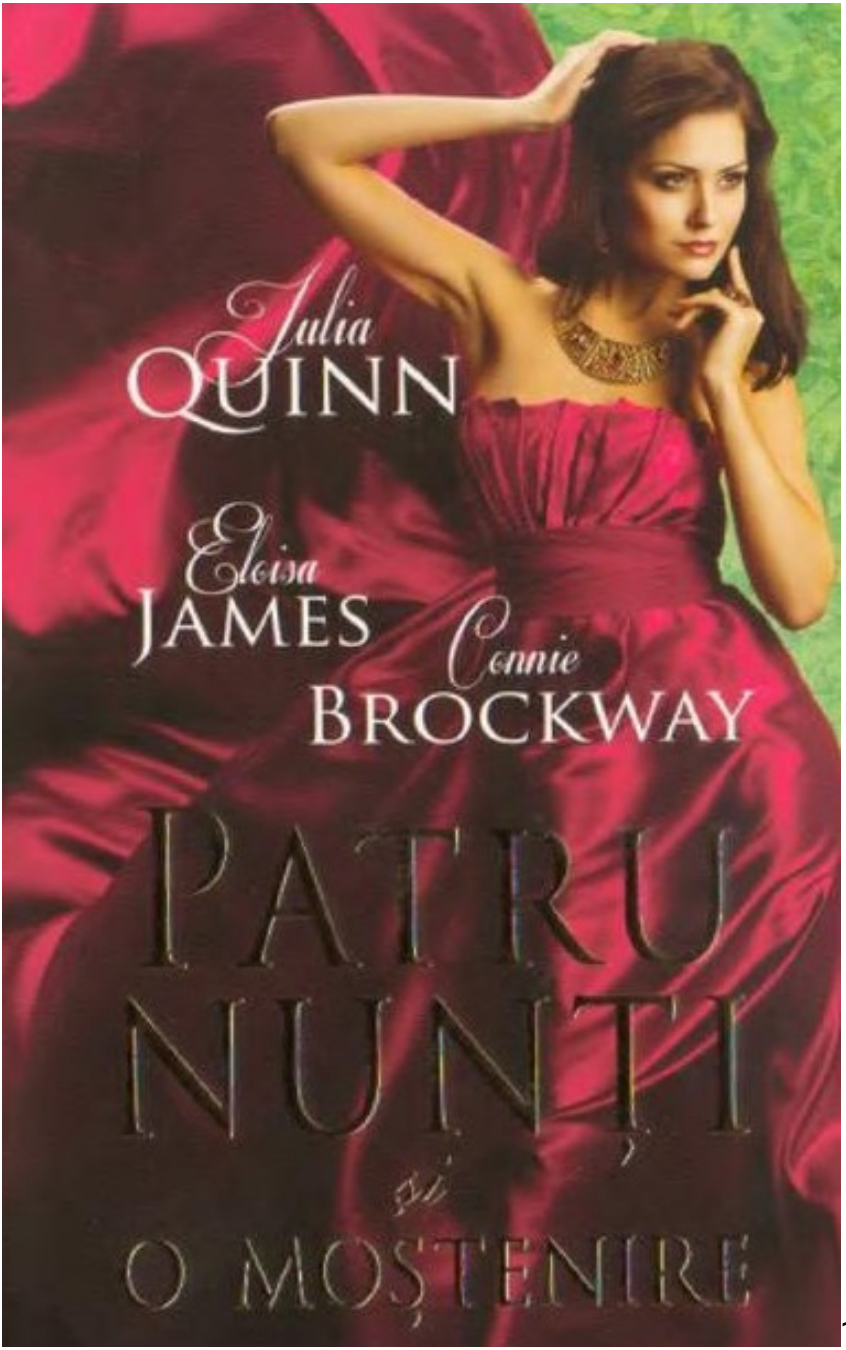
Julia
QUINN
Eloisa
JAMES
Connie
BROCKWAY
PATRU
NUNȚI
și
O MOȘTENIRE
?

JULIA GARWOOD & ELOISA JAMES & CONNIE BROCKWAY
PATRU NUNŢI ŞI O MOŞTENIRE

The Lady Most Willing

Prolog

Unii spuneau că legendara furtună din 1819, ce s-a prăvălit urlând dinspre nord, împingea un val de nebunie în faţa ei. Alţii spuneau că singura nebunie petrecută în noaptea aceea s-a născut într-o sticlă de whisky de contrabandă. Şi mai erau alţii care pretindeau că magia a fost cea care a deschis calea zăpezii, măturând coridoarele castelului Finovair şi insuflându-i seniorului spiritul unei măreţii neîntrecute…

Sau cam aşa ceva.

Singurul lucru care se ştie cu siguranţă e că într-o zi îngheţată de decembrie, Taran Ferguson şi-a condus fârtaţii din clan pe creasta unui deal de pe care se vedea castelul Bellemere, strălucind ca o nestemată în bezna ce acoperea întregul Highlands[1]. După cum au povestit mai apoi oamenii lui, vântul biciuia tartanul comandantului, dând să i-l smulgă de pe umeri, când acesta îşi forţă armăsarul să-şi ridice copitele în aer, apoi readuse pe pământ animalul superb.

Cam dezechilibrat, ce-i drept, însă meritele lui

1 Highlands, regiune muntoasă a Scoţiei izolată din punct de vedere geografic şi cultural de restul ţării (n.red.)

rămâneau intacte: băuse un clondir de whisky şi reuşise să rămână în şa.

— În noaptea asta ne aşteaptă o misiune măreaţă şi sfântă, mugi el. Cauza noastră e dreaptă, scopul este nobil! Acolo jos sălăşluieşte contele de Maycott... Contele *englez* de Maycott!

Tovarăşii îi răspunseră cu un răcnet. Şi, eventual, un râgâit sau două.

— Se lăfăie între cupele lui de aur şi porţelanurile fine, continuă Taran, încercând cu viclenie să ni se bage sub piele invitând la masă şi la danţuri cele mai nobile familii din preajmă.

Ceilalţi îi răspunseră cu priviri posomorâte: niciunul dintre ei, inclusiv Taran, nu fusese invitat. Nu că ar fi vrut să fie invitaţi. Sau cel puţin aşa îşi spuneau în sinea lor.

— Nu voi lăsa niciodată un blestemat de englez să seducă vreo fetişcană de-a noastră cât timp stau eu de veghe, strigă Taran. Scoţia e pentru scoţieni!

Oamenii lui îi răspunseră din nou cu răcnetul obligatoriu de aprobare.

— Ştiţi foarte bine că mi-am împrăştiat peste tot sămânţa de când a murit scumpa mea soţie, acum vreo douăzeci de ani, continuă şeful. Din păcate însă, ştiţi şi că niciuna dintre aceste seminţe nu a prins rod, căci e nevoie de un ogor cu adevărat bogat pentru a hrăni o sămânţă atât de măreaţă ca aceea a neamului Ferguson. Taran avu bunul-simţ de a nu aştepta vreo reacţie, aşa că urmă: Neamul meu e în primejdie să se stingă. Da. Să se stingă! Şi atunci, vă întreb, ce se va alege de voi toţi? Ce se va alege de copiii voştri fără un lord Ferguson care să vegheze la binele lor?

— Ne-ar fi mai bine decât acum, bombăni unul dintre oameni, înfăşurându-se mai strâns în tartan pentru a se feri de vântul sălbatic.

Taran îl ignoră:

— Dar nu e totul pierdut! Ştiţi că am doi nepoţi, fiii

surorilor mele mai mici.

Declaraţia lui fu primită cu bombăneli de nemulţumire. Una dintre surorile lui Ferguson se căsătorise cu un viconte refugiat din faţa Revoluţiei franceze, sărac lipit pământului. Cealaltă îşi luase drept soţ un conte din sud care se dovedise a fi pe cât de dezagreabil, pe atât de tipic englez.

Căpetenia ridică mâna, potolindu-i pe cârcotaşi:

— Cel pe jumătate francez, Rocheforte, va moşteni castelul meu. Făcu o pauză de efect. Gândiţi-vă, băieţi. Dacă nepotul meu franţuz se căsătoreşte cu o scoţiancă, fiul lui va fi unul de-al nostru – un adevărat scoţian!

Sfârtecă aerul atât de viguros cu spada sa lată, încât elanul aproape îl făcu să cadă din şa, dar reuşi să se îndrepte în ultima clipă. Sau în cea mai mare parte. Şi acelaşi lucru e valabil şi pentru nepotul meu englez.

— Nu ştiu dacă ai habar, însă contele este logodit cu o englezoaică! îi strigă unul dintre oameni. Verişoara nevestei mele locuieşte la Londra şi i-a scris despre asta muierii.

— Oakley urma să se însoare, răspunse Taran vioi, dar şi-a prins logodnica exersând cu profesorul ei de dans anumiţi paşi ce n-au fost meniţi vreodată să vadă podeaua unei săli de bal. Făcu o pauză dramatică. Profesorul ei *francez.*

— Nu ziceai adineaori că celălalt nepot al tău e franţuz? întrebă altul, frecându-şi mâinile pe kilt pentru a le încălzi. Şeful său nu păru însă afectat de remarcă.

— Regret să vă spun, dar pe niciunul din băieţi nu mă pot baza să-şi găsească o mireasă demnă de Finovair. Însă trebuie neapărat să se însoare, altfel se va alege praful şi pulberea de dreptul nostru prin naştere.

— Deja eşti pe drumul cel bun, mormăi cineva.

— Pe umerii noştri cade – Taran făcu o pauză, atât de încântat de expresie încât îşi spuse că merita repetată – *pe umerii* noştri *cade,* bunii mei tovarăşi, sarcina de a ne asigura că ambii nepoţi ai mei se însoară cu scoţience. Sau,

în cel mai rău caz, cu fete cu destulă…

— Spune naibii ce ai de spus! strigă un membru al grupului cu degetele îngheţate şi gândul la nevasta de acasă. Ce căutăm aici?

Taran n-ar fi ratat nici în ruptul capului ocazia de a încheia în stil mare:

— Ce căutăm aici? mugi el drept răspuns. Ce *căutăm aici*? Se ridică în scări, fluturând deasupra capului măreaţa spadă latră a familiei Ferguson, şi tună: Căutăm nişte mirese, asta căutăm!

Capitolul 1

Castelul Finovair
Kilkarnity, Scoţia
Decembrie 1819

— Mai spune-mi o dată, *de ce* ne aflăm aici?

Byron Wotton, conte de Oakley, luă o duşcă întăritoare din paharul de whisky, apoi îşi împinse scaunul mai aproape de şemineu. Toată lumea ştia cât era de greu de încălzit un castel, dar gerul de la Finovair era cumplit. Ştia că unchiul lui stătea prost cu banii, însă cu siguranţă ar fi putut lua măsuri în privinţa curentului arctic ce se strecura ca un şarpe prin camera de zi.

— Cred că ai părăsit o femeie în faţa altarului, spuse vărul său Robin, arcuind din sprânceană.

— Mai aveam o lună până la nuntă, îi aruncă Byron, perfect conştient de faptul că sărise – sau mai degrabă se coborâse – să muşte momeala lui Robin. După cum ştii prea bine.

Ar fi putut să menţioneze că îşi surprinsese logodnica în braţele profesorului ei de dans, dar, sincer, ce rost ar fi avut? Robin cunoştea deja întreaga poveste.

— În ceea ce mă priveşte, spuse acesta, aplecându-se în faţă pentru a-şi freca mâinile lângă foc, eu sunt aici pentru mâncare.

Orice altcineva i-ar fi interpretat cuvintele drept o replică sarcastică, aşa cum intenţionase şi tânărul, însă adevărul era altul. Neavând nimic pe numele lui în afară de un titlu francez expirat, Robert Parles (Robin pentru oricine altcineva în afară de mama lui), cel mai probabil chiar venise la Finovair pentru mâncare.

O pală de vânt rece îl lovi pe Byron în faţă, făcându-l să-şi înăbuşe o înjurătură:

— A lăsat cineva vreo fereastră deschisă? întrebă, aruncând o privire încruntată prin încăpere. Soarele apusese cu câteva ore în urmă, luând cu el şi palida iluzie a căldurii. Se ridică tropăind în picioare şi traversă încăperea pentru a inspecta geamurile. Câteva erau crăpate. Scrută furtuna ce se înteţea. Era cineva afară? Nu, nimeni n-ar fi fost atât de nebun cât să... Ce s-a întâmplat cu unchiul Taran? întrebă el brusc.

— Hmm? Robin îşi lăsase capul să atârne moale pe spătarul scaunului. Nu deschise ochii.

— Nu l-am mai văzut de la cină. Dar tu?

— Ai ratat spectacolul, pufni Robin îndreptându-se de spate. După ce tu ai dispărut doar Dumnezeu mai ştie pe unde...

— În bibliotecă, murmură Byron.

— ... Taran s-a urcat pe masă îmbrăcat în kilt. Şi dă-mi voie să-ţi spun – Robin se înfioră – ăla *nu* e un kilt sub care să vrei să arunci o privire.

— S-a urcat pe masă? repetă Byron uimit. Era ceva ieşit din comun, chiar şi pentru unchiul Taran.

— Câţiva dintre oamenii lui au venit să bea cu el după cină, şi numai ce m-am trezit că se urcă pe masă, bătându-se cu pumnii în piept şi turuind despre vremurile glorioase de altădată, când bărbaţii erau bărbaţi, iar bărbaţii scoţieni erau de trei ori mai virili. Apoi şi-a cerut spada lată şi au

dispărut cu toţii.

— Nu te-ai gândit să-i întrebi unde merg? se interesă Byron, gândindu-se că el aşa ar fi reacţionat.

Privirea celuilalt o întâlni pe a lui, licărind vag a amuzament:

— Nu.

Byron dădu să comenteze, dar se întrerupse când îl auzi pe unchiul său răcnind în faţa castelului.

— Că tot vorbeam de lup, spuse el răsuflând uşurat.

Unchiul lor era o pacoste hirsută, dar niciunul din ei n-ar fi vrut să-l găsească degerat în zăpadă.

— Ar fi bine să-l târâm în faţa focului şi să-l dezgheţăm, sugeră vărul său, punând jos paharul. Garvie spune că ne aşteaptă o furtună de trei zile.

Merseră să deschidă gigantica uşă de la intrare, unde descoperiră un mic grup de tovarăşi de-ai unchiului lor ce se agitau în jurul donjonului, bătându-se cu pumnii în piept şi lovindu-se unul pe altul peste spate. Purtau ţinuta tradiţională completă, kilturi şi mantii de blană, iar torţele din mâinile lor trosneau sub ninsoarea tot mai aprigă. Taran stătea în mijlocul lor, rânjind ca un nebun.

— Doamne, ce de genunchi păroşi, murmură dezgustat Robin.

— A cui trăsură e asta? întrebă Byron, aruncând o privire vehiculului negru tras exact până în locul unde lumina torţelor lăsa loc întunericului.

— V-am adus mirese! le strigă Taran peste umăr nepoţilor lui. Veniţi încoace, fetelor!

Deschise uşa trăsurii cu un gest larg. Un chip proaspăt şi drăgălaş apăru pentru o clipă, apoi nişte degete fine prinseră mânerul din interior.

— Nu e nicio mireasă aici, replică ea pe un ton glumeţ, după care uşa se închise bufnind.

— Of! Pe toţi dracii! şopti Byron holbându-se şocat. Îi aruncă o privire lui Robin, pe al cărui chip frumos începea să răsară un zâmbet. Nu e amuzant, Rob. Aia era o *lady.*

— Ba bine că nu, normal că era o lady, mugi Taran. Şi încă una isteaţă foc. Am trei astfel de lady, cu bani, titluri de nobleţe şi frumuseţe destulă. Îndreptă un deget noduros spre Robin. Ai să-ţi alegi una dintre ele, nepoate, sau am s-o fac eu însumi şi am să vă încui într-o cameră până sunteţi nevoiţi să vă luaţi după lege. Ai putea să-ţi iei şi tu una, cu ocazia asta, adăugă el generos în direcţia celuilalt tânăr.

Byron începu să coboare scările gemând.

Taran trase zdravăn de portieră şi o fată cu părul întunecat apăru în prag, gata să cadă afară:

— Băieţi, această primă domniţă e... Se întrerupse şi se zgâi la ea. Catriona Burns, ce naiba cauţi aici?

— M-ai luat pe sus, replică tânăra brunetă, cu mâinile în şold.

— Ei bine, dacă am făcut-o, a fost o greşeală, spuse Taran. Îi privi pe Byron şi Robin. Pe asta să v-o scoateţi din minte, băieţi. Fată drăguţă, fără bani. Icnetul ei indignat precedă cu o clipă hohotul nestăpânit de râs al lui Robin. Dă-te la o parte, Catriona. Restul fetelor, veniţi încoace, tună seniorul, aruncând o privire în trăsură. Nepotul meu trebuie să vă vadă bine înainte de a-şi alege mireasa.

— Nu-mi vine să cred că le-ai putut face aşa ceva unor domniţe de neam, declară Byron, aruncându-i unchiului său o privire ucigaşă. Taran era un bărbat cât un urs, ramolit, încă mai mult musculos decât umflat, cu părul negru presărat cu acelaşi argintiu care-i înspica şi barba. Nu părea ramolit, deşi evident că era.

Tânărul ajunse la trăsură exact la ţanc să-i ofere un braţ fetei care apăru în pragul uşii. În lumina torţelor, fulgii de zăpadă cădeau lent pe părul de culoarea rubinelor întunecate.

— Asta e bună! anunţă Taran. Fiona Chisholm. Este puţin cam trecută, dar am adus-o şi pe sora ei mai mică, dacă vrei ceva mai proaspăt. Au o avere frumuşică.

— Îmi cer scuze din suflet pentru nebunia unchiului meu, spuse Byron, aplecându-se peste mâna domnişoarei

Chisholm de îndată ce aceasta coborî. Probabil eşti scoasă din minţi de spaimă.

Expresia din ochii tinerei era mai degrabă veselă decât înspăimântată:

— Cum îl cunosc de multă vreme pe senior, nu mă sperie atât de tare. Iar domnia voastră sunteţi…? se interesă ea, oferindu-i o reverenţă.

— Byron Wotton, conte de Oakley.

— Lord Oakley, e o plăcere să vă întâlnesc.

— El e cel mai tânăr dintre nepoţii mei. Locuieşte în Anglia, interveni Taran. Robin, aici de faţă, e cel care va moşteni Finovair. Pe el vrem să-l însurăm acuma.

Robin, care venise să li se alăture, se prezentă la rândul său:

— Robert Parles, viconte de Rocheforte. Spune-mi Robin. Încântat de cunoştinţă, domnişoară Burns, domnişoară Chisholm.

Byron i-o încredinţă pe domnişoara Chisholm şi întinse mâna pentru a mai ajuta o domniţă; aceasta era minionă, cu părul cârlionţat, de un castaniu cald, trăsături delicate şi ochi căprui strălucitori.

— Fiica lui Maycott, rosti Taran mândru. Lady Cecily. Îi cea mai bună dintre toate: valorează o avere şi e frumoasă ca o cadră. Deşi – coborî vocea – e *totuşi* englezoaică. Dar şi-a făcut cam de multişor intrarea în societate, aşa că n-ar trebui să mai facă mofturi în momentul de faţă.

Tânăra făcu ochii mari.

— Unchiule, te implor să taci, spuse Byron. Lady Cecily, nu am cuvinte să-mi cer scuze pentru îngrozitoarea situaţie ce ţi-a fost impusă.

Lady Cecily păru că ar fi vrut să răspundă, dar Robin îl împinse pe vărul său deoparte, luând-o de mână şi înclinându-se:

— O, eu nu cred că pot să-mi cer scuze. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată ca un senior să răpească o domniţă pentru mine. Pe de altă parte, continuă el, rânjind crud, nici

nu a fost cazul vreodată. Fata se holbă din nou şi, chiar şi în lumina pâlpâitoare a torţelor, se văzu cum obrajii îi deveniră trandafirii. Timp de o clipă, Robin înlemni, contemplând-o. Apoi îşi abătu brusc privirea, eliberându-i mâna, şi trecu pe lângă ea, întinzându-şi gâtul pentru a se uita în trăsură. Cine a mai rămas acolo, unchiule? Una dintre fiicele lui George? Dintotdeauna m-am visat în postura de soţ al unei prinţese cu sânge regesc.

— Asta e o treabă serioasă! se încruntă unchiul lor. Una singură a mai rămas, cred. Sora Fionei.

Bătrânul lui aghiotant aprobă din cap cu o expresie gravă.

— Robin, te rog să le conduci pe domnişoara Burns, domnişoara Chisholm şi Lady Cecily în castel, rosti Byron scrâşnind din dinţi. Este ger, iar dumnealor nu poartă mantii.

— Nu am avut timp pentru asta, chicoti Taran. Le-am luat pe sus direct din sala de bal. Marilla Chisholm, nu te poţi ascunde în trăsura aia, tună el.

Ultima domniţă îşi făcu apariţia, oprindu-se dramatic în vârful treptelor. Era foarte tânără, foarte blondă şi foarte frumoasă, şi se legăna ca o trestie.

— Ce se petrece? strigă ea pe o voce tremurătoare. O, ce se va alege de noi?

— Eşti în perfectă siguranţă, domnişoară Marilla. Byron întinse o mână pentru a o sprijini la coborâre. Eu sunt lordul Oakley. Îţi ofer cele mai profunde scuze şi promisiunea mea de gentleman că vei fi în scurtă vreme dusă înapoi la familia ta.

— Ba nu va fi aşa, ripostă unchiul său. Ninsoarea a închis deja trecătoarea. Vor trece probabil două sau trei zile până să poată fi traversată. Să intrăm, zise el închizând portiera trăsurii. E un frig de crapă pietrele, iar noi am terminat.

Uşa trăsurii se deschise din nou cu o bufnitură şi o cizmă englezească rafinată ateriză ferm pe pământ. O voce

profundă, iritată, spuse ferm:

— Ba nu!

Byron căscă gura mare, iar Robin se întoarse şocat.

— Pe toţi sfinţii, unchiule, l-ai răpit pe ducele de Bretton!

Capitolul 2

Catriona Burns era o fată cu simţ practic. Nici nu aveai încotro, când locuiai în Highlands. În data de şaptesprezece decembrie, când soarele stătea pe cer doar şase ore pe zi, iar temperatura oscila undeva între ger cumplit şi moarte, trebuia să fii pregătit pentru orice.

Nu şi pentru *asta.* Era ora două după miezul nopţii, iar ea nu-şi mai simţea cel puţin opt dintre degetele de la picioare, în timp ce botinele îi erau îngropate în stratul tot mai gros de zăpadă. Stătea în curtea unui castel străin, unde tocmai făcuse cunoştinţă cu un conte englez. Şi un viconte francez. Şi un *duce.* Care fusese răpit.

— Taran Ferguson, ticălos nesuferit, ţipă ea. Ce crezi că faci?

— A, păi, ştii… Bărbatul se scărpină în cap şi aruncă o privire spre trăsură, ca şi cum aceasta i-ar fi putut oferi un sfat, apoi ridică din umeri.

— Eşti beat, îl acuză ea.

— Doar o idee. Gura lui se schimonosi atât de mult spre dreapta, încât păru gata să-i sucească gâtul.

— L-ai răpit pe ducele de Bretton!

— Ei, păi asta a fost o greşeală… Se încruntă, întorcându-se spre tovarăşii lui credincioşi. Cum anume ne-am pricopsit cu el?

— Chiar aşa, interveni ducele. În mod normal Catriona nu l-ar fi considerat deosebit de intimidant. Era un bărbat destul de arătos, cu părul bogat, de culoare închisă, şi ochi

afundaţi în orbite, dar nu părea să aibă o fire neîmblânzită. Cu toate acestea, când ducele de Bretton îl împunse pe Taran Ferguson cu o privire furioasă, tânăra femeie se dădu un pas înapoi.

— Ce căutai în trăsură? întrebă castelanul.

— Era trăsura *mea!* mugi ducele.

Urmă o clipă de tăcere – pigmentată de hohotele vicontelui francez – apoi Taran îşi emise replica:

— Aha.

— Tu cine eşti? întrebă ducele.

— Taran Ferguson. Îmi cer sincer scuze pentru greşeală. Arătă spre Lady Cecily, apoi flutură din mână spre ambele surori Chisholm. N-am vrut să luăm decât femeile.

Marilla Chisholm lăsă să-i scape un geamăt delicat de suferinţă, smulgându-i Catrionei un mormăit inelegant de iritare. O cunoştea pe Marilla de când se născuse, în urmă cu douăzeci şi unu de ani, şi era convinsă că nu suferea câtuşi de puţin. Rămăsese închisă într-o trăsură cu un duce, doar pentru a fi apoi debarcată la picioarele altor doi gentlemeni cu titluri. Cum să fie asta o problemă? Era ca şi cum cel mai îndrăzneţ vis al fetei ar fi devenit realitate, iar apoi le-ar fi fost impus şi celorlalţi. Catriona îi aruncă o privire surorii mai mari a Marillei, Fiona, dar, oricare ar fi fost gândurile ei, acestea erau bine ascunse în spatele ochelarilor.

— Bret, spuse unul dintre bărbaţi – cel ţeapăn şi serios, care îşi ceruse deja scuze de şase ori.

Ducele îşi răsuci capul brusc, iar Catriona îl văzu făcând ochii mari.

— Oakley? întrebă acesta, părând pe deplin şocat.

— El e unchiul nostru, explică lordul Oakley arătând din cap spre Taran.

— *Al nostru?* repetă ducele.

Lordul Rocheforte – sau să fi fost domnul Rocheforte? Catriona nu ştia, era *francez,* pentru numele lui Dumnezeu, oricât ar fi părut de britanic. Oricine ar fi fost, era clar că nu

vedea nimic grav în situaţia creată, căci se mulţumi să rânjească şi să ridice mâna:

— Bună, Bret, spuse el pe o voce veselă.

— Fir-ar să fie, mormăi ducele. Şi tu?

Catriona îşi plimbă privirile între cei trei bărbaţi. Aveau un aer comun – arborele genealogic întins pe cinci secole şi apartenenţa la clubul White. Nu era nevoie să te aventurezi prea departe de Highlands ca să-ţi dai seama că, odată ce ajungeai la un anumit nivel social, toată lumea cunoştea pe toată lumea. Aceştia trei probabil fuseseră colegi de an la Eton.

— Ei, nu ştiam că eşti în Scoţia, îi spuse lordul Rocheforte ducelui, care înjură în barbă, apoi zise:

— Am uitat că voi doi sunteţi rude.

— De multe ori, constatarea e un şoc şi pentru mine replică lordul Oakley pe un ton sec, după care se mai domoli. Trebuie să-mi cer iertare în numele unchiului meu. Smuci furios din cap spre Taran. Se pare că el…

— Pot să vorbesc şi singur, interveni acesta.

— Ba nu, nu poţi.

— Nu vorbi aşa cu mine, băiete!

Oakley se întoarse spre Taran cu o furie chiar mai aprigă decât cea a ducelui:

— Raţiunea ta…

— Dormea în trăsură, interveni Catriona pe neaşteptate, făcându-i pe ceilalţi să se zgâiască nedumeriţi. Când tu şi oamenii tăi ne-aţi aruncat în ea, Excelenţa Sa era deja înăuntru, dormind.

— Şi s-a trezit? întrebă lordul Rocheforte.

Catriona clipi, neştiind sigur dacă era cazul să răspundă. Nutrea însă bănuiala că dacă nu reuşea să păstreze controlul asupra conversaţiei urma să se ajungă la schimburi de pumni, aşa că spuse:

— Nu imediat.

— A fost o bagatelă, se lăudă Taran. Am intrat pur şi simplu, le-am luat pe sus şi am plecat. Nici măcar n-au

apucat să se împotrivească.

— Cum e posibil aşa ceva? oftă prelung lordul Oakley. Cu siguranţă părinţii voştri…

— Probabil oaspeţii au crezut că totul face parte din distracţie, explică Fiona Chisholm.

Rocheforte începu să râdă din nou, stârnind indignarea vărului său.

— Cum poate să ţi se pară amuzant?

— Cum poate să nu ţi se pară?

— Cred că am să leşin, ciripi Marilla.

— Ba nu, o repezi Catriona. Întreaga poveste era destul de urâtă şi fără prostiile Marillei.

Aceasta icni revoltată, iar Catriona îşi zise că i-ar fi şuierat ceva monstruos de jignitor dacă nu s-ar fi aflat în prezenţa unor gentlemeni necăsătoriţi.

— Am putea să intrăm? întrebă ducele de Bretton, punctând fiecare silabă cu un ton tăios de gheaţă.

— Desigur, răspunse lordul Oakley rapid. Veniţi înăuntru, toată lumea. O să lămurim toată treaba, după care o să ne asigurăm că toată lumea *porneşte înapoi spre casă* – se încruntă spre unchiul său la aceste cuvinte – cât ai clipi.

— Nu putem merge acasă, murmură Catriona.

— Ce vrei să spui?

— Drumurile sunt impracticabile. E un miracol că am ajuns şi până aici. Cu siguranţă nu ne putem întoarce în noaptea asta. Nu avem lună şi – ridică privirea spre cer – o să ningă din nou.

— De unde ştii? întrebă lordul Oakley, cu o notă de disperare destul de pronunţată.

Catriona încercă să nu se uite la el ca la un idiot, încercă din răsputeri, dar cu părul blond-alburiu lucind straniu în lumina torţelor şi cu gura încă deschisă într-o expresie de groază, arăta ca o bufniţă traumatizată.

— Am trăit aici toată viaţa, spuse ea într-un final. Ştiu când urmează să ningă.

Răspunsul lui constă într-o expresie ce n-ar fi trebuit menţionată nicicând în faţa unei femei de viţă nobilă, dar, ţinând seama de împrejurări, Catriona hotărî să treacă peste ofensă.

— Să mergem înăuntru, bombăni el; după o clipă de confuzie, se îngrămădiră toţi în donjon.

Catriona mai vizitase castelul Finovair, desigur; Taran Ferguson, cu fortăreaţa lui ce stătea să se prăbuşească, era al treilea cel mai apropiat vecin al familiei Burns. Dar nu mai fusese niciodată acolo la o oră atât de târzie din noapte, după ce majoritatea focurilor fuseseră lăsate să se stingă. Era atât de frig, încât aerul părea să muşte, şi niciuna dintre tinerele domniţe nu purta mantie sau manta îmblănită. Din fericire, purta o rochie cu mâneci lungi, la fel ca Fiona, dar ţinuta azurie arborată de lady Cecily avea doar mânecuţe bufante, în vreme ce rochia Marillei îi lăsa practic umerii goi.

— E aprins focul în salon, anunţă lordul Oakley, zorindu-i pe toţi să înainteze. Ar fi fost greu de crezut că era rudă cu Taran; nu semănau deloc, iar când trecură pe lângă aplicele cu lumânări de pe ziduri, Catriona văzu că trăsăturile tânărului erau neobişnuit de grave.

Spre deosebire de lordul Rocheforte, care nu părea să ştie cum să nu zâmbească. Chicotea în timp ce străbăteau holul mare şi cavernos, iar Catriona îl auzi spunându-i ducelui:

— Ei, haide, Bret, să nu-mi spui că nu vezi partea amuzantă a situaţiei!

Tânăra femeie ciuli urechile, dar nu auzi răspunsul lui „Bret”. Nu îndrăznea să-i arunce o ocheadă furişă, nu acum când erau toţi atât de aproape unii de alţii. Ceva din aerul lui li stârnea neliniştea, şi nu era doar faptul că deţinea cel mai înalt rang dintre toate persoanele cărora le fusese prezentată vreodată.

Atâta că ea nu îi fusese prezentată. Se mulţumise doar să-l privească din celălalt capăt al sălii de bal a

familiei Maycott, la fel ca restul micilor nobili locali. Contele de Maycott era unul dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia şi doar Dumnezeu ştia de ce îşi dorise propriul castel scoţian, dar îl dorise, şi încă suficient de mult cât cheltuiască o avere pentru a restaura Bellemere la un nivel de splendoare de care nu se bucurase nici măcar în vremurile de presupusă glorie.

După terminarea lucrărilor, familia Maycott hotărâse să organizeze un bal, invitând câţiva prieteni din Londra, dar, în cea mai mare parte, mica nobilime locală. Asta doar pentru a se asigura că primul lor Bal de Gheaţă, conceput ca un eveniment anual, urma să aibă un succes răsunător.

Sau cel puţin aşa susţineau bârfele locale. Şi chiar dacă era conştientă că nu trebuia să creadă tot ce auzea, Catriona asculta *întotdeauna.*

Fiicele familiei Chisholm fuseseră aduse pentru a-l cunoaşte pe duce, desigur. Erau moştenitoarele unei averi imense, lucru foarte rar întâlnit în acel colţ al Scoţiei, şi îşi făcuseră intrarea în societatea londoneză de o manieră grandioasă, spre deosebire de Catriona. Tatăl ei era un moşier de prin partea locului, mama ei era fiica unui moşier de prin partea locului, şi cum ea însăşi nu se îndoia că avea să se mărite tot cu un moşier de prin partea locului, ce rost ar fi avut să tragă sfori pentru a-i fi prezentată unui nobil aflat în trecere?

Până atunci.

Catriona încă nu ştia sigur cum ajunsese să fie luată pe sus odată cu Lady Cecily şi surorile Chisholm, dar ea fusese prima aruncată în trăsură. Aterizase direct deasupra ducelui, care răspunsese iniţial cu un sforăit, apoi îi pusese o mână jucăuşă pe fund. După care o numise Delilah şi începuse să-şi frece faţa de gâtul ei!

Sărise ca arsă, fără a zăbovi asupra gândului că senzaţia era destul de plăcută; în clipa următoare, ducele reintrase în lumea viselor.

Cineva, decise ea cu asprime, dăduse iama în stocul

de brandy de calitate al familiei Maycott.

Catriona nu petrecuse decât un minut singură cu ducele adormit înainte ca celelalte trei domniţe să fie aruncate în trăsură, moment în care acesta *chiar* se trezise. Se înfioră gândindu-se cât de mult brandy ar fi trebuit să bea ca să rămână adormit într-o asemenea situaţie. Marilla ţipa, Lady Cecily bătea cu pumnul în tavanul capitonat, iar Fiona striga la Marilla, încercând s-o facă să tacă.

Chiar dacă erau surori, fetele familiei Chisholm nu fuseseră niciodată prea afectuoase una cu cealaltă.

Ducele încercase să le potolească, dar nici măcar el nu reuşise să se facă auzit în tot acel vacarm până nu tunase;

— Linişte!

De-abia atunci îşi dăduse Catriona seama că tinerele nu observaseră prezenţa lui în trăsură. Lady Cecily căscase gura atât de larg, încât faţa ei părea în pericol să cadă, iar Marilla – pe care Catriona nu o plăcuse niciodată – fusese imediat aruncată în braţele lui de un hârtop imaginar de pe drum.

Însă ducele, după cum remarcase Catriona cu o oarecare satisfacţie, nu reacţionase prin a o strânge *pe ea* de fund.

Nu ştia precis cât timp fuseseră închişi în trăsura ce înainta rapid. Cel puţin nouăzeci de minute, poate două ore. În orice caz, ducele le ceruse să nu scoată un sunet până nu ajungeau la destinaţia lor blestemată. Apoi adormise la loc.

Sau dacă nu dormise, se prefăcuse foarte bine. Nici măcar Marilla nu îndrăznise să-l deranjeze.

Precarul bun-simţ al Marillei se risipise însă la coborârea din trăsură, căci acum pălăvrăgea cu ducele ca o gaiţă indignată, agăţându-se de braţul lui – de braţul lui! — în timp ce arunca în dreapta şi-n stânga cu termeni precum „şocant” şi „insuportabil”.

Ducele se smuci uşor, dar Marilla nu avea câtuşi de

puţin de gând să-şi elibereze prada, aşa că el renunţă. Singura explicaţie pe care o găsi Catriona fu aceea că, în opinia aristocratului, merita să îndure acea neplăcere dacă astfel îşi putea încălzi mâna într-a ei.

Nu putea să nu-l înţeleagă. S-ar fi cuibărit şi *ea* lângă Marilla în acel moment dacă astfel ar fi putut să-şi crească temperatura cu câteva grade. Singurele persoane care nu păreau să tremure violent erau cei doi nepoţi ai lui Taran care, trebuie spus, erau aproape la fel de arătoşi ca ducele, nicidecum genul de bărbaţi care să aibă nevoie să li se răpească femei de la un bal.

Pe de altă parte, Taran Ferguson era faimos pentru excentricităţile sale. Ultima dată când se văzuseră, acesta turuise îndelung despre soarta castelului Finovair după ce el avea să fie mort şi îngropat, aşadar nu trebuia să se mire că era dispus să recurgă la asemenea măsuri extreme pentru a le găsi soţii nepoţilor lui.

Lordul Oakley îi conduse pe toţi într-o micuţă cameră de zi ce se deschidea din sala mare. Era sărăcăcioasă, dar curată, la fel ca restul castelului, şi, cel mai important, avea un foc aprins în vatră. Toată lumea se îngrămădi în faţă, dorindu-şi cu disperare să-şi încălzească mâinile şi picioarele.

— Vom avea nevoie de pături, porunci Oakley.

— Am câteva în lada aia, răspunse Taran, arătând din cap spre un cufăr antic de lângă perete.

Nepoţii lui le găsiră, după care le dădură din mână în mână până când toată lumea avea câte una înfăşurată peste umeri. Lâna era aspră şi provoca mâncărimi, iar Catriona nu ar fi fost surprinsă dacă din pături s-ar fi revărsat o flotilă de molii, însă nu-i păsa. În acel moment ar fi fost dispusă să îmbrace chiar şi o cămaşă de penitenţă ca să se încălzească.

— Încă o dată, trebuie să-mi cer scuze în numele unchiului meu, li se adresă lordul Oakley tinerelor. Pur şi simplu habar nu am ce anume încerca să facă…

— Ştii bine ce anume încercam să fac, interveni Taran. Robin trage de timp şi se furişează pe ici, colo…

— Unchiule! rosti Oakley pe un ton de avertizare.

— Având în vedere că nimeni nu pleacă nicăieri în noaptea asta, zise lordul Rocheforte, am putea să mergem la culcare.

— O, dar trebuie făcute prezentările, îi aminti Marilla cu eleganţă.

— Desigur, se entuziasmă Taran. Ce s-a ales de bunele mele maniere?

— Există atâtea răspunsuri posibile, încât mi-ar fi foarte greu să aleg, spuse ducele.

— Eu sunt, după cum ştiţi, seniorul castelului Finovair, anunţă Taran. Iar aceştia sunt cei doi nepoţi ai mei, Oakley şi Rocheforte, dar eu le spun Byron şi Robin.

— Byron? murmură Fiona Chisholm, atrăgându-şi o privire încruntată din partea lordului Oakley.

— Tu pari a fi ducele de Bretton, continuă Taran, deşi nu ştiu de ce te afli aici.

— Era trăsura mea, mârâi Bretton.

Taran îşi privi din nou oamenii, dintre care unul încă mai purta spada latră.

— Asta nu pricep. Nu am adus şi noi o trăsură a noastră?

— Unchiule, îi aminti Rocheforte, nu faci prezentările?

— Corect. Oricum, Maycott a făcut-o deja ţăndări, probabil, s-o pună pe foc. Taran lăsă să-i scape un oftat trist. Că tot veni vorba de Maycott, ea e fiică-sa, Cecilia.

— Cecily, îl corectă aceasta. Era primul cuvânt pe care îl scotea de când sosiseră.

— Chiar aşa? Taran clipi surprins.

— Chiar aşa, confirmă ea, ridicând o sprânceană pentru a-şi exprima delicat nemulţumirea.

— Hm. Îmi cer scuze pentru asta. E un nume frumos

— Mulţumesc, răspunse ea, înclinând graţios capul.

Era remarcabil de drăguţă, îşi spuse Catriona, deşi nu

într-o manieră stridentă, intimidantă, precum Marilla, ai cărei zulufi aurii şi ochi albaştri strălucitori păreau desprinşi din poveştile cu zâne.

— Astea două sunt surorile Chisholm, continuă Taran, arătând spre Fiona şi Marilla. Sunt nişte scoţience pursânge, dar au petrecut ceva timp la Londra. S-au şlefuit puţin, din câte am auzit. Şi cam asta e tot.

Catriona îşi drese vocea.

— A, da! exclamă seniorul. Îmi cer scuze. V-o prezint pe Catriona Burns. Pe ea am luat-o din greşeală.

— Ai spus s-o luăm pe aia cu rochie albastră, protestă unul dintre oamenii lui. Catriona îl mai întâlnise şi înainte. Era destul de sigură că îl chema Hamish.

— Ea e cea care poartă rochie albastră, zise Taran împungând aerul cu degetul spre Lady Cecily.

— La fel şi domnişoara Burns, bombăni Hamish ridicând din umeri. Şi cam seamănă.

Era adevărat. Păr castaniu, ochi de culoare închisă. Iar în timp ce Lady Cecily era delicată şi se mişca cu o graţie diafană, Catriona era… Ei bine, nu ştia cum anume era. Dar nu era delicată. Şi probabil nu era nici graţioasă. În general evita să danseze atât de mult încât să se lămurească definitiv.

— Bun; necazul e că nu mă aşteptam să vii şi tu, îi spuse Taran Catrionei după ce le examină comparativ câteva momente. Nu am cameră pregătită.

— Ai să-i dai camera mea, porunci ducele.

— Nici pentru tine nu am cameră, îl informă castelanul, smulgându-i un geamăt lordului Oakley.

— E foarte amabil din partea ta că ai pregătit camere, spuse Marilla cu drăgălăşenie.

Catriona nu se putu abţine să nu caşte gura de mirare. Taran Ferguson o răpise, iar ea îi *mulţumea?*

— Nu prea sunt sigur unde să te pun, murmură stăpânul locurilor. Aruncă o privire spre sofa, încruntându-se îngândurat.

„Până aici”, îşi zise Catriona mânioasă.

— Taran Ferguson! Nu am de gând să dorm pe sofaua din camera de zi!

— Păi, ştii, ar fi totuşi mai comod decât pe podea, opină bărbatul scărpinându-se în cap.

— Şi nu am de gând să dorm pe podea!

Ducele făcu un pas în faţă, cu o privire ucigaşă:

— Domnule Ferguson, îţi sugerez să găseşti o cameră pentru domnişoară.

— Eu chiar nu…

— Altfel îmi vei da socoteală mie.

Tăcerea se lăsă între ei. Catriona îl privi pe duce, uluită să constate că-i lua apărarea cu atâta îndârjire.

— Domnişoara Burns poate să împartă o cameră cu mine, interveni Lady Cecily.

Catriona îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Nu se poate, spuse Taran. E un singur pat mic.

— Pune-le pe surori împreună, sugeră ducele foarte imperios.

— Am făcut-o deja. O să împărţiţi patul, fetiţelor, dar e destul de confortabil. Nu am avut niciodată vizite regale pe aici, aşa că n-a fost nevoie să aranjăm vreuna dintre camerele de oaspeţi.

— Noi avem două camere de oaspeţi foarte frumoase acasă, se lăudă Marilla. Odată l-am găzduit pe contele de Mayne.

— În 1726, bombăni Fiona.

— Ei bine, tot camera Mayne o numim, pufni Marilla, şi dacă oricare dintre voi ar veni în vizită, acolo v-am găzdui. Bine, poate cu excepţia ta, preciză ea în direcţia Catrionei.

— Marilla! icni Fiona.

— Ea locuieşte la doar opt kilometri de noi. Nu prea ar avea nevoie de o cameră de oaspeţi.

— Nu se ştie niciodată când e posibil să ai nevoie de o cameră de oaspeţi în plus, comentă ducele.

— Cât de adevărat, spuse Marilla. Atât de foarte, foarte adevărat. Îl privi cu acea înclinare iritantă a capului şi flutură din gene. Întotdeauna eşti atât de foarte, foarte înţelept?

Bretton, ajuns la capătul răbdării, se mulţumi să o privească şi replică sec:

— Da.

Catriona se înecă de râs, apoi mimă un acces de tuse când ducele se întoarse către ea cu o sprânceană ridicată. O, Doamne, oare vorbea serios? Ea crezuse că încerca pur şi simplu să se descotorosească de Marilla.

— Ei bine, zise Taran, umplând tăcerea jenantă, o să găsim ceva pentru toată lumea. Între timp, haideţi să rezolvăm cu restul. Unde e doamna McVittie? Ah, iată-te! Chelăreasa castelului salută din cap stând în pragul uşii.

Taran flutură din mână spre fiecare dintre femei, în afară de Catriona:

— Condu-le pe astea trei sus, la camerele lor. Şi, ah, Robin şi Byron, ce-ar fi să mergeţi şi voi? Doar ca să vă asiguraţi că totul e aşa cum trebuie să fie.

— Cum trebuie să fie, repetă lordul Oakley, nevenindu-i să creadă.

— Du-o pe Lady Cecilia în camera albastră, sau, mă rog, aia care era cândva albastră, iar pe domnişoara… Ei bine, de fapt nu prea contează. Dă-le ce camere vor. Taran se întoarse spre Catriona şi duce, care încă stăteau în picioare lângă foc. Am să văd ce pot să găsesc pentru voi doi.

— Bretton poate sta în camera mea, propuse lordul Oakley, oprindu-se în pragul uşii în vreme ce restul ieşeau pe rând.

— O, nu, răspunse ducele pe un ton batjocoritor, nu mi-aş permite să te deranjez.

Lordul Oakley ieşi în sala mare.

De-abia atunci îşi dădu seama Catriona că fusese lăsată cât se poate de singură cu ducele de Bretton.

Capitolul 3

John Shevington devenise duce de Bretton la vârsta de doar patruzeci şi trei de zile şi, prin urmare, fusese înconjurat de o droaie de profesori particulari având şi misiunea de a se asigura că tânărul duce urma să facă faţă oricărei situaţii ce ar fi fost previzibil să se producă în viaţa unui tânăr aristocrat.

Previzibil.

În mod uluitor, profesorii lui nu luaseră în calcul posibilitatea ca el să fie răpit accidental de un individ bun de legat, ţinut prizonier într-o trăsură (propria lui trăsură, să nu uităm) timp de două ore în compania a patru domniţe nemăritate, dintre care una îl pipăise de trei ori înainte ca el să profite de un hârtop din drum pentru a o azvârli în cealaltă parte a cupeului. Şi, de parcă toate astea n-ar fi fost de ajuns, fusese adus într-un castel geros, păzit de o grămadă împrăştiată de servitori bătrâni ce şchiopătau de ici-colo cu spade late prinse la kilturi.

Dumnezeule bun, spera din tot sufletul să nu vină o pală de vânt care să ridice vreunul dintre kilturile acelea!

Bret îi aruncă o privire tinerei domniţe ce rămăsese în camera de zi, cea despre care bătrânul Ferguson pretindea că fusese răpită din greşeală. Domnişoara Burns o chema, dacă înţelesese corect. Părea să-l cunoască pe Taran Ferguson mai bine decât oricare dintre celelalte prizoniere; prin urmare, o întrebă:

— Crezi că amabila noastră gazdă ne va găsi camere?

— Deja a uitat că trebuie să caute, n-am nicio îndoială, zise Catriona ghemuindu-se mai aproape de foc.

— Pari să-l ştii bine pe stăpânul castelului, domnişoară… Domnişoara Burns, nu-i aşa?

— Toată lumea îl cunoaşte pe Taran, spuse ea, apoi

păru să-şi amintească de bunele maniere şi adăugă: Excelenţă.

El aprobă din cap. Părea o tânără domniţă rezonabilă, din fericire fără înclinaţie spre istericale. Deşi, trebuie spus, fusese pe punctul de a o aplauda când îl luase pe bătrânul Ferguson la trei păzeşte. Ba chiar sperase că, avea să-i dea o scatoalcă excentricului moşneag.

Domnişoara Burns îi răspunse zâmbind şi plecându-şi la rândul ei capul, apoi se întoarse spre foc. Zgribulit, ducele îşi zise că era îngheţată până în măduva oaselor.

Dacă ar fi avut un mantou, i l-ar fi oferit. Dar mantoul lui rămăsese la Bellemere, împreună cu celelalte bagaje. Nu intenţionase să stea decât două zile; era un loc convenabil în care să facă o haltă şi să-şi lase caii să se odihnească înainte de a se întoarce la castelul Bretton, venind de la partida de vânătoare organizată de familia Charter în Rosshire. Acum că se gândea mai bine, ar fi trebuit să rămână să-şi petreacă sărbătorile cu prietenii lui; doar un neghiob pornea la drum în Scoţia în această perioadă a anului.

Avusese însă dintotdeauna o preferinţă romantică pentru castelul Bretton la vremea Crăciunului. Chiar dacă locuia în cea mai mare parte a anului la Londra, n-ar fi putut să rateze farmecul momentelor când era prins buşteanul tradiţional de Crăciun, iar la masă se servea faimoasa budincă a doamnei Plitherton. Avea prea puţine rude alături de care să sărbătorească – doar mama lui şi oricare dintre surorile ei necăsătorite care ar fi ales să le fie alături –, dar lipsa membrilor din ramura Shevington a familiei făcuse din această sărbătoare un eveniment mai vesel şi mai puţin scorţos, presărat cu muzică şi dansuri, o distracţie la care participau toţi cei din castel, de la majordom la spălătorese.

Acum se părea că această tradiţie avea să fie întreruptă de Taran Ferguson, care era, surprinzător, atât unchiul lui Oakley, cât şi al lui Rocheforte.

Oakley şi Rocheforte. Aproape căzuse în nas când îi

văzuse. Îl cunoştea pe Oakley încă de când... ei bine, de când îi dăduse un pumn în ochi în prima lor săptămână la Eton şi se alesese cu buza însângerată în schimb. Dar se împăcaseră bine de atunci încolo. Cât despre Rocheforte, nu-l cunoştea bine, însă păruse dintotdeauna genul de bărbat agreabil şi nonşalant.

Aruncă o privire pe fereastră, însă nu putu desluşi nimic în beznă.

— Când ai spus că va ninge la noapte, îi spuse domnişoarei Burns, aveai idee şi cât de mult? Sau cât va dura?

— Adică vrei să ştii cam pe când am putea pleca? zâmbi Catriona străpungându-l cu ochii ei negri.

— Exact, râse el. Îi plăcea o femeie care trecea la subiect fără ocolişuri.

— E foarte posibil să mai treacă trei zile, Excelenţă, se strâmbă ea. Sau mai multe.

— Dumnezeule bun, se auzi rostind.

— Perfect de acord.

Bret îşi drese vocea:

— S-a mai întâmplat vreodată ca domnul Ferguson să facă... aşa ceva?

— Adică să răpească un duce? Tânăra femeie strânse din buze cu o expresie ce aducea a amuzament.

— Să răpească pe oricine, explică el.

— Nu din câte ştiu eu; în schimb, a alergat în fundul gol prin sat la ultima sărbătoare a primăverii.

Bret clipi. Nu cumva tocmai folosise cuvântul „fund”? încercă să-şi amintească ultima dată când auzise o femeie de viţă nobilă rostindu-l. Era destul de sigur că nu se întâmplase niciodată. Apoi, privind licăritul flăcărilor pe pielea ei, hotărî că nu-i păsa.

Domnişoara Burns nu era frumoasă, nu în felul în care era Lady Cecily, cu gura ei ca un boboc de trandafir şi faţa în formă de inimă. Avea însă ceva anume. Ochii ei, decise. Întunecaţi ca noaptea şi arzător de direcţi. Nu puteai să-i

citeşti gândurile, nu în spatele unor ochi atât de întunecaţi.

Dar puteai să i le simţi.

— Excelenţă? murmură ea nedumerită.

— Îmi cer scuze, tresări el. Ce spuneai?

— Vrei să spui, întrebă ea prudentă, nevenindu-i să creadă, că vrei să continui povestea despre cum a alergat Taran Ferguson în fundul gol prin sat?

— Exact, răspunse el scurt; dacă ar fi folosit orice alt ton, ar fi fost obligat să recunoască în sinea lui că începea să roşească. Lucru absolut imposibil, era sigur de asta.,

— Ei bine, spuse ea după o scurtă pauză, a fost un pariu.

— Se întâmplă des în Scoţia ca pariurile să presupună alergatul în pielea goală? Amănuntul i se părea de-a dreptul interesant.

— Nicidecum, Excelenţă. Tocmai când ducele se temu c-o ofensase, colţurile gurii ei se ridicară aproape imperceptibil într-un zâmbet: E mult prea frig pentru aşa ceva. Aristocratul îşi înăbuşi un hohot de râs, iar Catriona urmă: Din câte îmi amintesc, pariul presupunea s-o facă pe soţia vicarului să leşine. N-a impus nimeni nuditatea. Ridică uşor ochii spre cer cu o expresie de exasperare. Aia a fost în întregime ideea lui Taran.

— Şi a câştigat?

— Bineînţeles că nu! E nevoie de ceva mai mult decât de posteriorul lui sfrijit pentru a face o scoţiancă să leşine.

— Sfrijit, ei? murmură Bret. Înseamnă că te-ai uitat?

— Nu prea aveam cum să *nu* mă uit. Alerga pe drum răcnind ca un zmeu.

Timp de o clipă ducele o scrută uimit. Era nemaipomenit de drăguţă aşa cum stătea lângă vatră, cu părul bogat începând să se desprindă din agrafe. Totul la ea era modest şi cuminte şi perfect cuviincios.

Mai puţin expresia ei. Îşi dăduse ochii peste cap şi îşi încreţise nasul, ba chiar i se păru că îndrăznise să pufnească spre el.

Să pufnească. Încercă să-şi amintească ultima dată când auzise o femeie de viţă nobilă făcând *aşa ceva* în prezenţa lui. Probabil atunci când o auzise pe una rostind cuvântul „fund”.

În clipa aceea, râsul ce mocnise în el izbucni în sfârşit. Începu discret, cu un tremurat silenţios al corpului, apoi se trezi hohotind, aplecat în două sub forţa valurilor de râs ce se rostogoleau şi chiorăiau în burta lui revărsându-se în sughiţuri de o amplitudine uriaşă.

Încercă să-şi amintească ultima dată când râsese la fel.

Ştergându-şi lacrimile din ochi, îi aruncă o privire domnişoarei Burns, care, deşi nu stătea chircită, râdea şi ea alături de el. Era evident că încerca să-şi păstreze o oarecare demnitate, strângând din buze, dar umerii îi tremurau, iar într-un final se sprijini de perete, gata-gata să se sufoce:

— O, Doamne, gemu ea, fluturând o mână fără niciun motiv aparent. O, Doamne! Ridică ochii spre el, fixându-l cu o privire directă care, bănuia ducele, îi era caracteristică. Nici măcar nu ştiu de ce râdem.

— Nici eu, recunoscu el.

Râsul se risipi pe nesimţite.

— Probabil ne e foame, spuse ea încet.

— Sau frig.

— Indiferent, şopti ea.

— Absolut. Fără a se mai putea abţine, se apropie de ea şi o sărută. Chiar acolo, în faţa focului din camera de zi a lui Taran Ferguson, făcu singurul lucru pe care n-ar fi trebuit să-l facă.

O sărută.

*

Când ducele se îndepărtă, Catriona fu cuprinsă de frig. Un frig mai aspru decât cel pe care îl simţise în trăsură.

Mai aspru decât cel pe care îl simţise afară în ninsoare. În ciuda focului ce ardea vesel în spatele ei, îi era frig.

Dar nu era răceala dată de temperatură. Era răceala născută din goliciune.

Buzele lui le acoperiseră pe ale ei. Braţele lui fuseseră încolăcite în jurul ei. Apoi gata.

Pur şi simplu.

Se uită la el. Ochii lui – Doamne sfinte, erau albaştrii. Cum de nu observase? Erau ca un lac în miezul verii, atâta că lacurile nu aveau mici sclipiri de miazănoapte şi nu-i puteau sfredeli sufletul dintr-o privire.

— Ar trebui să-mi cer scuze, murmură el.

— Dar n-ai s-o faci?

— Ar fi o minciună.

— Iar tu nu minţi niciodată.

Nu era o întrebare. Ştia că era adevărat.

— Nu în legătură cu aşa ceva.

— Ai mai făcut asta vreodată? cuteză ea să întrebe după ce-şi umezi temeinic buzele.

— Să sărut o femeie? zâmbi el.

— Să săruţi o străină.

Ducele ezită, însă doar pentru o clipă:

— Nu.

Nu trebuia să insiste, o ştia prea bine. Curiozitatea ei fu însă prea puternică:

— De ce nu?

Ducele plecă puţin capul într-o parte, studiindu-i chipul cu o expresie stranie. O analiza, îşi dădu seama Catriona. Ba nu, şi-o *întipărea în* memorie.

Apoi zâmbetul lui deveni sfios, iar tânăra femeie înţelese. Înţelese pur şi simplu că era la fel de ameţit de acel moment ca şi ea, descoperire care o făcu să se simtă mai bine.

— Nu cred că am mai întâlnit vreodată o străină pe care să vreau s-o sărut, explică el.

— Nici eu. Ducele încuviinţă uşor din cap, aşteptând

continuarea. Aşteptând… Până acum, încheie ea, gândindu-se că ar fi fost nedrept să nu mărturisească.

Îi mângâie delicat obrazul, apoi o sărută din nou şi, pentru prima dată în viaţă, Catriona îşi permise să creadă în magie şi zâne şi toate celelalte creaturi de poveste. Căci, fără îndoială, nu putea fi nicio altă explicaţie. Simţea ceva tumultuos străbătându-i corpul, alergându-i prin vene, şi nu-şi dorea decât…

Pe el.

Îl dorea în absolut toate felurile posibile. „Dumnezeule bun din cerur!” Oftând din rărunchi, se desprinse de el şi se dădu înapoi, împleticindu-se la distanţă de foc şi de duce. S-ar fi îndepărtat şi de ea însăşi dacă ar fi ştiut cum s-o facă.

— Ei bine, spuse în cele din urmă, aranjându-şi fustele ca şi cum totul ar fi fost normal şi nu s-ar fi aruncat, cu o clipă în urmă, asupra unui bărbat care probabil lua ceaiul în compania regelui. Ei bine, spuse din nou.

— Ei bine, repetă el.

Catriona ridică brusc privirea. Îşi bătea joc de ea?

Dar ochii lui erau calzi. Nu, erau fierbinţi. Şi-i trezeau unele senzaţii trupeşti de care nu era sigură că ar fi trebuit să ştie înainte de prima noapte în patul conjugal!

— Încetează! îi ceru.

— Ce să încetez?

— Încetează să mă mai priveşti atât. Ca şi cum… ca şi cum…

— Ca şi cum te-aş plăcea? surâse ducele.

— Nu!

— Ca şi cum aş crede că săruţi foarte bine?

— Fir-ar să fie, gemu ea, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Nu-i stătea în fire să blesteme, însă nu-i stătea în fire nici să sărute un duce, şi cu siguranţă nu-i stătea în fire şi fie aruncată într-o trăsură şi purtată preţ de şaisprezece kilometri prin zăpadă, pe drumuri impracticabile. Îl dau cuvântul meu de onoare că nu obişnuiesc să fac aşa ceva,

murmură, cu faţa încă ascunsă în palme.

— Asta ştiu. Catriona ridică privirea, iar ducele zâmbi din nou cu acea înclinare leneşă, copilăroasă a buzelor care o dădea complet peste cap: Nebunia momentului. A întregii seri. Cu siguranţă ni se va ierta tuturor purtarea neobişnuită. Dar trebuie să recunosc… Vorbele i se pierdură în tăcere, iar Catriona se trezi urmărindu-l cu respiraţia tăiată. Sunt onorat că momentul tău de nebunie s-a petrecut cu mine.

Tânăra femeie făcu un pas în spate. Nu fiindcă i-ar fost teamă de el, ci fiindcă îi era teamă de ea însăşi.

— Sunt o lady respectabilă!

— Ştiu.

Catriona înghiţi un nod:

— Aş fi recunoscătoare dacă nu ai… hm… Nu reuşi să termine propoziţia. Avea să înţeleagă la ce se referea.

Ducele se întoarse cu faţa către foc, întinzând mâinile spre căldură. Era un semnal cât se poate de clar că aveau să uite amândoi de acea nebunie de moment.

— Sunt şi eu la fel de vulnerabil în faţa ciudăţenii acestei situaţii, mărturisi el. Nici eu nu fac, de regulă aşa ceva.

„Delilah.”

Catriona tresări, pe bună dreptate. Cu ceva timp în urmă, în trăsură, când el era încă beat… O strigase Delilah. În mod evident, cu respectiva făcea aşa ceva.

— Unde este Taran? întrebă ea, pe un ton aproape implorator.

— Nu spuneai că probabil a uitat de noi? Auzindu-i oftatul, ducele vru s-o liniştească: Oakley nu va uita.

Catriona se întoarse şi clipi surprinsă:

— Poftim?

— Lordul Oakley. Nu va uita să ne caute camere. Îl cunosc de ani buni, iar gândul că probabil crapă de ruşine din cauza acestei poveşti e singurul care face situaţia mai suportabilă.

— Nu-l placi?

— Dimpotrivă. Îl consider de multă vreme un prieten. De asta savurez atât de mult nefericirea lui.

„Bărbaţii sunt ciudaţi”, decise Catriona în sinea ei.

— E cât se poate de bine-crescut, îi explică ducele.

— Iar tu nu eşti? Tânăra femeie îşi muşcă buza. N-ar fi trebuit să întrebe aşa ceva.

Pe chipul lui se contură un zâmbet vag.

— Eu nu sunt la fel de binecrescut ca el, după cât ne pare. Catriona roşi până în vârful urechilor, iar ducele ridică din umeri şi se răsuci din nou spre vatră. Crede-mă când îţi spun că nu există tortură mai mare pentru el decât să fie implicat în aşa ceva. Sunt sigur că ar prefera de departe să fie victimă decât călău.

— Dar nu el…

— O, se va simţi oricum responsabil. Ferguson este unchiul lui.

— Într-adevăr. Şi cum rămâne cu celălalt? se interesă ea după o clipă.

— Rocheforte, adică? întrebă el, după o ezitare aproape imperceptibilă.

— Da. Deşi… Este domnul Rocheforte, sau lordul Rocheforte? Sunt cam jenată că nu ştiu ce formulă de adresare să folosesc. Nu am mai întâlnit niciodată un viconte francez.

— Domnul Rocheforte, cred, zise ducele ridicând uşor din umeri. Trebuie verificat în recenta Cartă regală. Catriona nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea, aşa că nu comentă, aşteptând urmarea: Nu-l va deranja indiferent ce apelativ foloseşti. El nu ia nimic în serios. N-a făcut-o niciodată.

— O pereche ciudată de veri, remarcă ea.

— Da, aşa e. Pe neaşteptate, se întoarse spre ea şi îi porunci: Povesteşte-mi despre restul. Preţ de o clipă, Catriona nu făcu decât să se holbeze la el surprinsă! Tonul lui fusese atât de autoritar! Cu toate acestea, nu se simţi

jignită. Probabil acest ton îi stătea mai mult în fire decât cel pe care îl folosise anterior. Era, în fond, duce. Vom fi nevoiţi să rămânem împreună câteva zile, explică el. Ar trebui să ştiu ce hram poartă fiecare.

— Aha. Ei bine... îşi drese vocea. Una dintre ele este Lady Cecily, desigur. Dar tatăl ei e contele de Maycott. Din moment ce te aflai la Bellemere, probabil o cunoşti deja.

— Puţin, spuse el distrat.

— Ei bine, asta este mai mult decât o cunosc eu. Familia ei a petrecut aproape doi ani renovând castelul Bellemere. Mie mi se pare o nebunie, dar... Catriona ridică din umeri.

— Ai o gândire destul de practică, nu-i aşa?

— Pot s-o iau ca pe un compliment?

— Desigur, murmură el.

— Ca să fiu sinceră, nu cred că familia Maycott intenţionează să petreacă la castel mai mult de două săptămâni pe an. Mi se pare o cheltuială exagerată pentru o locuinţă pe care o foloseşti atât de rar.

— E foarte frumos, însă.

— Aşa e. Şi nu pot să mă plâng. Satul nu a mai fost înfloritor de când... Se opri. Era mai bine să nu aducă vorba de politică de faţă cu un englez, mai ales unul care probabil era stăpân peste jumătate din Anglia. Contele de Maycott le-a oferit multe locuri de muncă sătenilor, iar pentru asta îi sunt recunoscătoare.

— Şi celelalte? se interesă el.

— Surorile Chisholm, zise Catriona. Of, cum să i le descrie? Sunt surori vitrege, de fapt, şi... nu ţin enorm una la cealaltă. Pe Fiona nu o cunosc prea bine – Marilla e de seama mea. Strânse din buze, încercând să urmeze principiul „dacă nu ai nimic frumos de spus, mai bine taci”. Evident, şi-au făcut amândouă intrarea în cercurile înaltei societăţi londoneze, încheie ea.

— Şi tu?

— Dacă am fost la Londra? întrebă Catriona surprinsă.

Bineînţeles că nu. Dar am petrecut un sezon la Edinburgh. De fapt, nu un sezon propriu-zis, ci o întâlnire de câteva săptămâni între mai multe familii.

— Îmi place Edinburgh, spuse ducele amabil.

— Şi mie.

Şi astfel, pe neaşteptate, tânăra femeie îşi dădu seama că nu se mai simţea sub tensiune în prezenţa lui. Nu ştia cum era posibil să sărute un bărbat până aproape îi pierea graiul, apoi, doar câteva minute mai târziu, să se simtă complet normal.

Dar aşa stăteau lucrurile.

Desigur, exact atunci se întoarse lordul Oakley, profund încruntat.

— Îmi cer scuze, spuse el intrând furtunos. Domnişoară Burns, am găsit o cameră pentru dumneata. Cu regret te anunţ că nu e elegantă, dar e curată.

— Mulţumesc.

— Tu poţi să stai în camera mea, Bret.

— Şi tu unde ai să dormi?

Lordul Oakley flutură încet din mână, ignorând întrebarea.

— Robin va coborî imediat. O să te conducă el. Se întoarse spre Catriona. Dă-mi voie să te conduc la camera dumitale, domnişoară Burns. Îmi cer scuze pentru lipsa unei dame de companie, dar nu există nicio femeie disponibilă care să-mi ia locul. Şi, te asigur, virtutea dumitale e în siguranţă cu mine.

Catriona îi aruncă o privire ducelui. Avea încredere în el, îşi dădu ea seama, deşi nu ar fi putut spune exact de ce. Observându-i gestul discret de aprobare, spuse:

— Nu va fi o problemă, Lord Oakley. Escorta dumitale e cel mai puţin necuviincios aspect din această seară. Sunt sigură.

— Pe aici, te rog, o invită el afişând un zâmbet obosit.

Catriona îi acceptă braţul şi amândoi ieşiră din încăpere. Străbătură nişte coridoare sinuoase şi ajunseră în

aripa servitorilor. După toate câte se petrecuseră, hotărî că, atâta timp cât avea o pătură, nu-i păsa.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă

Catriona fusese dintotdeauna o persoană matinală şi se obişnuise să ia micul dejun rapid, ţinându-şi singură companie, dar când intră în sala de mese ducele de Bretton era deja aşezat la masă, întinzând unt pe o bucată de pâine prăjită.

— Bună dimineaţa, domnişoară Burns, spuse acesta, ridicându-se imediat în picioare.

Catriona îi oferi o reverenţă scurtă, plecându-şi capul mai puţin din respect şi mai mult din dorinţa de a ascunde uşoara roşeaţă ce i se instalase în obraji.

În ajun îl sărutase. Sărutase un duce. Doamne, fusese primul ei sărut, şi pe deasupra cu un *duce*?

— E satisfăcător micul dejun? se interesă ea, întorcându-se spre bufetul bine aprovizionat. Orice defecte ar fi avut Taran Ferguson, le oferise o masă de dimineaţă excelentă. Cuprindea două feluri de carne, ouă preparate în trei moduri diferite, hering în saramură, pâine prăjită şi biscuiţi de orz. Şi, desigur, unt şi dulceaţă de casă.

— Sincer să fiu, nici nu ţin minte să fi avut parte de un mic dejun mai plăcut.

— Doamna McVittie e cea mai bună chelăreasă din districtul nostru, confirmă Catriona, încărcându-şi farfuria cu mâncare. Nu ştiu de ce stă la Finovair. Toţi moşierii din partea locului încearcă să o răpească.

— Îţi recomand biscuiţii de orz, spuse Bretton.

Catriona confirmă din cap, aşezându-se în faţa lui.

— Eu recomand întotdeauna biscuiţii de orz ai

doamnei McVittie.

— Mă întreb de ce nouă nu ne ies bine în Anglia? reflectă el.

— Refuz să răspund la aşa ceva, replică ea iute, nevrând să ofenseze o ţară întreagă.

Ducele răspunse cu un chicotit, aşa cum sperase şi Catriona. Trebuia să păstreze tonul conversaţiei lejer şi observaţiile sarcastice. În acest mod avea o şansă de uita că, în urmă cu nici douăsprezece ore, buzele lui fuseseră lipite de ale ei. Sau, cel puţin, o şansă de a-l face pe el să uite.

Cele câteva zile aveau să fie foarte dificile dacă ducele îşi închipuia că tânjea după el. Dumnezeule, dacă i-ar trecut prin cap că ea încerca să-l târască forţat într-o căsnicie, şi-ar fi luat tălpăşiţa urlând de groază.

O scoţiancă vizibil lipsită de nobleţe şi un duce englez. Era caraghios.

— Va trebui să-ţi torni singură ceaiul, spuse ducele, arătând din cap spre ceainic. Unul dintre membrii personalului lui Ferguson… Ei bine, nu ştiu exact cum să-i spun, cu siguranţă nu valet…

— Băiat, completă Catriona.

Aristocratul ridică privirea, vizibil surprins.

— Unul dintre băieţii lui, explică ea. Aşa le spune Taran. Nu cred că are vreunul mai tânăr de şaizeci de ani, dar sunt de o loialitate feroce.

— Chiar aşa, făcu Bretton imperturbabil.

— Suficient de loiali cât să răpească nişte femei dintr-o sală de bal, spuse Catriona în locul lui, căci la asta se referise, desigur.

Bretton privi în dreapta şi în stânga, probabil pentru a se asigura că niciunul dintre oamenii lui Taran nu se afla suficient de aproape cât să-l audă.

— Oricum ar dori să-i spună domnului care s-a aflat aici mai devreme, nu prea cred că mâinile lui zbârcite ar nimeri să toarne ceaiul în ceaşcă.

— Înţeleg, murmură ea întinzându-se să-şi toarnă singură.

— Probabil nu mai e fierbinte.

— Am să suport. Când ducele zâmbi vag spre propria ceaşcă de ceai, Catriona întrebă: Doreşti încă o porţie?

La răspunsul lui afirmativ, turnă ceaiul călduţ în ceaşcă, apoi începu să-şi întindă gem pe un biscuit.

— Ai dormit bine? se interesă el.

— Nu, dar nici nu m-am aşteptat.

Nu avea de gând să se plângă de faptul că fusese găzduită în camera unei menajere. De fapt, se bucurase că i se oferise un pat; nutrise temerea că seniorul avea să-i găsească un loc la grajduri. Însă minuscula cămăruţă nu avea cămin, şi deşi lordul Oakley îi dăduse trei pături, erau toate destul de subţiri.

Cel puţin câtă vreme doamna McVittie era chelăreasă, Catriona putea fi sigură că salteaua era aerisită şi curată. Un pat cu ploşniţe ar fi fost cu adevărat insulta finală.

— Şi, domnia ta? Ai dormit bine? întrebă ea foarte politicoasă.

Bret primise camera lordului Oakley, neîndoielnic mai confortabilă decât a ei. Cu siguranţă nu la standardele unui duce, dar chiar şi aşa, probabil că cea mai bună cameră din castelul Finovair.

— Mă tem că nu, dar după cum spuneai, am să suport. Ducele îşi tăie o bucată de jambon şi o mâncă tacticos. Întotdeauna e atât de frig?

— În decembrie? Buzele tinerei femei se întredeschiseră într-o expresie de surpriză… şi poate o idea de dezamăgire. Doar nu-i pusese o întrebare atât de stupidă! Şi ea care tocmai stabilise că-i plăcea destul de mult acest englez de viţă nobilă. Ăă, da, răspunse, într-un târziu.

Ducele nu-şi dădu ochii peste cap, ci îi ridică scurt spre cer cu exasperare.

— Nu, mă refeream la locul ăsta. La Finovair. Am

tremurat toată noaptea.

— Nu ai avut foc în cameră?

— Ba da, dar mă tem că era un miraj. Şi s-a stins până dimineaţa.

— Tatăl meu spune că de asta se căsătoresc scoţienii încă de când sunt tineri, zise Catriona dând din cap înţelegătoare.

La auzul acestor vorbe, ducele încremeni.

— Poftim?

— De dragul căldurii, explică ea. Este aproape imposibil să încălzeşti castelele vechi. De obicei eu dorm cu dulăul meu. Bretton aproape că-şi scuipă ceaiul, însă Catriona urmă cu un mic zâmbet poznaş: N-ai decât să râzi, dar Limmerick cântăreşte patruzeci şi cinci de kilograme. E ca o buiotă uriaşă şi blănoasă, care nu se răceşte niciodată.

— Limmerick?

— Bunicul meu era irlandez, mormăi Catriona întorcându-se la mâncarea ei.

— Cum îmi imaginez că Ferguson nu şi-a dezlegat dulăii să te alerge, ţi-a fost suficient de cald azi noapte?

— Nu prea. Ridică din umeri, resemnată cu soarta ei. În camera unei menajere. Nu are cămin, mă tem. Şi, după cum ai ghicit, nici câine.

— Ai fost pusă în salonul servitorilor? Pe chipul lui se adunară nori grei de furtună.

— „Salon” este un termen cam exagerat, spuse cu modestie Catriona.

— Pe toţi… scuze, se fâstâci el, dar nu înainte ca tânăra femeie să audă primele litere din „dracii”. Am să vorbesc cu Oakley imediat. Nu permit să fii insultată de…

— Nu-i tocmai o insultă, îl întrerupse ea. Sau cel puţin nu una mai mare decât a fi informată că am fost răpită din greşeală. Puse jos felia de pâine prăjită şi îl privi cu o sprânceană arcuită. Dacă tot trebuie să rabd deranjul, mi-ar fi plăcut să fie cu intenţie.

Ducele se zgâi la ea preţ de o clipă, apoi zâmbi,

aproape fără voia lui.

— Te admir că reuşeşti să-ţi păstrezi buna dispoziţie.

— Nu am ce să fac, ridică ea din umeri. Suntem blocaţi aici pentru câteva zile, aşa că nu este cazul să ne dedăm la istericale.

— Chiar şi aşa, aranjamentul e inacceptabil. I-am spus lui Oakley că poate să-ţi dea camera mea.

— Nu vreau să insist prea mult, spuse Catriona, fericită că Bret se mâniase atât de tare de dragul ei, dar camera ta e camera lui, iar ultimul lucru pe care va dori să-l facă e să lezeze demnitatea unui duce.

— Am fost răpit de un moşneag nebun care învârtea un drug pe deasupra capului! Demnitatea mea a încasat deja o lovitură fatală. Văzând că ea se străduia din răsputeri să nu râdă, o îndemnă morocănos: Hai, dă-i drumul!

Catriona îşi duse şerveţelul la buze, îşi înăbuşi chicotul, apoi adoptă o expresie cât se poate de serioasă înainte de a spune:

— Era o spadă lată, Excelenţă, nu un drug[2].

— Există vreo diferenţă?

— Dacă Hamish ar fi mânuit un drug, nu prea ai fi stat acum să discuţi despre asta la micul dejun. Nedumerirea de pe chipul lui o împinse să-l lămurească: Este un par zdravăn de lemn, Excelenţă. Un trunchi de copac. Iar drugii nu se prea folosesc în bătălii. Ne place pur şi simplu să-i aruncăm de ici-colo. Ei bine, bărbaţilor le place.

Se scurse o clipă îndelungată înainte ca Bretton să comenteze:

— Voi, scoţienii, aveţi jocuri foarte ciudate. Catriona ridică din sprâncene sfidător, apoi se întoarse la ceaiul ei. Ce înseamnă asta? întrebă ducele.

— Habar nu am la ce te referi.

---

2 În Scoţia sunt foarte populare şi acum întrecerile de *caber tossing*, la care participanţii aruncă drugi de lemn, uneori trunchiuri de copac, lungi de patru metri. (n.red.)

— *Privirea* aceea, o acuză el.

— Privire? repetă ea.

— Nu crezi că sunt în stare să arunc un buştean, rosti el mijindu-şi ochii.

— Ei bine, ştiu sigur că *eu* nu pot să arunc un buştean.

— Tu eşti *femeie.*

— Da.

— Pot să arunc un nenorocit de buştean.

— Adevărata întrebare ar fi, cât de departe? zise ea arcuindu-şi o sprânceană.

Ducele îşi dăduse probabil seama că începuse să semene cu un păun trufaş, căci avu bunul-simţ de a adopta o expresie spăşită. Apoi o surprinse cu totul mărturisind:

— Câţiva centimetri, în cel mai rău caz.

Catriona îşi păstră expresia arogantă preţ de exact două secunde, după care îşi pierdu complet controlul şi izbucni în râs.

— Of, Doamne, gâfâi ea, ştergându-şi lacrimile. Of, Doamne!

Exact acela fu momentul în care Marilla îşi făcu intrarea în sala de mese. Marilla, despre care Catriona era sigură că rareori se ridica din pat până-n prânz. Evident, cineva îi şoptise că ducele obişnuia să se trezească devreme.

— Cât eşti de veselă, Catriona, observă nou-venita; pe buzele ei, afirmaţia dobândi conotaţii acuzatoare nete.

Cea vizată deschise gura să răspundă, dar orice tentativă de comentariu inteligent îi pieri pe buze, căci Marilla renunţase la ţinuta de seară cât se poate de nepotrivită împrejurărilor, înlocuind-o cu o rochie de brocart greu datând probabil din secolul anterior.

Nu că *aşa ceva* ar fi lăsat-o mută pe Catriona. Persoanele descurcăreţe i se păreau demne de admirat, iar dacă dulapurile lui Taran nu conţineau decât relicve din epoca georgiană, foarte bine. Dar Marilla îşi alesese o

rochie de un roşu cât se poate de profund, întunecat şi senzual, cu un corset foarte strâns pe talie şi un decolteu pătrăţos ce cobora mult mai mult decât ar fi fost cazul.

— Nu-i aşa că e drăguţă? spuse Marilla, netezindu-şi fusta cu mâna. Era un cufăr plin cu rochii în pod. Unul dintre oamenii lui Taran l-a adus jos.

Catriona se mulţumi să se zgâiască mută. Cât despre duce, acesta nu părea capabil să-şi desprindă privirea de pe sânii Marillei, care tremurau la fiecare mişcare ca o budincă de-abia răsturnată din tavă. Catriona ar fi fost iritată, însă nici ea nu reuşea să-şi desprindă privirea de pe ei. Fuseseră ridicaţi atât de mult, încât partea de sus devenise complet plată. Ar fi putut să aşeze o farfurie mare fără să se piardă o singură firimitură.

— Marilla, sugeră ea timid, poate ar trebui să... ăă...

— Nu aş putea nicidecum să port aceeaşi rochie două zile la rând, anunţă cealaltă demn. Întrucât Catriona, îmbrăcată în aceeaşi rochie de catifea verde pe care o purtase şi în seara precedentă, decise să se abţină de la comentarii, Marilla îşi flutură voios mâinile, alintându-se: E ca un bal mascat!

Catriona şi ducele icniră deodată, căci în urma gestului fu cât pe ce să se dezgolească total. Dar ea probabil că nu observă, căci continuă să se agite veselă, sporovăind despre camera ei, despre sora ei, despre rochia ei. La fiecare mişcare, Catriona tresărea, speriată că sânii Marillei aveau să se reverse pe neaşteptate lovindu-i pe toţi în faţă.

— Domnişoară Marilla, spuse ducele într-un final ridicându-se în picioare şi dregându-şi vocea. Sper că ţi-e foame. Chelăreasa domnului Ferguson s-a întrecut pe ea însăşi.

— O, eu rareori mănânc mai mult de o felie de pâine prăjită dimineaţa, răspunse Marilla. Coborî privirea spre festinul din faţa ei, apoi completă: Cu gem, desigur.

— Poate doreşti să faci o excepţie în dimineaţa asta,

sugeră Catriona, în vreme ce ducele se aşează la loc. Vei avea nevoie de forţă. Excelenţa sa s-a arătat interesat de aruncatul buştenilor.

— Aruncatul buştenilor? repetă Marilla. Cât de foarte, foarte nobil din partea domniei tale să te interesezi de obiceiurile noastre scoţiene, Excelenţă!

Catriona nu era sigură ce anume era nobil în toată povestea, darămite foarte, foarte nobil, dar decise să nu insiste, optând pentru împăciuire.

— Cred că va fi foarte distractiv. Dacă tot e în Scoţia, ducele ar putea foarte bine să înveţe câteva dintre tradiţiile noastre.

— Va fi frig, remarcă Marilla.

Avea dreptate, desigur. Avea să fie crâncen de frig, iar dacă în discuţie ar fi fost implicat altcineva, Catriona ar renunţat la sugestie în favoarea unui grog cald în jurul focului. Însă Marilla îi stătuse dintotdeauna ca un ghimpe în coaste, şi, ceea ce conta şi mai mult în acel moment, se tot arunca asupra ducelui.

— Va fi revigorant. Evident însă, va trebui să ne îmbrăcăm bine.

— Eu cred că e o idee fantastică, interveni ducele.

— Serios? întrebă Catriona.

— Serios? repetă Marilla. Bineînţeles. Ai un spirit sportiv atât de foarte aristocratic, Excelenţă!

— Foarte, foarte aristocratic, bombăni Catriona.

— Deşi ar trebui să aşteptăm până se mai potoleşte ninsoarea, le atrase el atenţia.

— Deci încă mai ninge? Marilla îşi duse o mână tremurătoare la inimă.

Catriona arătă spre fereastră:

— Poţi să te uiţi pe geam, e chiar în faţa ta.

— O, ce se va alege de noi? se tângui cealaltă fără să bage în seamă înţepătura.

— Îţi recomand jambonul, spuse Catriona sec. Cu siguranţă vom avea nevoie de rezerve care să ne ajute să

supravieţuim în tot acest timp.

Ducele scoase un sunet ca şi cum s-ar fi înecat.

— Ei bine, zise Marilla, poate doar o bucăţică.

Sau trei, după cum se vădi.

Îşi aduse la masă pâinea prăjită, gemul şi jambonul şi se aşeză în dreapta ducelui, făcând cumva ca scaunul să alunece la doar câţiva centimetri de al lui. Îi zâmbi drăgălaş, cu sânii aproape împungându-i braţul.

Catriona nu putu decât să se holbeze uluită. Cu siguranţă acele corsete demodate nu puteau fi confortabile.

Sânii Marillei se ridicau în faţa trunchiului ei la cel puţin cincisprezece centimetri distanţă.

— Ai dormit bine? o întrebă ducele, încercând brav să nu-şi lase privirea să alunece în jos.

— O, Doamne, nu, răspunse Marilla, punându-şi o mână pe braţul lui. Mi-a fost îngrozitor de frig.

— Poate că domnul Ferguson ar putea să-ţi împrumute un câine, murmură el.

Marilla clipi surprinsă din frumoşii săi ochi albaştri. Catrionei, pe de altă parte, i se opri ceaiul în gât.

— Iar patul meu a fost înspăimântător de ţeapăn şi tare, continuă Marilla, oftând demonstrativ. Se întoarse spre duce cu o privire delicată. Dar al domniei tale?

— Al… ăăă… *poftim?*

— Patul domniei tale, Excelenţă, şopti ea. A fost ţeapăn şi tare? Catriona avu impresia că Bretton era pe punctul de a-şi da duhul. Şi oare ce se vedea… roşise? Chiar roşea! Cu adevărat! Dar pernele au fost plăcute, continuă Marilla. Îmi plac pernele moi, domniei tale nu?

Privirea ducelui alunecă imediat spre pernele moi ale Marillei. Catriona nu putea să nu înţeleagă. La fel alunecase şi privirea ei. Era cam aceeaşi situaţie ca şi cu fundul sfrijit al lui Taran când alergase prin sat încercând s-o şocheze pe soţia vicarului. Era imposibil să nu te uiţi.

— Ăăă… eu… Ăăă… Ducele îşi luă ceaşca de ceai şi goli ultimele rămăşiţe.

— Cât crezi că va dura până să fim salvaţi? întrebă Marilla pe o voce tainică.

— Nu suntem nicidecum în pericol, domnişoară Marilla, răspunse Bretton.

— Chiar şi aşa. Oftă dramatic. Smulşi din casele noastre.

— Din casa lui Lady Cecily, o corectă Catriona, făcându-şi de lucru cu mâncarea. Nu îndrăznea să ridice privirea. Efectiv nu îndrăznea. După cum se scutura comeseana lor, îi era groază de ce ar fi putut să vadă.

— Chiar şi aşa, spuse Marilla, cu ceva mai puţină dulceaţă şi veselie decât în replica pe care i-o adresase ducelui. Oare ce vom face pentru a ne ocupa timpul?

— Cred că domnişoara Burns a sugerat un concurs de aruncat buşteni, îi aminti Bretton.

— O, doar nu vorbeşti serios! protestă Marilla clipind indignată.

Catriona se uită la el exact la timp pentru a-l vedea ridicând din umeri cu falsă modestie.

— Nu văd de ce nu am putea încerca. În plus, nu cumva mi-ai lăudat recent spiritul sportiv?

— Dar ai văzut vreodată un buştean?

— Domnişoara Burns îmi spune că e un fel de par.

— Da, dar e… O!

— Vai, îmi pare atât de rău, se scuză Catriona. Habar nu am cum a ajuns gemul meu să zboare aşa de pe lingură.

Marilla îngustă ochii până deveniră doar nişte deschizături fine, dar nu spuse nimic şi, luându-şi şervetul, îşi şterse picătura roşie de pe piept înainte să alunece în crăpătura adâncă şi întunecată dintre sânii ei.

Dacă ducele îşi închipuia că buşteanul era un simplu par, nu avea de gând să-i dea voie Marillei să-l contrazică.

— O, vai, spuse aceasta, aplecându-se spre el. Nu pot să ajung la unt.

Bretton se întinse îndatoritor după unt, care se afla la dreapta lui, iar Catriona privi uluită cum Marilla profită de

ocazie pentru a se trage şi mai aproape de el. Când ducele se întoarse, tânăra femeie era la doar câţiva centimetri distanţă, fluturându-şi genele ca aripile unui fluture.

Dacă Marilla nu i-ar fi fost antipatică de atâţia ani, Catriona ar fi fost impresionată. Sincer, fata trebuia apreciată pentru perseverenţă.

Ducele îi aruncă o privire ce spunea clar „Salvează-mă!”, iar ea tocmai încerca să găsească o cale de a-l ajuta şi când auziră toţi sunetul unor paşi ce se apropiau. Lordul Oakley intră în sala de mese, iar Bretton sări în picioare pentru a-şi întâmpina prietenul.

— Oakley! exclamă el, cu suficient entuziasm cât să provoace o notă vagă de alarmă pe chipul celuilalt.

— Bret, spuse lordul Oakley încet, măsurând din priviri încăperea, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca cineva să apară de nicăieri şi să ţipe „Surpriză!”

— Vino lângă noi, porunci ducele. Acum.

— Bună dimineaţa, Lord Oakley, îl salută Marilla.

Oakley coborî privirea spre ea şi tresări.

— Ţi-o aminteşti pe domnişoara Marilla, zise Bretton.

— O, nu fi caraghios, râse aceasta, cu un hohot ce făcu să tremure din tot corpul. Oare cum ar putea să uite de oricare dintre noi?

Lordul Oakley se apropie în grabă de bufet, umplându-şi farfuria.

— Eu şi domnişoara Burns tocmai eram pe punctul da a termina, spuse Bretton rapid.

Catriona îşi simţi buzele gata să se întredeschidă şi aproape spuse „Serios?”, însă ducele îi aruncă o privire atât de disperată, încât nu putu decât să aprobe din cap şi să mormăie „Mmm-hmm”, cu gura plină de la uriaşa furculiţă de ouă pe care tocmai o înfulecase.

— Tu poţi să-i ţii companie domnişoarei Marilla, i se adresă Bret amicului său.

Catriona îşi îndesă încă două înghiţituri de mâncare în gură, observând cum Marilla îl studia critic pe lordul Oakley.

Bietul om avea titlul de conte, îşi spuse cu o tresărire de vinovăţie. Marilla avea să sară pe el ca… Ei bine, aşa cum sărise pe duce.

Însă Catriona nu putea să-şi asume responsabilitatea de a salva pe toată lumea de Marilla, iar ducele fusese primul care să-i ceară ajutorul… I-l ceruse tacit, dar chiar şi aşa. Ea înţelesese.

— Domnişoară Burns? o trezi el din visare, întinzându-i nerăbdător braţul. Catriona aprobă din cap şi ridică o mână ca pentru a cere un mic răgaz, sorbind în grabă restul de ceai din ceaşcă. Mergem la plimbare, îl informă ducele pe nepotul gazdei.

— E o idee minunată, se entuziasmă Marilla.

— O, dar tu trebuie să-ţi termini micul dejun, interveni Catriona repede. Şi să-i ţii companie lordului Oakley.

— Asta mi-ar plăcea mai mult decât orice, murmură Marilla. Se întoarse spre tânărul nobil, care se aşezase un scaun lângă ea, şi îi zâmbi seducător pe deasupra pieptului opulent.

Catriona avu impresia că îl aude pe lordul Oakley înghiţind în sec. Dar nu putea fi sigură. Ducele o prinsese deja de braţ şi o târa spre uşă.

Capitolul 5

Brett nu eliberă braţul domnişoarei Burns până nu se îndepărtară preţ de trei camere mari de Marilla Chisholm. De-abia atunci se întoarse spre ea şi îi spuse:

— Mulţumesc. Apoi, fiindcă o singură dată nu era nici departe suficient, repetă: *Mulţumesc.*

— Cu mare plăcere, zise ea, coborând privirea spre ceva ce ţinea în mână.

— Ţi-ai adus un biscuit?

— Păi îmi era încă foame. Era vina lui. Dar cu

siguranţă avea să-l ierte. Catriona aruncă o privire spre uşa prin care tocmai trecuseră: Cred că e posibil să fi lăsat o dâră de firimituri în urma mea.

— Îmi cer sincer scuze, dar…

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze, câtă vreme nu te deranjează dacă termin de mâncat acum.

— Chiar te rog.

— Aveam impresia că Marilla e gata să te atace, zise ea după ce luă o îmbucătură mică şi delicată.

— Întotdeauna e atât de…

— Directă?

Un termen mai blând în locul celui pe care l-ar fi utilizat probabil el.

— Întocmai.

— Nu. Dar tu eşti duce. Îşi desprinse privirea de pe mâncare, ridicând spre el ochii mari şi plini de acelaşi amuzament care-i juca şi pe buze. Îmi pare rău.

— Că sunt duce?

— Nu poate fi ceva bun în astfel de situaţii.

Bret deschise gura să spună… Ce anume? Se blocă. Oare ce anume avusese în minte?

— Excelenţă? Catriona îl privi curioasă.

— Ai dreptate, spuse el. Oricât ar fi fost de plăcut statutul aristocratic – serios, ce idiot s-ar fi plâns de bani, putere şi prestigiu? —, trebuia totuşi să recunosc că faptul că, atâta vreme cât Marilla Chisholm era ieşită la vânătoare, viaţa ca grăjdar începea să pară destul de tentantă.

— Sunt sigură că în cea mai mare parte a timpului e încântătoare, zise Catriona, lingându-şi gemul de căpşune de pe degete. Viaţa de duce, adică.

El rămase stană de piatră, incapabil să-şi desprindă privirea de pe gura ei, de pe buzele trandafirii şi pline. Şi de pe limba ei, ieşită să culeagă şi ultimele picături de gem lipicios şi dulce.

Limba ei. De ce se zgâia la limba ei?

— Nu-i cazul să-ţi faci griji în ceea ce mă priveşte, urmă ea.

Ducele clipi, mutându-şi privirea de pe buzele diafane înapoi la ochii ei.

— Poftim?

— Că am să mă ţin după tine, explică tânăra femeie, părând oarecum uşurată să dea cărţile pe faţă. Şi cred că nici Fiona nu reprezintă un pericol.

— Fiona?

— Fiica mai mare a soţilor Chisholm. Este la fel de diferită de Marilla precum, ei bine, precum sunt eu, cred. Nu intenţionează câtuşi de puţin să se mărite.

Bret o scrută cu o expresie de curiozitate:

— Asta înseamnă că nici tu?

— O, nu, eu intenţionez s-o fac. Dar nu intenţionez să mă căsătoresc *cu tine.*

— Bineînţeles că nu, replică el înţepat, în toată splendoarea orgoliului său masculin. Primul lui refuz în materie de peţit, şi nici măcar nu ceruse mâna nimănui.

Privirea ei o întâlni pe a lui şi, preţ de o clipă foarte scurtă, din ochii ei dispăru frivolitatea.

— Ar fi o mare prostie din partea mea chiar şi să mă gândesc la aşa ceva, mărturisi Catriona.

Nu părea să existe niciun răspuns potrivit la o asemenea declaraţie. Să o aprobe ar fi însemnat o insultă gravă, însă era evident că avea dreptate. Îşi cunoştea poziţia; avea obligaţia de a-şi găsi o partidă bună. Ducatul era înfloritor, dar fusese dintotdeauna mai bogat în pământuri decât în lichidităţi. Ducesele de Bretton intrau întotdeauna în familie cu zestre. Altfel ar fi fost cât se poate de inconvenabil.

El nu reflectase prea mult la căsătorie, de fapt, decât pentru a-şi spune „nu încă”. Avea nevoie de o mireasă de viţă nobilă şi cu o zestre importantă, dar oricine s-ar fi dovedit a fi aceea, nu avea nevoie de ea chiar în acea clipă.

Şi totuşi, dacă *ar fi fost* să-şi aleagă o ducesă…

O contemplă pe domnişoara Burns, pierzându-se în cafeniul de nepătruns al ochilor ei înainte ca privirea să-i alunece spre colţul buzelor ei, unde o picătură minusculă de gem de căpşune licărea ispititor de trandafirie şi dulce.

— N-ai de gând să te măriţi cu mine, murmură el.

— Ei bine, nu, răspunse ea, părând derutată.

— Deci ceea ce sugerezi, rosti el precaut, e că, pentru propria mea siguranţă, ar trebui să rămân în compania ta pe durata prizonieratului nostru.

— Nu! exclamă ea, vizibil îngrozită de raţionamentul fals. Nicidecum n-am sugerat asta.

— Dar are logică, insistă el. Cu siguranţă înţelegi de ce e o soluţie înţeleaptă.

— Nu pentru mine! Când el nu se grăbi să răspundă, îşi înfipse palmele în şolduri. Eu trebuie să mă gândesc şi la propria reputaţie, chiar dacă tu nu o faci.

— E adevărat, dar nu-i nevoie să ne furişăm de lângă ceilalţi, oricât de încântător ar fi. Catriona se îmbujoră, iar ducele îşi zise că era un semn bun. Singurul lucru de care am nevoie, continuă el, este ca tu să joci rolul de piedică.

— Piedică? repetă ea pe o voce strangulată.

— Un scut uman, dacă vrei.

— *Poftim*?

— Nu pot fi lăsat singur cu femeia aceea, explică el, şi nu simţi nicio remuşcare auzind nota de disperare din propriul glas. Te rog, dacă ţii cât de puţin la aproapele tău!

— Nu sunt sigură ce am *eu* de câştigat din toate astea spuse ea strângând din buze cu o expresie bănuitoare.

— Adică în afară de plăcerea încântătoarei mele companii?

— Exact, în afară de asta.

— Voi fi sincer… nu ştiu, chicoti el. Bucuria de a-i pune beţe în roate domnişoarei Marilla?

Catriona îşi înclină gânditoare capul într-o parte.

— Asta ar fi o bucurie, admise ea.

Ducele mai aşteptă câteva secunde, apoi spuse

renunţând la orice înfloriturі:

— Te rog.

Buzele ei se întredeschiseră, dar oricare ar fi fost cuvântul ce-i stătea pe limbă, acesta rămase acolo preţ de o clipă încremenită la nesfârşit.

— Bine, consimţi în cele din urmă. Dar dacă se petrece chiar şi o umbră – chiar şi o şoaptă – de necuviinţă…

— Poţi fi sigură că nu va fi cazul.

— Nu ai voie să mă mai săruţi, îl preveni ea pe o voce joasă.

În mod normal ducele i-ar fi atras atenţia că jucase şi ea un rol important în povestea cu sărutul, dar era mult prea disperat să-i obţină consimţământul pentru a mai ridica problema.

— Am să mă străduiesc. Ochii ei se îngustară, obligându-l să continue: E tot ce îţi pot promite.

— Prea bine. Ce vom face?

— Să facem?

— Sau nu te-ai gândit chiar atât de departe?

— Se pare că nu, zise el, adresându-i un rânjet pe care şi-l dorea triumfător.

— Nu putem să stăm pur şi simplu toată ziua aici, în vechea dogărie.

Pentru prima dată, Bret se opri să privească în jur. Se aflau într-o încăpere de trecere, cu o uşă ce dădea în holul cel mare şi o alta, închisă în acel moment, ce ducea probabil la bucătării. Se aflau acolo câteva mese, iar în rest sala era aproape goală, cu excepţia câtorva butoaie antice în colţ.

— Deci aşa se numeşte locul acesta?

— Ştii ce e aia dogărie, nu-i aşa? se interesă Catriona privindu-l cu un uşor dispreţ.

— Bineînţeles. Doar *locuiesc* într-un castel.

— Un castel englezesc, pufni ea.

— Este *tot* un castel, o asigură ducele scrâşnind cu

putere din dinţi.

— Nu la fel de vechi precum Finovair, desigur, dar familia Bretton preceda dinastia Tudorilor cu cel puţin două sute de ani.

— Atunci ştii că în dogărie nu se confecţionează doage?

— Nu se confecţionează nimic în dogărie, îi aruncă el. Apoi, constatând că de pe chipul ei tot nu dispăruse expresia de scepticism, explică: În dogărie se venea după bere. Numele vine de la doagele butoaielor de lemn. Ridică o sprânceană. Eşti satisfăcută?

— Ăsta n-a fost nicidecum un test.

— Chiar nu a fost? replică el. Dar simţi că era pe punctul să zâmbească. Era puţin înspăimântător să constate cât de bine se simţea.

— Noi, scoţienii, suntem mândri de istoria noastră, recunoscu ea.

— Mi-ar prinde bine o bere în momentul de faţă, zise el privind cu tristeţe butoiul vechi şi uscat.

— Bere? Pentru un duce?

— Momeala aceasta n-am s-o muşc, proclamă el trufaş, dar surâsul ei răutăcios îl făcu să bombăne: Vei spune probabil că este prea devreme pentru spirtoase de orice fel.

— Nu şi în dimineaţa asta, răspunse Catriona foarte sincer. Ducele o privi cu o expresie de curiozitate căreia i se suprapunea admiraţia. Ei bine, să vedem, spuse ea numărând pe degete. Am fost răpită…

— La fel şi eu, remarcă el.

— … aruncată într-o trăsură…

— Aici m-ai prins, admise el.

— … pipăită…

— De cine? întrebă ducele.

— De tine, răspunse ea, dar nu-ţi face griji, am scăpat foarte repede.

— Ia ascultă-mă, se răsti Bret. Nu avusese niciodată

pretenţia de a înţelege mintea femeilor, dar le înţelege perfect corpul şi era absolut sigur că şi Catriona savurase sărutul din noaptea precedentă la fel de mult ca el. Când te-am sărutat...

— Nu mă refer la sărut. Bret se zgâi la ea consternat, iar Catriona îşi drese vocea. S-a întâmplat atunci când. Ăă... Nu contează.

— O, nu, să nu îndrăzneşti, o avertiză el. Nu poţi deschizi un astfel de subiect, apoi să refuzi să-l discuţi.

— În trăsură, bombăni ea. Chiar aşa, totuşi ce căutai în trăsură?

— Era trăsura mea, îi aminti el.

— Da, dar noi, restul, eram în sala de bal.

— Eram obosit, zise ducele ridicând din umeri.

Era adevărat. Şi fusese şi plictisit, deşi nu avea s-o recunoască. Balul de gheaţă al familiei Maycott fusese destul de plăcut, dar nu-şi dorise, de fapt, decât să meargă acasă.

— Presupun că era târziu, dădu să spună domnişoara Burns.

— Nu schimba subiectul. Catriona nici măcar nu încercă să afişeze o expresie inocentă, iar el îi aminti: Pipăitul.

— Erai adormit, murmură ea, cu obrajii coloraţi exact în nuanţa de roz potrivită ocaziei.

— Sunt sigur că te înşeli. „Oare am pipăit-o în somn” se întrebă el uluit.

Asta o scoase din sărite:

— M-ai strigat Delilah, scrâşni ea.

O! Simţi un gol în stomac şi bănui că obrajii lui începeau, la rândul lor, să capete nuanţa de roz potrivită muzei. Adică una destul de intensă.

— Cine e Delilah? întrebă Catriona.

— În niciun caz o persoană pe care ai avea vreun motiv s-o întâlneşti.

— Cine e Delilah?

Discuţia nu avea cum să se sfârşească bine.

— Cu siguranţă nu e momentul potrivit…

— Cine *e Delilah*?

Ducele se opri, privindu-i cu atenţie chipul. Domnişoara Burns era încântătoare, aprinsă în obraji şi cu ochii aruncând fulgere. Când privirea îi alunecă spre buzele ei simţi din nou acea dorinţă copleşitoare de o săruta. Nu era neapărat un impuls, ci mai mult o nevoie. S-ar fi putut abţine dacă era nevoit să o facă, dar, of, ce tristă şi fadă ar fi fost lumea dacă toţi şi-ar fi stăpânit pornirile!

— La ce te uiţi? întrebă ea bănuitoare.

— Eşti geloasă? surâse ducele.

— Bineînţeles că nu. Tocmai am discutat…

— Eşti geloasă, decretă el.

— Ţi-am spus că nu… Ce faci?

— Închid uşa cu piciorul, explică Bret, făcând exact ceea ce spusese. Era o încăpere mică şi nu avu nevoie de mai mult de trei paşi pentru a ajunge lângă ea. În legătură cu sărutul acela, continuă, trăgând-o în braţele sale. Buzele ei se întredeschiseră, exact la timp ca el să le mângâie blând cu gura. Am promis că am să mă străduiesc, murmură abia auzit.

— Că ai să te străduieşti să nu mă săruţi, îi aminti ea, cu vocea tremurându-i uşor până deveni o şoaptă.

Ducele îi muşcă mărunt buza de jos, apoi îi exploră cu blândeţe colţul gurii.

— Străduinţele mele, se pare, nu au nimic de-a face cu a nu te săruta.

Catriona scoase un sunet nearticulat. Dar nu era un refuz. Cu siguranţă nu era un refuz.

Bret intensifică sărutul, înfiorându-se de dorinţă când îi simţi corpul relaxându-se în braţele lui. Nu înţelege ce anume avea această femeie, ce mister din lăuntru ei îl făcea să-şi dorească să o posede, însă asta simţea. O dorea cu o intensitate care ar fi trebuit să-l înspăimânte. Nu-şi permisese niciodată frivolităţi cu femei de viţă nobilă şi nu

era în căutarea unei mirese. Catriona Burns era complet nepotrivită pentru el, din aproape toate punctele de vedere.

Aproape.

Adevărul era că atunci când o ţinea în braţe... Nu, chiar şi atunci când pur şi simplu se afla în aceeaşi încăpere cu el...

Era fericit. Nu doar mulţumit, nu încântat. Fericit. Plin de bucurie. Dumnezeule, parcă îi închina un imn dar asta era ceea ce simţea, ca şi cum un cor de îngeri ar fi cântat în sufletul lui, inspirându-i atâta plăcere încât n-o putea strânge în baierele sufletului. Se revărsa prin zâmbetul lui, prin sărutul şi mâinile lui, şi trebuia neapărat să o împartă şi cu ea. Trebuia s-o facă să o simtă.

— Te rog spune-mi că-ţi place asta, o imploră.

— N-ar trebui, răspunse ea pe o voce răguşită.

— Dar îţi place.

— Îmi place, recunoscu ea, gemând când palmele lui îl cuprinseră posteriorul.

— Nu minţi!

— Nu în legătură cu aşa ceva.

— Catriona, murmură el, apoi se dădu înapoi câţiva centimetri. Se întâmplă vreodată să fii strigată Cat?

— Niciodată.

Ducele o privi timp de o clipă, tentat să declare că el avea s-o strige astfel. Voia ceva special pentru ea, ceva doar al lui. Dar nu i se potrivea, îşi dădu el seama. Nu avea să fie niciodată Cat. Ochii ei erau prea rotunzi prea deschişi şi sinceri. Nu exista nimic ascuns în persoana ei, nimic viclean sau calculat.

Ceea ce nu însemna însă că n-ar fi fost extrem de deşteaptă. Şi spirituală. Şi raţională.

— Cine e Delilah? şopti ea. *În timp ce îl săruta.*

Şi încăpăţânată, aparent. Ducele se dădu înapoi exact atât cât să-şi sprijine nasul de al ei.

— A fost amanta mea, rosti, incapabil să fie altfel decât sincer.

— A fost?

Dacă povestea vieţii lui ar fi fost scrisă de Shakespeare, ar fi spus poate că Delilah devenise parte din trecutul lui în clipa în care o văzuse pentru prima dată pe Catriona. Că fusese atât de tare lovit de săgeata lui Cupidon, încât toate celelalte femei deveniseră neinteresante şi fade.

Adevărul era însă că Bret rupsese legătura cu „Delicioasa Delilah” de câteva săptămâni. Era extenuant să-i ţii companie celei mai faimoase cântăreţe de operă din Londra. Asta lăsând la o parte temperamentul ei, care era extrem de dramatic, atât pe scenă, cât şi în afara acesteia. Dar ceea ce îl înnebunise fusese suita admiratorilor. Nu putea sta liniştit să bea ceva la clubul White fără ca masa să-i fie asaltată de o haită de tineri care îi făceau cu ochiul, rânjeau libidinos şi îşi îndesau beţi mutele în umărul lui.

Chiar şi la Balul de Gheaţă fusese acostat de o mână de tineri care ardeau de nerăbdare să discute cu el despre legendara doamnă. Asta fără a mai vorbi de gesturile obraznice şi grosolane, ca şi cum tinerii filfizoni ar fi putut aproxima rotunjimile faimoasei Delilah făcându-şi mâinile căuş în faţa lor.

Dacă tot trebuia să depună atâta efort pentru a fi cu o femeie, măcar să fie una de a cărei companie să nu se poată lipsi nicicum.

Se dădu în spate încă un centimetru, apoi încă unul, privind-o pe domnişoara Burns – Catriona – cu o expresie ce aducea a uluire.

— A fost, declară încet. Nu am nicio amantă în momentul de faţă. Nu aş putea, cred… „Acum că te-am cunoscut pe tine.” Dar nu o spuse. Cum ar fi putut să spună? Imposibil să fie adevărat. Un bărbat nu putea să se îndrăgostească într-un răstimp atât de scurt. Aşa ceva pur şi simplu nu se întâmpla. Şi cu siguranţă nu i se întâmpla lui. Cred că m-ai vrăjit, şopti ducele.

Cu siguranţă, asta era singura explicaţie posibilă. Nu

conta că el nu credea în niciun fel de zâne sau vrăjitoare sau magie.

Se aplecă să o sărute din nou, abandonându-se vrăjii dar în clipa în care buzele lui le atinseră pe-ale ei, auziră agitaţie în holul cel mare, urmată de un sunet îngrozitor.

Taran Ferguson mugea în căutarea Catrionei.

Capitolul 6

Catriona îşi spuse că trebuia să fie recunoscătoare. A-l săruta din nou pe duce era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă, şi cu greu şi-ar fi imaginat ceva care să-i potolească mai repede dorinţa decât gândul că Taran Ferguson ar fi putut da buzna peste ei.

— S-ar putea să fiu nevoit să-l ucid, bombăni ducele, desprinzându-se cu regret din îmbrăţişare.

— Catriona Burns! tună seniorul.

— Trebuie să văd ce vrea, spuse tânăra femeie, încercând să-şi netezească fustele.

Oare arăta şifonată? Se simţea şifonată.

Bretton se dădu la o parte arătând din cap spre uşă, dar înainte ca ea să apuce să iasă în hol, Taran dădu buzna în dogărie, îngustând din ochi când îi văzu pe cei doi ocupanţi ai încăperii.

— Catriona Burns, se răsti el. Ce naiba cauţi aici?

— Tu m-ai răpit, îi aminti ea.

— Nu intenţionat! În mod normal l-ar fi biciuit cu o replică usturătoare, dar era greu să facă pe sfânta, când Taran tocmai o surprinsese singură cu ducele de Bretton. Te afli sub acoperişul meu, fetiţo, ceea ce înseamnă că eşti sub protecţia mea, declară Taran sever.

— Nu-mi vine să cred că tocmai a spus asta, remarcă ducele, fără a se adresa cuiva anume.

— A, nu, izbucni Catriona furioasă, împungându-l pe

Taran în umăr cu degetul. Nu aş fi ajuns într-o astfel de situaţie dacă nu erai tu. Nu ai niciun drept să te revendici stăpân…

— N-am de gând să te dau înapoi tatălui tău cu reputaţia distrusă, mormăi bătrânul.

— Acum chiar nu cred că ai spus *asta,* interveni ducele pe un ton înspăimântător de calm. Fiindcă dacă ai spus-o, s-ar putea să fiu nevoit să te ucid.

— Ei, mormăi Taran, aveai deja intenţia asta. Cu un gest nerăbdător, flutură din mână spre duce pentru a-l exclude din discuţie şi se întoarse spre Catriona. Nu poţi fi lăsată singură cu el.

— Dar m-ai lăsat singură cu el azi-noapte! Taran o privi o expresie goală, iar ea completă: Când se presupune că încercai să ne găseşti camere.

— A, bine, făcu Taran dregându-şi glasul stânjenit. Nu poţi să mai rămâi singură cu el. Îl cunosc pe taică-tău de treizeci de ani. N-am să-l fac de ruşine permiţându-ţi să rămâi singură în nenorocita de dogărie cu ducele de Breedon.

— Bretton, îl corectă ducele pe un ton sec.

— Ştie cum te cheamă, îi spuse Catriona, fără a-şi desprinde însă privirea de la Taran. Vrea doar să te sâcâie.

— Nu mă interesează cum îl cheamă…

— Ar trebui să te intereseze, murmură Bretton. Chiar ar trebui.

— Dar nu are să mai petreacă nicio clipă singur cu tine, încheie seniorul. Mâna lui mare se închise peste încheietura Catrionei. Vino.

— Dă-mi drumul, Taran! exclamă tânăra femeie, zvârcolindu-se să scape din strânsoare. „Dumnezeule, dacă viaţa mea continuă în nota asta dramatică, m-aş putea apuca de teatru!” îşi zise ea.

— Îţi sugerez să-i dai drumul domnişoarei Burns, rosti Bretton; deşi păstră un ton lejer şi relaxat, în vocea lui răzbătu clar tăişul de oţel de dincolo de cuvinte.

Taran îl fixă cu o expresie şocată, după care se supuse cu un gest demonstrativ.

— Ştii ce, Taran, spuse Catriona scuturându-şi mâna, chiar dacă apreciez grija pe care o porţi reputaţiei mele, ţi-a trecut măcar o dată prin cap că domniţele celelalte merită acelaşi respect?

— E altceva, mormăi bătrânul.

— *Cum anume*? izbucni ea, pierzându-şi ultima brumă de răbdare.

Taran arătă din cap spre duce, care continua să-l fixeze cu o privire de gheaţă:

— El n-o să te ia de soţie.

— Sunt conştientă de asta, îi aruncă la rândul ei Catriona, dar, fără îndoială, nici nepotul tău nu se va căsători cu toate cele trei tinere lady.

— Am doi nepoţi, bombăni stăpânul castelului.

— *Taran,* scrâşni ea. Dar Taran Ferguson nu fusese niciodată adeptul logicii şi al constanţei. Îşi încrucişă braţele solide, scoase bărbia în afară şi o sfredeli cu o privire de uliu. Un uliu infantil. Bine, zise Catriona ezitând. Vin cu tine, nu-i cazul să faci o asemenea scenă

— Nu! spuse ducele brusc, făcându-i pe cei doi să se răsucească spre el. Îşi îndreptă arătătorul spre tânăra femeie: Mi-ai promis.

— La ce se referă? vru Taran să ştie.

„Marilla”, îşi aminti ea.

— Trebuie să merg cu el, afirmă într-un târziu, plecându-şi uşor capul în direcţia lui Taran.

Îi spusese lui Bretton că nu puteau să-şi petreacă ziua între patru ochi. Chiar dacă Finovair era un cast izolat, iar circumstanţele întâlnirii lor oarecum neobişnuite (iar asta era puţin spus), regulile bunei-cuviinţe nu puteau fi abandonate cu totul. În fond, ducele de Bretton nu avea s-o ia de soţie pe domnişoara Catriona Burns din Kilkarnity. Iar Marilla Chisholm avea să rămână cea mai mare bârfitoare de la nord de Dunbar.

Catriona era încăpăţânată, dar nu şi rebelă, şi nu credea că putea să îndure o viaţă de proscris social. Şi mai important, nu credea că părinţii ei ar fi putut să îndure aşa ceva.

Nu avea să le provoace o asemenea ruşine. Nu putea. Cu un suspin, îl privi pe duce, impunându-şi să nu se înece în ochii lui albaştri, şi declară:

— Taran are dreptate. Seniorul îşi desfăcu braţele şi scoase un croncănit care ar fi făcut şi o cioară de ruşine. Oricât mi-ar fi de greu să recunosc, scrâşni Catriona.

— Atunci vin şi eu cu tine, spuse ducele.

Catriona încercă să ignore valul cald de încântare provocat de cuvintele lui. Îi plăcea ducele de Bretton. Dar conta dacă el îi dorea compania doar pentru a se apăra de Marilla, fiindcă undeva, în adâncul sufletului, îi era frică să recunoască, ştia că acesta nu era singurul motiv pentru care insista să rămână pe lângă ea.

O plăcea şi el, la rândul lui.

Şi chiar dacă nu avea să iasă nimic din asta, Catriona decise că, pentru prima dată, avea să renunţe cu totul la gândirea ei practică şi să trăiască din plin clipa. Ei bine, poate nu chiar cu *totul.* În fond, tocmai se declarase de acord cu afirmaţia lui Taran că nu trebuia să rămână singură în compania lui Bretton. Dar dacă tot era prizonieră în castelul Finovair pentru o perioadă imposibil de anticipat, avea de gând să se simtă bine.

— Taran, spuse, răsucindu-se spre bărbatul mai în vârstă cu un zâmbet diabolic, ai cumva un drug zdravăn?

*

— Mi-e frig, scânci Marilla.

— Gura, o mustră Catriona, fără a-i arunca măcar o privire. Bărbaţii – Bretton, Oakley şi Rocheforte – erau liniaţi în jurul lui Taran, care se bucura vizibil de rolul lui de căpetenie. Catriona nu-l putea auzi, dar îl vedea fluturându-

şi braţele cu multă vigoare.

— O, uite, remarcă Marilla, pe un ton făţiş neinteresat. Vine şi sora mea.

Catriona îşi mută atenţia de la bărbaţi şi o urmări pe Fiona Chisholm traversând în grabă peluza acoperită de zăpadă, strângând în jurul ei o mantie antică. Şi ea alesese să poarte aceeaşi rochie cu mâneci lungi în care era îmbrăcată cu o seară în urmă.

— Au început deja? întrebă Fiona cu respiraţia tăiată.

— Credeam că ai de gând să rămâi în camera ta toată ziua, spuse Marilla pe o voce posomorâtă.

— Aşa e, dar apoi doamna McVittie mi-a spus că se pregăteşte un trunchi de aruncat. Ochii Fionei licăriri veseli în spatele ochelarilor. N-aş vrea în ruptul capului să ratez aşa ceva.

— Taran nu ne dă voie să mergem prea aproape, se plânse Marilla. Cică terenul de aruncat buşteni nu e locul potrivit pentru socializarea între sexe.

— De când este Taran un apărător atât de aprig al bunei-cuviinţe? întrebă Fiona.

— Ai fi surprinsă, bombăni Catriona.

Cele trei tinere rămaseră tăcute preţ de câteva clipe, strângându-se instinctiv laolaltă pentru a se încălzi, cu privirile aţintite în depărtare asupra bărbaţilor. Catrionei încă nu-i venea să creadă că aveau să se întreacă la aruncarea buşteanului, deşi adevărul era că nu fusese nevoită să-i încurajeze prea mult. Bărbaţii se arătaseră ridicol de nerăbdători să-şi demonstreze abilităţile; de fapt, singura dificultate constase în a obţine un par convenabil. Şi nici măcar acest lucru nu fusese prea dificil: oamenii lui Taran tocmai aduceau ditamai trunchiul de copac de pe câmp.

Taran spuse ceva care îi făcu pe ceilalţi să râdă, apoi Rocheforte rânji şi îşi ridică braţele, ca pentru a-şi umfla muşchii. Catriona simţi rânjetul apărând şi pe faţa ei în acelaşi timp. Nu avusese ocazia să discute cu el în ziua

aceea, dar cu siguranţă părea un tip relaxat.

— Ştii unde e Lady Cecily? i se adresă Fiona.

— Nu, n-am văzut-o deloc. Am fost nevoită să-i ţin companie lui Taran de la micul dejun încoace.

— Mai puţin atunci când ai fugit cu ducele, îi aminti ţâfnoasă Marilla.

Fiona o privi cu o expresie de interes nedisimulat.

— Nu am fugit cu ducele, răspunse Catriona. Pur şi simplu am terminat în acelaşi timp micul dejun.

— Şi m-aţi lăsat singură, se smiorcăi Marilla.

— Alături de contele de Oakley!

— Ai luat micul dejun cu lordul Oakley? o întrebă Fiona pe sora ei.

— *Începusem* să iau micul dejun cu ducele de Bretton până să fugă domnişoara aici de faţă cu el, preciză Marilla.

Catriona oftă exasperată. Nu avea rost să accepte provocarea la ceartă. Preferă să se întoarcă spre Fiona şi să întrebe:

— Tu ce-ai făcut toată ziua?

— Am modificat rochii. Probabil cu asta este prinsă şi Cecily. Nu ţi-a spus nimeni despre cuferele care au fost coborâte din pod?

— Nu până nu m-am întâlnit cu Marilla la micul dejun. Camera mea este într-o cu totul altă parte castelului.

— În aripa servitorilor, murmură Marilla, fără a-şi desprinde privirile de la bărbaţi.

Lordul Oakley râdea de o replică a vărului său. Arăta destul de diferit când zâmbea, mult mai atrăgător, decise Catriona. Deşi oricum nu se compara cu ducele.

Fiona îi aruncă surorii sale o privire iritată înainte de a continua discuţia.

— Dacă te simţi bine în rochia pe care o purtai când am sosit, nu pierzi mare lucru. Majoritatea ţinutelor din podul lui Taran erau pentru femei mult mai bine dotate decât noi. Sesizând căutătura arogantă a Marillei, se corectă: Mai bine dotate decât unele dintre noi. Chiar ar fi

trebuit să-mi dai voie să-ţi modific puţin rochia, Marilla. Cum aceasta o ignoră, Fiona ridică din umeri şi se întoarse spre Catriona. Crezi că ştiu ce anume e un drug scoţian? o întrebă, ridicându-şi colţurile gurii într-un zâmbet fin.

— Excelenţa sa ştie că e vorba de un buştean, răspunse Catriona, înăbuşindu-şi propriul zâmbet. Habar n-am însă la ce lungime şi grosime se aşteaptă.

— Ceilalţi doi sunt pe jumătate scoţieni, reflectă Fiona. Inevitabil, dacă sunt înrudiţi cu Taran.

— Nu i-am mai văzut niciodată aici până acum.

— Nici eu. Urmă o clipă de tăcere, apoi Fiona murmură: E oare posibil…

— *…* să nu aibă idee în ce s-au băgat? încheie Catriona în locul ei.

Fiona rânji drept răspuns.

— Ei bine, eu cred că propunerea ta n-a fost deloc înţeleaptă, o anunţă Marilla. Când vor vedea trunchiul şi îşi vor da seama că nu sunt în stare să-l ridice, se vor simţi caraghioşi. Iar bărbaţilor nu le place să fie ţinta bătăii de joc.

— Asta ar însemna ca tuturor să le lipsească simţul umorului, comentă Catriona.

Îşi îndreptă din nou privirea asupra bărbaţilor. Sau, mai exact, şi-o lăsă în *continuare* aţintită asupra lor. Nu pierduse din ochi nicio clipă. Ducele părea să se distreze copios, râzând în hohote la o afirmaţie de-a lui Rocheforte.

Apoi se întoarse şi ochii li se întâlniră. Iar el zâmbi. Rânji, de fapt.

Tânăra femeie îşi simţi inima bubuind zgomotos. Apoi oprindu-se preţ de trei bătăi.

— Aţi văzut? spuse Marilla entuziasmată. Excelenţa sa tocmai mi-a zâmbit.

— Mie mi s-a părut că se uita la Catriona, zise sora ei.

— Nu vorbi prostii.

— Momeala aceasta chiar n-am *s-o* muşc, murmură Catriona.

— Ce-ai zis? întrebă Marilla, fără a primi însă nici un răspuns.

— O, priviţi, spuse Fiona. Vin oamenii cu buşteanul. Măcar zăpada îl face mai uşor de transportat.

Catriona îşi lungi gâtul pentru a-i vedea mai bine pe cei patru bărbaţi care aduceau trunchiul de copac. Era enorm, măsurând cel puţin patru metri jumătate în lungime. Îl prinseseră în lanţuri, trăgându-l după ei ca pe o sanie.

— E momentul să vă dovediţi bărbăţia, flăcăii mei, anunţă Taran, suficient de tare cât să-l audă şi femeile. Braţul lui desenă în aer un arc maiestuos: Cu buşteni ca acesta s-au întrecut şi strămoşii noştri.

Aspectul trunchiului era descurajant. Părea să cântărească cel puţin o sută de kilograme şi era gros cât un picior de voinic.

Catriona îşi strânse energic buzele în încercarea de a ţine în frâu un hohot de râs. Nu putea distinge expresiile de pe faţa lordului Oakley sau de pe cea a domnului Rocheforte, însă ducele de Bretton rămăsese cu gura căscată.

— Domnia ta eşti primul, Excelenţă! răcni seniorul, spre stupefacţia lui Bretton. Nu uita, nu contează cât de departe îl arunci, important e să aterizeze în cap.

— Glumeşti, spuse ducele.

— O să-şi ţină echilibrul, îl asigură Taran, dacă îl arunci cum trebuie.

Catriona se străduia să nu chicotească.

— Scuzaţi-mă, spuse ducele.

— Pfft. Brrrt. Tot soiul de sunete nepoliticoase se revărsară din gura Catrionei până când aceasta se dădu bătută, într-un final, şi izbucni în râs.

— Oo! exclamă Fiona, dar cealaltă râdea prea tare s-o bage în seamă. Catriona, insistă domnişoara Chisholm pe un ton de avertizare.

— O! O! scheună Catriona, sufocându-se de râs.

— Ţi-am zis eu, croncăni Marilla. Catriona îşi şterse ochii şi ridică privirea exact la timp pentru a-l vedea pe duce îndreptându-se furtunos spre ea.

— Excelenţă, ciripi tânăra femeie, fără a reuşi să mai scoată vreun cuvânt.

Ducele îndreptă un deget spre ea:

— Mi-ai spus că e un drug, zise el sfredelind-o cu privirea.

— *Chiar* e un drug, reuşi ea să îngaime.

— E un nenorocit de stâlp!

— O, cred că e mai mare decât un stâlp. Buzele aristocratului se strânseră într-o linie severă, dar Catriona nu se lăsă impresionată. Ducele de Bretton, se părea, era înzestrat cu un excelent simţ al umorului. În trei secunde avea să râdă şi el cu poftă. Încă mai crezi că poţi să-l arunci? rosti ea sfidător.

Ducele făcu un pas în faţă. Probabil că pentru restul observatorilor arăta furios, dar ea vedea râsul licărindu-i în ochi.

— Nici… măcar… un… centimetru.

Iar în acel moment Catriona îşi pierdu cu totul stăpânirea de sine. Ţinându-se de burtă, râse cu atâta poftă încât se temu să nu leşine de sufocare.

— Ce faţă ai făcut! Ce faţă ai făcut! gâfâi ea. Ar fi trebuit să vezi ce faţă ai făcut!

— Catriona! exclamă Marilla oripilată.

Avea dreptate, îşi zise Catriona. Nu se vorbea aşa cu un duce. Dar ce faţă făcuse! Ce faţă făcuse! Fusese nemaipomenită.

Râse şi mai tare, agăţându-se de Fiona pentru a nu cădea. Restul bărbaţilor se apropiaseră la rândul lor, amuzaţi de veselia ei incontrolabilă, şi din colţul ochii lui văzu că Lady Cecily se adăugase şi ea grupului. Biata fată purta un fel de rochie antică de doliu, al cărei brocart negru se târa anevoie prin zăpadă.

— Domnişoara Burns are nevoie de aer, anunţă

ducele. Înainte ca cineva să poată face vreo sugestie, o luă pe sus în braţe, precizând: O duc înăuntru.

Şi astfel, pe neaşteptate, răceala de gheaţă dispăru din aer. Catriona îşi permise să-şi sprijine obrazul pe pieptul lui Bretton şi în clipa aceea, ascultându-i bătaia regula a inimii, nu se putu abţine să nu-şi spună că acesta e locul în care îi fusese sortit să ajungă.

Din păcate, lordul Oakley interveni, stricând totul.

— O duci înăuntru ca să ia o gură de aer?

— Taci, se răsti ducele.

Catriona bănui că era pe cale să se îndrăgostească.

— Stai! ţipă Taran, tropăind prin zăpadă. Are nevoie de o damă de companie!

— Mă duc eu, se oferi Fiona.

— Te duci? se miră seniorul.

— Mi-e frig, spuse Fiona cu un zâmbet doar aparent placid. Şi încă mai am de cusut ceva ce trebuie să fie gata înainte de cină.

— Crezi că m-ai putea ajuta? întrebă Lady Cecily. Nimic din ceea ce mi-a fost adus din pod nu-mi vine bine, şi sunt teribil de neîndemânatică.

— Desigur. De ce nu vii cu mine? Vom bea un ceai în camera mea şi ne vom ocupa de rochii.

— Era vorba să-i ţii companie domnişoarei Burns, îi aminti Taran.

— O, dar Catriona va bea şi ea ceai cu noi, spuse Fiona. Dacă doreşte, evident.

— Mi-ar face mare plăcere, zise Catriona, deşi poate nu la fel de multă plăcere pe cât simţea în acel moment, cuibărită în braţele lui Bretton.

— Marilla, tu trebuie să rămâi să urmăreşti concursul de aruncat buşteni, îi ceru Fiona. Marilla păru gata să o contrazică, dar sora ei adăugă: Domnii trebuie să aibă spectatori.

Marilla decise, probabil, că un conte plus un viconte francez făceau împreună ceva mai mult decât un duce, căci

expresia ei se transformă pe loc într-una de încântare deplină.

— Nu-mi pot imagina o activitate mai plăcută, susură ea aşezând o mână delicată pe braţul musculos al lordului Oakley. Totul e atât de foarte, foarte palpitant!

— Foarte, i se păru Catrionei că o auzise pe Lady Cecily murmurând.

— Ne întoarcem la buştean, atunci! chiui Taran. Bătrânul lord şi nepoţii lui, se făli el, îndesându-i un cot în coaste domnului Rocheforte. Aşa cum ar trebui să fie, luându-se la întrecere pentru a o impresiona pe cea mai frumoasă domniţă din comitat. Domnul Rocheforte zâmbi forţat, dar unchiul său nu-l luă în seamă, continuând: Asta e cea pe care am vrut-o pentru tine de la bun început. E cea mai drăguţă fată de pe aici, are ceva bani şi e scoţiancă.

Domnul Rocheforte spuse ceva ce nu mai ajunse la urechile Catrionei, apoi Taran îşi încruntă sprâncenele stufoase şi mormăi:

— Am vorbit în şoaptă! Nu m-a auzit nimeni. Înainte să apuce cineva să-l contrazică, ridică pumnul în aer şi strigă din nou: înapoi la buştean!

— Înapoi în casă, replică Fiona şi porni iute, urmată îndeaproape de Lady Cecily.

Cât despre duce, acesta o luă spre Finovair cu un pas mult mai măsurat. Catriona, cuibărită confortabil şi la căldură în braţele lui, nu avu de ce să se plângă.

Capitolul 7

Până să ajungă Bret în salon, domnişoara Chisholm şi Lady Cecily dispăruseră.

— Se pare că prietenele tale ne-au părăsit, îi spuse el Catrionei, punând-o jos pe o canapea uzată.

— Poate se aşteptau să mergem după ele în camera

Fionei?

— O, dar nu aş îndrăzni să intru în camera unei lady declară Bret, ducând o mână la inimă pentru a-şi sublinia cuvintele. Catriona îi aruncă o privire ce exprima neîncredere totală, obligându-l să adauge: în orice caz, nu ştiu unde se află camera ei.

— Să ştii că nici eu.

— Se pare că suntem nevoiţi să rămânem aici, rânji ducele.

— Singuri, completă ea, pe buze furişându-i-se un zâmbet.

— Nu-ţi faci griji pentru reputaţia ta?

— Uşa e deschisă, îl atenţionă ea arătând într-acolo.

— Păcat, murmură Bret. Se cocoţă pe masă, testând-o mai întâi, înainte de a se lăsa cu toată greutatea pe ea, ca tot restul mobilierului din castelul Finovair, şi aceasta era scorojită şi şubredă.

— Excelenţă!

— Nu crezi că ar trebui să mă strigi pe numele mic?

— Nici vorbă, replică ea ferm. Pe de altă parte, habar n-am care este.

— John, spuse el, şi încercă să-şi amintească ultima dată când fusese strigat astfel. Mama lui îi folosea prenumele, dar numai ocazional. Prietenii îl strigau Bret.

Însuşi îşi spunea astfel în gând. Dar când o privi pe Catriona Burns, care se aşezase mai bine pe canapea, se întrebă cum ar fi fost să aibă pe cineva care să-l strige John.

— L-am auzit pe lordul Oakley zicându-ţi Bret.

— Mulţi mă strigă aşa, spuse el, ridicând uşor din umeri.

Coborî ochii, simţindu-se brusc jenat să-i întâlnească privirea. Crezuse că era stăpânit de poftă, apoi de dorinţă, apoi de ceva cu mult, mult mai dulce. Dar acum, tulburându-se în mijlocul tuturor acestor emoţii, îşi dădu seama că tânjea după ceva neobişnuit. După tânăra femeie, neîndoielnic, dar şi după altceva. Un anumit

sentiment, o anumită trăire.

Tânjea să fie cunoscut de cineva în toată fiinţa lui, şi partea cea mai ciudată era că nu se simţea deloc înspăimântat.

— Nu aş putea nicidecum să-ţi zic „Bret” în faţa celorlalţi, protestă Catriona, făcându-l să-şi mute din nou atenţia asupra chipului ei.

— Nu, consimţi el încet.

Ar fi fost extrem de necuviincios, nu că vreunul dintre evenimentele zilei precedente ar fi fost cuviincioase ori fireşti.

— Şi nu ar trebui să-ţi zic „Bret” nici când suntem singuri, adăugă ea pe un ton vag interogativ.

— Nu aş vrea asta. Ducele îi luă mâna şi i-o duse încet în buze.

— Nu ai vrea? Catriona făcu ochii mari de surpriză şi, spre încântarea lui, de dezamăgire.

— John, rosti bărbatul cu o hotărâre calmă. Trebuie să-mi spui John.

— Dar nimeni altcineva nu o face, şopti ea. Era atât de frumoasă, încât ducele îşi spuse că ar fi putut s-o contemple la nesfârşit.

— Ştiu, spuse, moment în care simţi ceva în el schimbându-se. Îşi dădu seama – şi spera din tot sufletul şi ea îşi dădea seama – că vieţile lor nu aveau să mai fie niciodată la fel.

*

Catriona trecu prin cămăruţa ei modestă înainte de a porni spre camera Fionei pentru a servi ceaiul. Avea nevoie de o clipă de răgaz. Avea nevoie de o mie de clipe.

Avea nevoie să respire. Avea nevoie să reflecteze. Avea nevoie să-şi revină pentru a da ochii cu prietenele ei şi a vorbi ca o fiinţă umană normală.

Era atât de surescitată, încât se temea că Fiona şi

Lady Cecily aveau să-şi dea seama după o singură privire că îl sărutase pe ducele de Bretton în camera de zi, cu uşa deschisă, şi că, înainte ca el să se desprindă într-un sfârşit, mâinile lui îi atinseseră pielea, iar ei îi plăcuse.

Dumnezeule bun din ceruri, îi plăcuse la nebunie. Dacă nu s-ar fi oprit el, Catriona nu era sigură că ea ar fi putut s-o facă. Însă ducele îşi dezlipise buzele de ale ei, îi prinsese faţa între palme şi o privise în ochi cu tandreţe infinită, apoi îi şoptise;

— Rosteşte-mi numele.

— John.

De-abia reuşise să scoată un sunet, dar el îi urmărea atât de avid buzele, încât neîndoielnic îşi citise numele pe ele.

O luase de mână, o ajutase să se ridice în picioare, apoi spusese ceva despre necesitatea de a li se alătura celorlalte tinere înainte ca acestea să-şi facă griji, După aceea se înclinase şi pornise spre cea mai apropiată ieşire.

— Te duci afară? întrebase ea. Este un ger cumplit.

— Ştiu, răspunsese el pe un ton straniu. Făcând o reverenţă, adăugase: Până la cină.

Catriona străbătu singură holurile întortocheate ale castelului Finovair, adunându-şi gândurile, după care se aranjă în camera ei şi, într-un final, ajunse în dormitorul Fionei.

Ceaiul fusese deja servit, iar Fiona şi Lady Cecily erau cufundate în conversaţie. Fiona tocmai desfăcea expertă cusătura unei rochii albastre. Lady Cecily îşi sugea degetul bombănind:

— M-am înţepat!

— Ţi-am spus să mă laşi pe mine, o dojeni Fiona.

— Ştiu. Pur şi simplu nu am vrut să mă simt atât de inutilă.

— Părerea mea e, spuse Catriona, aşezându-se lângă Fiona pe pat, că date fiind toate prin câte am trecut, avem dreptul să ne simţim cum dorim.

Cele două tinere se întoarseră spre ea cu expresii identice. Expresii pe care Catriona, după cum constată alarmată, nu ştia cum să le interpreteze. Într-un sfârşit, când nu mai putu să suporte, se întoarse spre Fiona (căci nu-şi putea permite să fie grosolană cu fiica unui conte, pe care o cunoscuse doar cu o seară înainte), şi întrebă:

— Ce e?

— Te-ai cam îndrăgostit de ducele de Bretton, declară aceasta.

— O, nu vorbi prostii, spuse Catriona, încercând să ia totul în glumă. Dar vocea nu-i răsună chiar atât de vioi pe cât şi-ar fi dorit.

Fiona se zgâi la ea din spatele micilor ei ochelari enervanţi, ridicând din sprânceana roşcată ca pentru a spune…

Ei bine, Catriona nu ştia ce anume ar fi vrut să spună, sau mai degrabă să sugereze, având în vedere că Fiona nu putea să vorbească din sprâncene. Cu toate acestea, era conştientă că trebuia să înăbuşe în faşă orice reacţie, aşa că afirmă ritos:

— Nu poţi să te îndrăgosteşti de cineva pe care îl cunoşti de atât de puţin timp.

Credea cu adevărat acest lucru. Era ceea ce crezuse întotdeauna.

— De fapt, spuse Lady Cecily, eu cred ca poţi. Replica ei atrase în aşa măsură atenţia celorlalte două, încât, roşie în obraji, trebui să explice: Părinţii mei s-au căsătorit din dragoste. Asta mă face să fiu romantică, probabil.

Se lăsă o clipă de tăcere, apoi Catriona, bucuroasă schimbe subiectul, rosti întrebarea evidentă:

— Ce credeţi că le trece acum prin cap?

— Părinţilor noştri? întrebă Fiona.

— Întocmai.

— Vor fi furioşi, desigur, spuse Fiona încet, dar după ce-şi vor da seama că Taran e autorul răpirii, nu-şi voi face griji pentru vieţile noastre. Sau pentru virtutea noastră,

adăugă, de parcă abia atunci i-ar fi trecut prin cap acel gând.

— Aşa crezi? se interesă Lady Cecily.

— Are dreptate, zise Catriona. Chiar dacă Taran ne va face reputaţia ţăndări, ne vom întoarce tefere şi nevătămate şi la fel de feciorelnice pe cât eram în momentul în care am fost răpite.

Apoi, cu un icnet dureros, îşi dădu seama ce spusese. Dar dacă Fiona se simţise jignită, nu trădă acest lucru. Ba chiar răspunse cu seriozitate:

— E bine cunoscut faptul că, deşi Taran este înzestrat cu un simţ al onoarei cu totul aparte, acesta totul există. Nu ar permite niciodată să ni se facă rău, indiferent cum.

Catriona ar fi vrut să spună că nu crezuse niciodată bârfele despre Fiona, dar nu prea avea cum să deschidă subiectul în faţa lui Lady Cecily. Acum simţi un mic nod de ruşine în fundul stomacului. De ce nu se străduise să-i ofere Fionei susţinerea ei? Era adevărat că drumurile lor nu se intersectaseră prea des; Catriona se lovise mult mai frecvent de Marilla la evenimentele sociale din regiune.

— Mă tem că nu voi reuşi să modific o rochie pentru tine până la cină, îi spuse Fiona lui Lady Cecily, readucând abil conversaţia la un subiect mai banal. Privi încruntată brocartul albastru din mâinile ei. I-am promis Marillei că am s-o termin pe asta mai întâi. Apoi am să ocup de a ta.

— Cu siguranţă Marilla poate să aştepte, zise Catriona. Nu te-ai ocupat deja de rochia roşie pe care o purta azi?

— Dacă aş fi văzut-o, poţi fi sigură că i-aş fi tras corsetul în sus câţiva centimetri, pufni cealaltă.

— Dar cum rămâne cu tine? întrebă Lady Cecily. Insist să-ţi pregăteşti propria rochie înainte de a mea.

— Prostii, replică Fiona. Eu pot…

— Nu am să accept un refuz, şi chiar dacă modifici o rochie pentru mine, nici nu mă gândesc s-o port până nu este gata a ta.

Fiona ridică privirea spre ea şi clipi în spatele ochelarilor:

— Asta e foarte generos din partea ta, spuse într-un final.

Nu rezolvăm nimic dacă ne plângem de situaţia noastră. Lady Cecily ridică din umeri, de parcă purtarea unor rochii ce nu i se potriveau deloc nu însemna nimic pentru fiica unui conte.

— Încearcă să-i explici asta şi surorii mele, murmură Fiona.

Catriona şi Lady Cecily o priviră cu expresii identice de simpatie.

Fiona se mulţumi să-şi dea ochii peste cap şi se întoarse la cusutul ei. Câteva clipe mai târziu, Lady Cecily întrebă pe Catriona:

— Nepoţii domnului Ferguson au mai vizitat vreodată castelul Finovair?

— În primul rând, nimeni nu-i spune „domnul Ferguson”. Întotdeauna e strigat Taran. Nu ştiu de ce, doar nu mai arătăm nimănui o asemenea familiaritate. Cât despre întrebarea ta, habar n-am. Tocmai discutam despre asta mai devreme cu Fiona. În mod cert, eu nu i-am mai întâlnit niciodată.

— Nici eu, confirmă Fiona.

— Tu îi cunoşti? o iscodi Catriona pe Cecily. Cream că ai avut şanse mult mai mari de a te întâlni cu ei la Londra.

— Am auzit despre ei, desigur, şi i-am fost prezentată lordului Oakley. Dar nu şi vicontelui de Rocheforte.

— De ce nu? vru Fiona să ştie.

Lady Cecily păru să ezite şi o uşoară roşeaţă i se furişă în obraji.

— Presupun că drumurile noastre nu s-au intersectat.

Catriona îşi spuse că era cea mai neverosimilă minciună auzită vreodată, dar n-avea de gând să comenteze.

— Mi se pare puţin cam crai, murmură Fiona,

nevădind aceleaşi scrupule.

— Da, recunoscu Lady Cecily. Cred că de asta nu ni s-au intersectat drumurile.

— Mie nu mi se pare aşa un crai, interveni Catriona.

Lady Cecily se întoarse spre ea, cu ochii mari plini de curiozitate.

— Ce vrei să spui?

— Pur şi simplu are o fire veselă. N-am schimbat mai mult de două cuvinte cu el, dar am impresia că e prea bun la suflet ca să fie un crai.

— E foarte atrăgător, desigur, comentă Fiona.

— Probabil că da, acceptă fără entuziasm Catriona.

— Spui asta doar fiindcă te-ai îndrăgostit de duce, rânji cealaltă.

— Ba nu!

— Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu că v-am oferit ocazia să rămâneţi singuri în salon, zise Fiona cu un surâs ştrengăresc.

Lady Cecily strânse din buze – probabil pentru a nu izbucni în râs – apoi le informă:

— Eu *chiar* i-am fost prezentată ducelui de Bretton.

— Chiar aşa? întrebă Fiona foarte interesată.

— O, da. Deşi nu am pretenţia că am fi foarte buni prieteni, taţii noştri au fost colegi la Cambridge. Ducele îşi trece numele în carneţelul meu de dans de fiecare dată când ne întâlnim la vreun bal.

Catriona se întrebă cum ar fi fost să danseze în braţele lui John, să-i simtă mâna apăsând-o blând la baza spatelui. Ar fi ţinut-o strâns lângă el, poate chiar puţin prea strâns pentru a fi cuviincios, iar ea i-ar fi simţit căldura corpului străbătând aerul până s-ar fi oprit asupra ei ca un sărut.

Simţi cum începea să se încălzească, ceea ce era absurd. Era toiul iernii, cu doar o săptămână înainte de Crăciun, iar ea era prizonieră în castelul prost încălzit şi gata să se prăbuşească al lui Taran Ferguson. Ar fi trebuit

să fie îngheţată, dar, după cum se părea, simplul gând la ducele de Bretton îi trimitea săgeţi fierbinţi prin corpul.

— Doreşti puţin ceai? îi propuse Fiona.

— *Da!* răspunse ea, cu mai mult entuziasm decât ar fi cazul, dată fiind întrebarea.

— Ne-a fost adus doar cu puţin timp înainte să ajungi, dar nici atunci nu era fierbinte.

— Nu-i nimic, spuse Catriona repede, gândindu-se că s-ar fi mulţumit şi cu o limonadă cu gheaţă în acel moment, la cât de încinsă se simţea.

Îşi umplu ceaşca mişcându-se încet şi metodic, întrucât avea nevoie de un răgaz pentru a-şi recăpăta calmul.

— Ştiţi cumva care sunt planurile pentru cină? se interesă Lady Cecily.

— Doamna McVittie a pus deja masa, zise Catriona. O văzuse după ce se despărţise de duce – de *John,* se corectă în gând – în camera de zi. Era confuză, dar nu în asemenea hal încât să nu se oprească pentru a inspecta aranjamentele făcute în vederea cinei. Taran urma să stea în capul mesei, cu Marilla în dreapta lui, urmată de domnul Rocheforte, Fiona, ducele, Lady Cecily, lordul Oakley şi Catriona, al cărei loc era la stânga seniorului.

Sigură că nimeni (poate cu excepţia lui Taran) nu avea să-şi dea seama, Catriona schimbase cartonaşul său cu acela al lui Lady Cecily.

— Spune-mi, te rog, că nu sunt aşezată lângă Taran, murmură Fiona.

— Marillei îi revine această plăcere, răspunse Catriona, după care îi aruncă o privire compătimitoare lui Lady Cecily (dar nu atât de compătimitoare cât să regrete că schimbase locurile cu ea). Şi ţie, mă tem.

— Este în regulă, cred. Lady Cecily sorbi din ceai. Nu cumva ai observat, din întâmplare, cine o să stea vizavi de mine?

— Cred că lordul Oakley, dar nu sunt complet sigură,

minţi Catriona, nevrând să dea de înţeles că memora poziţia mesenilor.

— O, este foarte agreabil. Lady Cecily îşi duse din nou ceaşca la buze. Conversaţia lâncezi din acel punct; la un moment dat, după ce Fiona îşi îndreptă din nou atenţia spre cusutul ei, tânăra aristocrată spuse pe neaşteptate:

— Vouă nu vă e frig? Eu am îngheţat.

— Ei bine, ceaiul nu este foarte fierbinte, observă Catriona, părându-i-se cuviincios să replice la acele vorbe căzute din senin.

— Iar focul a scăzut mult, adăugă Lady Cecily. Poate ar trebui să caut pe cineva care să se ocupe de el.

— Ei bine, asta pot s-o fac eu, se oferi Catriona, ridicându-se în picioare. În Highlands, indiferent de rangul nobiliar, toată lumea trebuia să ştie cum să facă focul.

— Dar cred că am nevoie de o pătură, zise Lady Cecily. Ăsta nici măcar nu e un şal adevărat... îşi făcu de lucru cu bucata de material drapată peste umerii ei şi porni spre uşă. Poate dacă mă întind o să-mi fie mai bine.

— Ei bine, asta a fost foarte ciudat, remarcă Fiona după ce Lady Cecily ieşi în grabă pe uşă.

— Nu chiar atât de ciudat, reflectă Catriona cincisprece zece minute mai târziu, când, în drum spre camera ei trecu prin sala de mese. Studiind iarăşi aranjamentele făcute pentru cină, observă că apăruseră unele modificări: Lady Cecily şi Marilla făcuseră schimb de locuri

Femeia ridică din umeri. Câtă vreme rămânea aşezată lângă duce, nu o interesa unde stăteau toţi ceilalţi.

Capitolul 8

Mai târziu, în aceeaşi seară

Pe când se pregătea să coboare la cină, Bret părea un cu totul alt om.

În primul rând, vorbea de unul singur, lucru care nu-i stătea în fire:

— Am un plan, spuse în şoaptă, coborând scările. Un plan. Sunt un bărbat înarmat cu un plan.

Se opri, ridicând amuzat din sprâncene la auzul rimei stângace. „Un bărbat înarmat cu un plan.” Caraghios. Şi totuşi, destul de plăcut urechii.

Asta ar fi putut explica de ce fredona vesel în surdină. El nu făcea niciodată aşa ceva. Sau poate da? Chiar nu-şi putea aminti. Dacă obişnuia să fredoneze în surdină, nu-i atrăsese nimeni atenţia până atunci.

Catriona ar fi observat dacă l-ar fi auzit. Chiar i-ar fi spus ceva. Şi avea să-i ofere destule ocazii să o facă, pentru că intenţiona să o ia de soţie.

Nu avea nevoie decât de un moment de linişte, departe de trupa pestriţă de invitaţi, pentru a o cere în căsătorie. Nu avea un inel de logodnă propriu-zis, dar inelul cu sigiliu al casei de Bretton putea juca acest rol. Îi fusese pus pe degetul mare de îndată ce crescuse suficient cât să nu-i cadă şi se mutase de pe un deget pe altul pe măsură ce crescuse, oprindu-se în cele din urmă la degetul mic. Se afla în familia lui de câteva generaţii, montura din aur datând din epoca Plantageneţilor, iar safirul din mijloc fiind sustras probabil dintr-un tezaur roman. În piatra preţioasă fusese sculptat un chip, o zeiţă antică pe care vreun Bretton din alte vremuri o botezase probabil „Fecioara Maria”.

Inelul acela însemna enorm pentru el. Era simbolul familiei lui, al trecutului şi al moştenirii lui. Şi voia să-l pună pe degetul Catrionei. Să-i sărute mâna şi să-i ceară să-l păstreze în siguranţă pentru fiul lor.

Chicoti cu voce tare, aproape nevenindu-i să creadă că nutrea asemenea gânduri.

Când dădu colţul spre sala de mese, văzu că

Rocheforte ajunsese deja, studiind cu ochii îngustaţi felul în care erau aranjate cartonaşele cu numele.

— Rocheforte, îl salută Bret vesel.

Celălalt îşi retrase brusc mâna. Intenţionase oare să modifice locurile mesenilor? Ducelui nu-i păsa, atâta timp cât Catriona rămânea aşezată lângă el.

— Bretton, zise Rocheforte neobişnuit de jenat.

— Spune-mi, te rog, că nu sunt aşezat lângă domnişoara Marilla, îi ceru Bret, apropiindu-se de masă pentru a vedea cu propriii ochi.

— Ăăă… Rocheforte îşi lungi gâtul şi trecu de cealaltă parte a mesei. Nu. Tu eşti între domnişoara Burns şi cealaltă domnişoară Chisholm. Cea cu păr roşcat şi cu ochelari.

— Şi tu? Poţi să schimbi liniştit locurile dacă vrei să scapi de ea. Îi va prinde bine lui Oakley să-i îndure compania pe tot parcursul cinei.

Rocheforte îşi drese vocea, apoi îi oferi un rânjet strâmb:

— Exact, deşi trebuie să mărturisesc faptul că nevoia de a nu sta lângă ea e mai puternică decât dorinţa de a-l vedea pe vărul meu nevoit să o suporte. Bret avu nevoie de o clipă pentru a înţelege fraza întortocheată. În orice caz, continuă Rocheforte, domnişoara Marilla era deja instalată confortabil între Byron şi Taran, aşa că suntem amândoi în siguranţă.

— Atunci mă vei ierta dacă rămân în sala de mese până la ora stabilită, se hlizi Bret. Ca nu cumva să cădem pradă vreunei tentative de a schimba locurile.

— Bineînţeles, răspunse vicontele. Oricum, din câte ştiu eu, nu suntem aşteptaţi să ne adunăm altundeva înainte de cină.

— Nu în camera de zi?

— Unchiul meu nu e adeptul rafinamentelor. Va dori să mâncăm imediat.

Exact în clipa aceea îl auziră pe Taran dând buzna în

donjon cu mare zarvă.

— Şi nici nu vom servi vin după cină, răcni el pe când intra cu paşi grei în sala de mese, urmat de lordul Oakley, ce părea profund jignit, şi cele patru domnişoare. Marilla venea prima, purtând în continuare rochia roşie, mult prea strâmtă, pe care o îmbrăcase şi la micul dejun. Era urmată de Lady Cecily, în rochia ei albastră ţinută de seară, tremurând sub un fel de şal cu aspect greoi. Fiona Chisholm şi Catriona încheiau şirul, ambele purtând aceleaşi haine în care fuseseră răpite.

Femei cu spirit practic, amândouă, decise Bret. Deşi presupunea că Lady Cecily nu prea avusese de ales, ţinând cont de veşmântul diafan în care venise. Cel puţin nu avea să moară de frig.

— Nu serveşti vin după cină? ciripi Marilla. Vai, Taran, asta e o adevărată blasfemie!

— Nu există vin în castelul ăsta, se împăună seniorul, când putem să bem whisky în loc. Bret surprinse privirea Catrionei, care îi zâmbi. În plus, continuă Taran, nu v-am adus aici ca să vă expediez în salon câtă vreme bărbaţii se îmbată. Ştiu şi eu câte ceva despre bunele maniere.

— Desigur, murmură Lady Cecily. Aş fi încântată ca domnii să ne ţină companie în salon după cină.

— Ne vom ocupa timpul cu jocuri, anunţă Marilla. Bret avu impresia că îl auzise pe Oakley gemând. Va fi excelent, continuă ea, plesnind din palme cu atâta forţă încât le făcu pe celelalte tinere să icnească, iar pe domni să-şi ferească privirile. Cu excepţia lui Taran, care se zgâi la pieptul ei tremurător cu o fascinaţie nedisimulată.

— Ne aşezăm la masă? întrebă lordul Oakley în pripă. Doamna McVittie s-a întrecut pe ea însăşi, sunt sigur.

— O, uite, Lord Oakley, ganguri Marilla. Eşti aşezat lângă mine. Se aplecă spre conte şi murmură ceva ce Bret nu reuşi să audă. Oakley nu roşi, deci probabil nu spusese ceva foarte rău, însă îi răspunse cu un şir bâlbâit de fraze prea puţin coerente.

— Domnişoară Burns, murmură ducele, trăgându-i scaunul. Ce bine că suntem aşezaţi unul lângă celălalt!

— E un mare noroc, Excelenţă, replică ea îmbujorându-se uşor.

Oare îndrăznise să schimbe locurile la masă? se întrebă ducele, zâmbind în sinea lui. O iubea tot mai mult cu fiecare clipă.

— O, ce fericire, anunţă Taran, prinzându-le vajnic de mână pe cele două tinere aflate de o parte şi de cealaltă a lui. Cele mai drăguţe două fete din Highlands, aşezate chiar lângă mine.

Marilla se lumină la faţă, iar Lady Cecily se crispă, probabil de durere. Taran nu părea să-şi fi ajustat strângerea pentru mâna ei delicată. Bret aruncă o privire spre celelalte două, care nu păreau defel jignite că fuseseră excluse din declaraţia lui Taran. Ba Fiona părea chiar uşurată.

Iar Catriona, amuzată.

— E mare păcat că n-aţi putut urmări concursul de aruncat buşteni, le spuse Marilla. A fost minunat. Bărbaţii au fost atât de foarte, foarte puternici!

— A, dar scopul nu e să arunci cât mai departe drăcovenia aia, îi aminti Taran. Important este să o faci să aterizeze frumos în cap.

— Da, da, mormăi Marilla cu indiferenţă, dar trebuie să fii de acord cu mine când spun că uneori forţa brută este preferabilă fineţii.

— O, Marilla, gemu Fiona.

— Lordul Oakley mi-a tăiat respiraţia, continuă aceasta, aşezându-şi o mână pe planul orizontal al pieptului său încorsetat fără milă. E atât de puternic! Oakley roşi, iar Bret aproape că îl compătimi… aproape. Şi muşchii lui! exclamă Marilla. Îşi puse cealaltă mână pe braţul lui Oakley ca pentru a-l strânge uşor. Sau a-l mângâia, ducele nu-şi putea da seama cu exactitate.

— Cum te simţi, domnişoară Burns? întrebă Oakley

smulgându-şi politicos braţul din prinsoarea Marillei.

Catriona clipi de câteva ori, complet pierdută.

— Te simţeai slăbită, îi aminti Bret blând.

— O! Da. Mi-am revenit, răspunse ea. Mulţumesc mult pentru grijă.

Pe sub masă, Bret îşi aşează mâna peste a ei.

— Eşti sigură că te simţi bine? întrebă Lady Cecily îngrijorată. Eşti destul de roşie în obraji.

— Sunt în regulă, o linişti Catriona. Încercă să-şi tragă mâna, dar Bret i-o ţinu strâns, desenându-i cercuri leneşe cu degetul mare în palmă.

— Ai aruncat şi dumneata un buştean, domnule Rocheforte? se interesă Lady Cecily.

Rocheforte tresări uşor şi spuse:

— Da. Apoi, simţindu-se studiat de toată lumea din priviri, adăugă: Mulţumesc de întrebare.

— Cine l-a aruncat cel mai departe? vru Fiona să ştie.

— Byron, răspunse Taran, arătând din cap spre Oakley. Dar nici încercarea lui Robin n-a fost deloc rea. Rânji spre Marilla. Îi las moştenire castelul, să ştii.

— Unchiule, interveni Rocheforte, te rog să nu faci aşa ceva.

— Ei, doar nu-şi închipuie nimeni că ai avea vreun sfanţ, mormăi Taran. Ştim cu toţii ce şi cum.

Rocheforte nu spuse nimic, rămânând aşezat ţeapăn pe scaun.

— Eu cred că Finovair este încântător, spuse Lady Cecily, zâmbindu-i încurajator vicontelui. E o moştenire minunată.

— Serios? întrebă Taran, brusc foarte interesat.

— Da, replică Lady Cecily, luând o lingură din supa ce tocmai fusese aşezată în faţa ei de către unul dintre bătrânii servitori ai lui Taran. E puţin cam friguros, dar, până la urmă, suntem în decembrie.

— Nu poţi întotdeauna să alegi *când* să trăieşti la castel, spuse Rocheforte abrupt.

— Robin! îl mustră unchiul său cu severitate.

dar Rocheforte se mulţumi să ridice din umeri şi se întoarse la supa lui.

— Nu prea pari în apele tale, îi zise Oakley vărului său.

Aşa era, reflectă Bret. Spiritul vioi de conversaţie şi zâmbetul facil al lui Rocheforte erau legendare. Ambele păreau să fi dispărut din repertoriul său.

— Probabil e din cauza frigului, replică acesta.

— Frigul cu siguranţă nu te-a deranjat azi după-amiază, remarcă Marilla, aplecându-se în faţă pentru a putea să-i zâmbească ademenitor. Am fost şocată când ţi-ai dat jos haina. Dar trebuie să recunosc, aşa ai avut mai multă libertate de mişcare ca să ridici buşteanul.

— Îmi pare foarte rău că n-am văzut scena, spuse Cecily.

Rocheforte roşi.

— *Eu* am fost singurul care a reuşit să facă drăcovenia aia să aterizeze în cap, se lăudă Taran.

Marilla îi oferi un zâmbet împăciuitor, îl bătu uşor pe mână, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Oakley, care părea să-şi fi împins discret scaunul cât mai departe posibil de ea.

— Ţi-ai revenit după efort? întrebă preocupată.

Oakley şi drese vocea, şi aranjă cravata şi se întoarse spre supă, murmurând:

— Da.

Marilla nu era însă uşor de îmblânzit.

— Am fost atât de foarte, foarte recunoscătoare că aveam o batistă la mine pentru a-ţi şterge sudoarea – pe frunte!

— Plus că era şi caldă, chicoti Taran, arătând spre pieptul lui. A scos-o direct din…

— Unchiule! interveni Oakley.

— Ei, păi, *chiar* aşa a fost. Şi să nu-mi spui că n-ai băgat de seamă.

— Nu există bărbat în viaţă care să nu-i fi observat pieptul, murmură Fiona în şoaptă.

Bret îşi zise că nu s-ar fi cuvenit să audă această remarcă, dar îi zâmbi oricum.

— Ce vom juca după cină? îl întrebă Marilla Oakley, fără a primi însă răspuns.

— De-a v-aţi ascunselea? sugeră Taran.

— Nu, spuse Marilla, lovindu-şi jucăuş un deget de bărbie. Nu e un joc prea sociabil. Iar tu vrei să fii sociabil, nu?

— Întotdeauna îmi doresc asta, răspunse Taran.

Rocheforte tuşi zgomotos.

— Problema cu v-aţi ascunselea, continuă Marilla, este că participanţii sunt separaţi în cea mai mare parte a timpului. Pe deasupra, trebuie să ne mişcăm cât mai silenţios. Nu prea e distractiv când scopul e să ne cunoaştem mai bine.

— Ai mare dreptate, rosti seniorul. Ce fată deşteaptă eşti! Habar nu aveam. Smuci din cap spre unul din nepoţi, apoi spre ceilalţi meseni de sex masculin. Fiţi atenţi la asta, băieţi.

Oakley zâmbi crispat. Nici măcar Rocheforte nu reuşi să găsească o replică potrivită.

— Ţi-am spus oare, îi murmură Bret Catrionei, cât sunt de recunoscător că nu am niciun unchi rudă de sânge?

— Nu ai?

— Niciunul. Mama mea a avut şase surori. Trei mai mari, trei mai mici.

— Şi tatăl tău?

— A fost copil unic.

— La fel ca mine, spuse Catriona.

— Serios?

Partea sănătoasă şi lucidă a minţii lui îi aminti că nu o cunoştea decât de o zi, dar chiar şi aşa, nu înţelegea cum de nu ştiuse acest detaliu.

— M-am născut când părinţii mei erau destul de

înaintaţi în vârstă. Am fost oarecum o surpriză.

— Nici eu nu am fraţi.

— Serios?

Catriona zâmbi, apoi Bret zâmbi şi el şi se produse unul din acele momente absurde în care se amestecă turturele, inimioare şi flori, dar lui îi veni să ofteze, pentru că amănuntul reprezenta o legătură cu adevărat importantă între ei.

Dintr-odată, Fiona Chisholm pufni:

— O, Catriona, spuse aceasta, tonul ei inocent nereuşind să-i ascundă intenţia poznaşă, tu crezi în dragoste la prima vedere?

— Poftim? întrebă Catriona, scăpând fără să vrea lingura din mână.

— Poftim? se auzi Bret repetând întrebarea.

— Poftim? răsună vocea lui Lady Cecily din celălalt capăt al mesei.

— Mă întrebam doar, murmură Fiona.

— Dar *tu* crezi în dragoste la prima vedere? se interesă la rândul ei Catriona.

— Nu cred, răspunse Fiona gânditoare. Mi se pare destul de puţin probabil.

— O nebunie, interveni Rocheforte.

— Însă nu văd de ce n-ar fi posibil ca oamenii să se îndrăgostească la prima conversaţie cu tâlc. Tu ce părere ai?

Bret se întoarse spre Catriona. Aceasta se chinuia să înghită un nod, iar obrajii i se coloraseră într-o nuanţă foarte apropiată de stacojiu. Ştia că intenţiile Fionei nu fuseseră răutăcioase, dar chiar şi aşa, în mod evident, nu-i plăcea că fusese pusă atât de direct în centrul atenţiei.

— Eu cred, anunţă ducele.

Catriona îi aruncă o privire recunoscătoare.

— În ce anume crezi, Excelenţă? vru Fiona să ştie.

— În dragoste la prima conversaţie cu tâlc. De ce nu?

— Chiar aşa, de ce nu? exclamă Marilla, plesnind din

palme şi adresându-i un zâmbet radios.

— O, Doamne, şopti Bret.

— Ai spus ceva? întrebă Catriona.

Ducele clătină din cap. Dar nu-şi desprinse mâna de pe a ei.

— Baba-oarba cu ecou! strigă Marilla. O, va fi perfect.

— Atunci trebuie să-l jucăm, spuse Taran, zâmbindu-i aşa cum îi zâmbea ea lui Bret.

„Doamne, Dumnezeule!” se minună Catriona.

— Eu n-am fost niciodată bun la jocuri, mărturisi Oakley, într-o încercare care părea cumplit de jalnică, în opinia lui Bret, de a scăpa de tortura ce se anunţa.

— Ştiu, replică Taran. Tocmai de asta ar trebui s-o faci mai des. Ai să joci, şi cu asta basta. La fel şi Excelenţa ducală, spuse el, împungând aerul cu un deget noduros în direcţia aristocratului.

Şi astfel ajunse Bret, o oră mai târziu, să se pitească într-un colţ, răspunzând interpelărilor Marillei pe o voce cât mai subţire posibil.

— Baba-oarba! strigă ea melodios.

— Buf, şopti el.

— O, aud pe cineva, ciripi planturoasa domnişoară.

Bret o căută frenetic din priviri pe Catriona. La naiba, ar fi căutat frenetic pe oricine. Dar Oakley era pe jumătate ieşit pe uşă, iar Rocheforte dispăruse cu totul. Lady Cecily stătea în picioare pe o masă.

— Baba-oarba!

— Buf, răspunse el în surdină, dar Marilla continuă să avanseze spre el cu o precizie fără cusur, fiind cât se poate de clar că vedea prin legătura de pe ochi.

— O, cât de mult îmi plac jocurile cu tâlc, se alintă ea.

„Cu tâlc? Dumnezeule!” îşi zise ducele, care surprinse privirea Catrionei. Aceasta se urcase pe masă în spatele lui Lady Cecily. „Salvează-mă”, o imploră din ochi. Cu siguranţă avea să i se facă milă de el.

Dar nu, ea îşi ţinea mâna peste gură şi chicotea cu

poftă, trădătoarea.

— Baba-oarba! strigă Marilla, dar Bret nici măcar nu se mai obosi să reacţioneze.

— O, aud pe cineva, gânguri, venind în continuare spre el. Îşi întinse mâinile în faţă, fluturându-le încoace şi încolo. Trebuie să mă avertizaţi dacă mă lovesc de ceva, le ceru. Dar, desigur, nu şi dacă mă lovesc de *cineva.*

Bret coti milimetric spre stânga. Dacă îşi alegea corect momentul, poate reuşea să se strecoare în spatele pendulei antice. Era posibil, totodată, să răstoarne ceaiul, dar asta era ultima lui grijă.

Doar încă puţin… încă puţin…

Marilla se întoarse, urmărindu-l ca lumina unui far.

— E bună la jocul ăsta, se entuziasmă Taran.

— Sunt bună la multe jocuri, murmură Marilla, iar în lipa aceea mâinile ei găsiră pieptul lui Bret.

Totul era foarte amuzant.

Până încetă să mai fie.

Catriona stătuse pe masă, agăţându-se de umărul lui Lady Cecily pentru a-şi ţine echilibrul şi privind cum Marilla îl hăituia pe duce. Râseseră toţi, fiindcă era realmente distractiv. Chiar şi lordul Oakley începuse să chicotească, iar el nu râdea niciodată, de nimic.

Dar apoi Marilla atacă.

— Cine ar putea fi ăsta? întrebă ea, punându-şi mâinile pe pieptul lui Bretton. Nu uita, trebuie să rămâi nemişcat până ghicesc.

Catriona se încruntă, văzând că tânăra îşi muta mâinile pe umerii lui Bret.

— Cineva foarte atletic, toarse Marilla.

Catriona începu să simtă furnicături în braţe. Deloc plăcute.

— Hai să văd, continuă Marilla. Îşi trecu degetele peste faţa lui Bret, atingându-i uşor buzele. E cu siguranţă un bărbat, spuse ea, de parcă acest lucru nu ar fi fost deja evident, dar…

— Ajunge! tună Catriona.

— Domnişoară Burns? făcu Lady Cecily, dar Catriona sărise deja de pe masă şi traversase rapid jumătate de încăpere.

— Ia-ţi mâinile de pe el! ţipă ea şi, înainte ca Marilla să apuce să răspundă, o prinse de umeri şi o smulse de pe Bret.

Marilla lăsă să-i scape un ţipăt de surpriză şi s-ar fi lovit de o masă dacă nu ar fi sărit Taran în faţă să o prindă.

— Asta-i bună, se răsti seniorul. N-a fost un gest prea sportiv din partea ta.

— Îl maltrata, mârâi Catriona.

— Era doar un joc, se smiorcăi Marilla.

— Era… Dar apoi Catriona se întrerupse. Fiindcă Marilla *chiar* nu făcuse nimic rău. Jocul se desfăşurase întocmai potrivit regulilor. Îşi simţi stomacul contactându-se şi îşi dădu brusc seama că privirile tuturor erau aţintite asupra ei. Cu milă. Cu şoc. Cu…

Se întoarse încet spre Bret, înspăimântată de ceea ce ar fi putut vedea pe chipul lui. Se întoarse spre Bret văzu…

Îl văzu pe John.

John Shevington, bărbatul de care se îndrăgostise nebuneşte, spectaculos şi, aparent, destul de public.

Nu avea să mai fie niciodată ducele de Bretton pentru ea. Nu avea să mai fie niciodată nici măcar Bret. Avea să fie întotdeauna John. John *al ei.* Chiar dacă nu se mai vedeau niciodată, dacă pleca de la Finovair şi refuza să mai pună vreodată piciorul în Scoţia, avea să rămână John al ei.

— Îmi pare rău, şopti ea.

Pentru că făcuse o asemenea scenă. Pentru că acum, sub privirile întrebătoare ale celorlalţi, el era nevoit salveze situaţia, să găsească o cale de a risipi jena în umor.

Fiindcă ea nu era în stare. Îşi folosea întreaga forţă sufletească, până la ultima picătură, ca să nu izbucnească pe loc în lacrimi.

— Nu, şopti Bret. Să nu-ţi pară rău. Catriona înghiţi un

nod, apoi coborî ochii uimită. Când apucase să-i ia mâinile într-ale lui? Eşti superbă, spuse el.

Buzele ei se întredeschiseră încet într-o expresie de surpriză.

Apoi el zâmbi. Un colţ al gurii lui se ridică oblic, şi în acel moment deveni atât de tânăr, atât de chipeş, atât – pur şi simplu minunat, încât tânăra femeie simţi că inima stătea să-i explodeze în piept.

El se lăsă într-un genunchi.

Catriona icni.

Marilla icni şi mai puternic:

— *Nu* cred că îi cere mâna!

— Ba asta face, replică John cu un zâmbet. Apoi ridică privirea, fixând-o în ochii Catrionei. Catriona Burns, îmi oferi onoarea de nedescris de a deveni soţia mea?

Ea încercă să vorbească, dar cuvintele i se încâlciră şi se împiedicară în gât; în cele din urmă nu fu în stare decât să aprobe din cap, dar aprobă din tot sufletul, cu toată fiinţa ei. Peste câteva clipe, când îşi dădu seama că lacrimile îi şiroiau pe obraji, şopti:

— Da. Da, bineînţeles!

John vârî încet mâna în buzunar şi scoase un inel. Catriona se holbă la el pentru o clipă, hipnotizată de sculptura de pe safir.

— Dar e al tău, spuse ea într-un final.

Îl văzuse pe degetul lui. Pe cel mic. Remarcase inconştient acest detaliu.

— Ţi-l împrumut, rosti el pe o voce tremurătoare, strecurându-i bijuteria pe degetul mare. Apoi îi ridică mâna şi i-o sărută, exact în locul în care aurul îi atingea pielea. Ca să îl păstrezi în siguranţă pentru fiul nostru.

— Sărut-o! strigă cineva.

John se ridică în picioare şi zâmbi.

— Sărut! Sărut! Sărut! scandară cu toţii.

Buzele Catrionei se întredeschiseră de şoc când el a trase mai aproape.

— Chiar aici? În faţa tut…

Fu ultimul lucru pe care îl spuse, pentru o vreme destul de îndelungată.

Capitolul 9

Nu se putea spune că ar fi avut dovezi concrete în acest sens, însă Byron Wotton considerase dintotdeauna că iadul era un loc mistuit de flăcări.

Se înşelase. Iadul era, în mod evident, un loc rece bocnă, în ruină şi aflat în Highlands. Mai mult, nu era stăpânit de Belzebut, ci de un unchi cu un simţ al umorului diavolesc şi lipsit de orice urmă de politeţe.

Byron urmărea uluit cum vechiul său prieten, ducele de Bretton, îşi declara iubirea veşnică faţă de o femeie pe care o cunoscuse, practic, cu doar cinci minute înainte, când Taran – cunoscut şi ca Scaraoţchi – îl trase deoparte şi îi şuieră la ureche:

— Sper că iei lecţii de la neghiobul ăla englez.

Expresia vrăjită de pe chipul lui Bret, pierdut în ochii Catrionei Burns, îi dădea tânărului o stare bizară. Nu că s-ar fi putut imagina pradă unei emoţii de genul acesta.

— La ce te referi? murmură el, ferindu-şi privirea când ducele îşi strânse în braţe proaspăta logodnică.

De fapt, nu putea decât să presupună că erau logodiţi, fiindcă nu auzise răspunsul şoptit al Catrionei la cererea în căsătorie a lui Bret. Însă dat fiind modul în care o îmbrăţişa, probabil răspunsul fusese afirmativ. Era foarte ciudat, întrucât Byron ştia perfect că ducele nu avea gânduri de căsătorie. Îi mărturisise în vara precedentă că intenţiona să se căsătorească la venerabila vârstă de treizeci şi cinci de ani, moment până la care mai avea şase ani buni.

Dar acum…

— M-ai auzit? lătră Taran lângă el. V-am dat vouă, nepoţilor mei, şansa de a curta nişte fete pe care altfel n-aţi îndrăznit să le abordaţi, şi totuşi i-ai dat voie unui englez să-ţi sufle premiul de sub nas.

— Nu duc lipsă de îndrăzneală, se răsti Byron. Şi dă-mi voie să observ că şi dumneata eşti holtei, unchiule, dar n-ai făcut curte nici unei doamne în ultimii zece ani, în câte am văzut eu.

— Sunt prea bătrân să rabd o femeie.

— Mai degrabă nicio femeie nu te-ar răbda pe tine.

— Nici unui bărbat trecut de cincizeci de ani nu ar trebui să i se ceară un asemenea sacrificiu!

— De-abia dacă ai trecut cu un an sau doi de vârsta asta, remarcă Byron.

— Sunt văduv, spuse Taran pios. Am păstrat amintirea mătuşii tale în inima mea, aşa să ştii.

Tânărul pufni. Nicio femeie întreagă la cap nu l-ar fi acceptat pe bătrânul derbedeu.

— Să revenim la subiect, insistă unchiul lui. Ai pierdut deja o moştenitoare. Ştii cum se spune: boală lungă, moarte sigură.

— Eşti de-a dreptul grosolan, unchiule!

Aruncă o privire peste umăr. Bret şi Catriona încă stăteau înlănţuiţi.

— Slavă Domnului, e prea prost să-şi dea seama cât de lefteră e Catriona Burns, bombăni Taran. Taică-său o să-mi sărute picioarele pentru ce-am făcut aseară, crede-mă. Burns ar fi sărit în sus de bucurie dacă ar fi pus mâna pe al doilea născut al vreunui baronet, darămite pe un duce. Şi nu poate pretinde că nu am încercat să le asigur doamne de companie ca să nu-i las de capul lor.

— Taci! şuieră Byron. Îl cunoştea pe duce de când erau amândoi copii şi, deşi credea că Bret era exagerat de calm, nutrea convingerea fermă că nu ar fi permis nimănui să-i insulte soţia fără a-l snopi în bătaie.

— După cum spuneam mai devreme, zise unchiul săi

abandonând din fericire subiectul, am de gând să vă ofer ţie şi vărului tău toate şansele de a vă lua mirese, aş cum s-a descurcat englezul. Baba-oarba cu ecou pare să funcţioneze. O să mă asigur că-l jucăm în fiecare noapte. Voi, băieţi, sunteţi atât de blegi, încât aveţi nevoie de ajutorul unei legături peste ochi.

— Nu am nevoie de ajutor ca să-mi aleg o soţie, nici din partea ta, nici din partea unei legături peste ochi, răspunse imperturbabil Byron.

— Nu, problema ta e să o păstrezi, odată ce i-ai cerut mâna, pufni dispreţuitor unchiul lui.

Cei doi amanţi se desprinseseră în sfârşit din îmbrăţişare, dar Bret încă ţinea mâna Catrionei într-a lui şi o privea cu o expresie de adoraţie atât de intensă, încât Byron simţi un junghi de invidie. Nu se amăgise, nici în privinţa lui, nici în privinţa fostei lui logodnice, Lady Opal Lambert, că ar fi putut trăi împreună o astfel de relaţie sentimentală complicată şi febrilă, dar fusese o lovitură la adresa orgoliului său să afle că Opal dorise un alt bărbat în locul lui, atât de mult încât să nu-i pese de scandal.

— Mai jucăm o tură de baba-oarba cu ecou, anunţă unchiul lui, venind în faţă. Marilla, hai, pune-ţi din nou legătura peste ochi. Acum, pe unde o fi dispărut Robin?

— A ieşit din cameră de vreun ceas, când a început jocul ăsta plin de rafinament, remarcă Byron. Principiul politeţii în orice împrejurare, pe care-l aplicase toată viaţa părea desuet. De ce n-ar fi putut şi *el* să se retragă pur şi simplu în camera lui şi să stea departe de tot tămbălăul, aşa cum făcuse vărul său?

— Mii de tunete şi trăsnete, bombăni Taran. Cum îşi închipuie băiatul ăsta că o să-şi găsească mireasă dacă nu poate sta locului nici măcar o seară?

Începu să arunce în dreapta şi-n stânga cu porunci. Bret, Catriona şi restul oaspeţilor se strânseră din nou în jurul Marillei, fără prea mare chef, dar supuşi.

Tânăra arăta vizibil iritată. Nu-şi ascunsese intenţia de

a-l atrage pe Bret într-o capcană matrimonială, deci era, inevitabil, furioasă că mângâierile ei exagerate pe pieptul lui îl determinaseră să înainteze o cerere în căsătorie – adresată alteia. Dar apoi zâmbi destul de drăgălaş când Taran îi dădu Catrionei legătura pentru ochi, ca aceasta să i-o poată pune.

— Lord Oakley, strigă ea, trebuie neapărat să ni te alături! Acest joc de copii nu va fi deloc distractiv fără tine.

Byron făcu doi paşi în faţă, iar Taran veni în grabă lângă el.

— *Ea* e dispusă la orice, şopti unchiul lui aprobator. Naiba să-l ia pe Robin că a ieşit din cameră. Eu îi aduc o fată plină de viaţă şi cu o avere frumuşică, iar el fuge ca o oaie înainte de primul tuns.

— E o obrăznicătură neruşinată, spuse Byron, profitând de faptul că Marilla era înconjurată de tinere ce chicoteau în timp ce o legau la ochi, şi astfel nu-l putea auzi. Nu ai văzut ce scandalos s-a purtat cu ducele?

— Ai un talent nemaiîntâlnit de a strica o petrecere, izbucni seniorul. Te-ai transformat într-o gulie aţoasă şi plictisitoare, pompoasă şi plin de sine! Am auzit ce i-ai făcut logodnicei tale, doar fiindcă i-a dat un sărut profesorului ei de dans. Probabil a fost pur şi simplu un gest de politeţe, iar tu i-ai distrus reputaţia.

Furia crescu în pieptul lui Byron. Îşi găsise logodnica aplecată pe spate peste o canapea, cu unul dintre picioarele ei zvelte înfăşurat în jurul coapsei profesorului. Dacă acel sărut ar fi reprezentat modalitatea standard de a mulţumi pentru un dans, sălile de bal englezeşti ar fi fost populate de mult mai mulţi bărbaţi dornici de zbenguială.

— Nu am să-i permit niciodată unei stricate să devină contesă de Oakley, replică el pe un ton de gheaţă. Cât despre reputaţie, eu nu am pomenit niciodată de sărut; ea a fost cea care i-a spus totul tatălui ei.

— Poftim, ăştia sunt englezii, mormăi Taran dezgustat. Scoţiencele ştiu să păstreze discreţia în astfel de

situaţii. E drept însă că ele nu au nevoie să calce strâmb. Un singur kilt îi poate ţine de cald unei femei pe toată durata iernii.

Byron îşi abătu privirea de la unchiul lui şi o întâlni pe cea a fetei care purta ochelari. Fiona era numele ei, parcă. Expresia ei dispreţuitoare sugera că le auzise conversaţia. Îşi întipări o expresie aspră pe chip; nu-l interesa opinia ei.

Nu şi-ar fi ales o soţie din tot acest grup nici dacă l-ar fi plătit cineva. De fapt, ar fi preferat să nu se mai întoarcă niciodată la Finovair. Peste o săptămână pornea spre la Londra, şi într-o bună zi avea să-şi ia de soţie o femeie înzestrată cu respectul cuvenit atât pentru propria ei persoană, cât şi pentru titlul lui.

O clipă mai târziu îşi dădu seama, tulburat, că emoţia din ochii Fionei nu era dispreţ. De fapt, aducea a milă. La naiba.

— Snobule! repetă unchiul lui, pornind cu paşi tropăiţi spre cealaltă parte a cercului.

Byron inspiră adânc. Jocul începuse, şi văzu dintr-o privire că fata legată la ochi venea glonţ spre el, cu braţele întinse în faţă. Probabil avea să fie şi el pipăit. Dar, în cazul lui, nu avea să intervină nicio tânără lady pentru a-l salva.

Chicotele Marillei erau vibrante şi neinhibate. Părea genul de femeie care s-ar fi aruncat în braţele oricărui bărbat talentat la zbenguială.

Dar el rămase nemişcat şi ţeapăn. Nu ar fi fost politicos să se retragă din faţa ei; grupul îi privea şi râdea, aşa cum părea să se întâmple întotdeauna în timpul jocurilor absurde precum acesta. Taran, cel puţin, bătea din palme ca maimuţa unui flaşnetar. Marilla se apropia tot mai mult… Ar fi pus rămăşag pe orice că vedea prin legătura de peste ochi. Venea direct spre el, la fel de hotărâtă şi concentrată ca un copil care observă o bomboană.

Nu era singurul care observase că Marilla trişa. Fiona urmărea maimuţărelile surorii ei cu o expresie vădită de încruntare. Chiar şi dincolo de lentilele ochelarilor, Byron

văzu că avea ochii de culoarea unei păduri scoţiene întunecate, de genul celor care par să nu se mai sfârşească niciodată.

Apoi o mogâldeaţă parfumată şi moale se ciocni de el şi începu să-l pipăie râzând, nu pe piept, ci pe faţă.

— O, cred că ştiu cine e ăsta! gânguri Marilla. O bărbie atât de hotărâtă şi o sprânceană atât de puternică nu-i pot aparţine decât unui singur bărbat... Izbucni într-o furtună de chicote. Şi acum trebuie să-mi cer iertare de la voi, ceilalţi. Desigur, fiecare dintre gentlemenii din această încăpere are o bărbie puternică. Dar nasul acesta... E un nas roman.

Byron strânse din dinţi. Nu era vina ei că ajunsese să nu mai agreeze atingerile de când i se desträmase logodna. Nu era genul de bărbat care să ţină o amantă, şi îşi dădu seama oarecum şocat că nu mai fusese cu o femeie de câteva luni. Nu că Opal l-ar fi atins într-o manieră atât de intimă, desigur.

Marilla începu acum să-l mângâie pe gât, ceea ce era doar o idee mai puţin neplăcut decât atunci când îi atinsese faţa. Repulsia lui era, probabil, o reacţie bizară la anularea logodnei.

— Ghiceşte, Marilla, o îndemnă pe un ton poruncitor sora ei cu ochi verzi.

— Deci pe cine crezi că ai prins în braţe, fetiţo? întrebi Taran cu bucurie făţişă. Pe cine alegi?

— Te aleg pe tine, şopti Marilla, atât de încet încât nimeni în afară de el n-ar fi putut s-o audă. Apoi, înainte ca el să priceapă la ce se referea, spuse mai tare: Desigur, ştim cu toţii că există o singură cale de a afla precis. Fără a mai ezita, se ridică pe vârfuri şi îşi trecu uşor gura peste a lui.

Byron reacţionă din reflex, împingând-o violent şi dându-se în spate. Apoi, dându-şi seama ce făcuse, se repezi s-o prindă în braţe când era pe punctul să cadă.

— Îmi cer iertare, murmură, aşezând-o atent pe

picioarele ei.

Camera se cufundase în tăcere. Lady Cecily îşi aţintise privirea într-un colţ, cu o expresie chinuită pe chip, iar fata cu ochelari stătea încruntată. Bret avea aerul satisfăcut al unuia care-şi dăduse seama că a scăpat ca prin urechile acului de o devoratoare de bărbaţi. Renunţând la orice pretenţie de comportament respectabil, ducele depuse un sărut pe buzele trandafirii ale Catrionei, cu o expresie vădită de uşurare.

— Aşa şi *trebuie,* strigă Marilla bosumflată, trăgându-şi legătura de pe ochi. Aş fi putut să cad pe podea şi să mă rănesc. Asta nu a fost o purtare de gentleman englez, Lord Oakley. Nici scoţian, te asigur.

Avea, fără îndoială, dreptate. Byron scrâşni din dinţi şi se înclină spăşit.

— Îmi ofer regretele mele sincere. Mă tem că am avut încă din copilărie tendinţa să tresar violent.

— Nepotul *ăsta* este genul fricos, anunţă Taran, făcându-şi apariţia din spatele lui ca un spirit malefic. Pe de altă parte, Robin e un bărbat adevărat, genul care ştie cum să ţină o femeie în braţele lui, deşi nu şi pe picioarele ei!

Gluma lui grosolană fu primită cu o tăcere apăsătoare din partea tuturor, mai puţin a Marillei, care chicoti. Byron îi întinse braţul:

— Îmi dai voie să te conduc la scări? Sunt sigur că eşti destul de obosită după toate aceste frivolităţi.

Era exact genul de comentariu rigid pe care l-ar fi făcut tatăl său.

— Al naibii să fiu dacă nu vorbeşti de parcă ai fi mai bătrân decât mine, chicoti Taran, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Cu Marilla la braţ, Byron ieşi pe uşă în spatele Fionei. Silueta Marillei era superb pusă în evidenţă în rochia de gală, talia înaltă subliniindu-i sânii, care erau magnifici după standardele oricărui bărbat.

Prin contrast, rochia surorii sale era cuminte, de un

albastru sobru, cu mâneci lungi, fără niciun volănaş cât de mic care să-i mai reducă din austeritate.

Chiar şi aşa, puteai să-ţi dai seama dintr-o privire că sânii ei erau voluptuoşi. Şi senzuali, şi feminini, şi toate acele lucruri pe care nu le mai simţise sau gustase de câteva luni. Doar fiindcă cei ai Marillei erau expuşi la vedere, asta nu însemna că…

Tresărind, se forţă să revină la gânduri mai cuminţi.

— Îmi cer scuze, spuse, coborând privirea spre buclele luminoase ale fetei de lângă el. Nu am auzit ce ai spus.

— Am spus că furtuna se înteţeşte, repetă exasperată Marilla.

Evident, avea impresia că ar fi trebuit să-i soarbă de pe buze fiecare cuvinţel.

Îi aruncă o privire ce exprima o părere foarte critică la adresa pretenţiilor ei. Acea privire – după cum fusese informat din surse sigure – era temută peste tot în Londra. Titlul contelui de Oakley era unul dintre cele mai vechi din ţară, iar Byron învăţase de mic copil, de la tatăl său, să nu tolereze ariviştii neruşinaţi şi exagerat de familiari.

Marilla nici măcar nu clipi. Se mulţumi să-l bată uşor pe braţ şi să-i adreseze un zâmbet cu gropiţe:

— Dar am să te iert, Lord Oakley. Ştiu că probabil te frământă o mulţime de chestiuni foarte, foarte serioase. Bărbaţii sunt atât de înclinaţi spre aşa ceva!

— Nu cred că e neapărat o trăsătură specifică lor, rosti voce discretă din spate. Fiona îşi aştepta sora lângă stâlpul scării în spirală. Marilla, e timpul să-i urăm noapte bună însoţitorului nostru.

Marilla se bosumflă cu o expresie foarte drăgălaşă

— Nu, te rog, nu e nevoie de o nouă plecăciune! surâse ea lui Byron, care nu intenţiona nicidecum să facă. Nu ar trebui să ne purtăm atât de teribil de protocolar unii cu alţii, nu crezi? Aruncă o privire insistentă în spatele lor. Bret şi domnişoara Burns reuşiseră ajungă până la uşa salonului înainte de a începe din nou să se sărute. Evident,

adăugă ea, la Finovair nu suntem obligaţi să respectăm regulile foarte, foarte caraghioase pe care le impune societatea din Londra.

— Exact, chicoti Taran, venind din spatele lor şi zâmbindu-i radios fetei. Suntem toţi prieteni aici.

Byron se încruntă fioros la unchiul său.

— Eu am unele obiecţii, spuse Fiona, trecându-şi o mână sub braţul surorii ei.

Marilla se smuci într-o parte oarecum iritată, dar chipul i se îmblânzi instantaneu când îşi îndreptă din nou privirea spre Byron.

— Cred că ar trebui să fim toţii familiari unii cu alţi nu crezi? îl întrebă. Eu sunt Marilla.

Avea ochi arzători, de culoarea albăstrelelor primăvara. În mod absurd, Byron simţi o dorinţă copleşitoare de a fugi, dar îşi impuse să rămână nemişcat. Nu era vina ei că avea ochii de aceeaşi culoare ca ai lui Opal.

— Nu vorbeşti cu cine trebuie, zise Taran, cu obişnuita lui veselie lăudăroasă. Însă nepotul meu Robin, care fi într-o bună zi stăpân peste acest castel superb, va fi cât se poate de relaxat în compania unei fete frumoase ca tine. Byron, aici de faţă, e cam înţepat. Aşa a fost dintotdeauna. A moştenit asta de la taică-său. Pe cuvânt, credeam că le-am văzut pe toate când cealaltă soră a mea s-a măritat cu un franţuz, dar tatăl lui Byron a fost şi mai rău. Când l-a adus pe conte – pe bătrânul conte, vreau să zic – la Finovair pentru prima dată, mi-a venit să mă duc în lume. Era un ticălos încăpăţânat şi lipsit de umor care se purta de parcă toţi scoţienii ar fi trebuit să-i pupe vârfurile papucilor lui zbârciţi. Nu i-am purtat niciodată pică surorii mele că a fugit de-acasă.

Byron scrâşni din dinţi. Auzise povestea de sute de ori… din ambele perspective.

— Desigur, n-a fost nevoie decât de pumnul bine plasat al unui scoţian ca să-l pună pe conte la pământ,

continuă Taran, înecându-se de râs. Tatăl Marillei şi al Fionei s-a ocupat de asta. L-a doborât pe englez cu o dublă în gură. Nu… Ezită. Cred că am greşit un detaliu.

Cei prezenţi aşteptară puţin, unii părând chiar vag interesaţi.

— N-a fost o dublă, încheie Taran triumfător. A fost să învingă. Nici măcar nu l-am mai văzut vreodată pe băşinosul ăla înfumurat prin părţile astea. Individul n-a cunoscut niciodată vreun scoţian pe care să nu-l considere mai prejos de el, şi acelaşi lucru era valabil şi în cazul englezilor. N-a avut un singur prieten în toată lumea, din câte ştiu eu.

— Tatăl meu avea numeroşi prieteni, declară Byron.

— Absolut niciunul, îl contrazise Taran. Şi mai jalnic e faptul că tatăl Fionei l-a pus la pământ dintr-o singură lovitură. Individul nici măcar n-a apucat să-şi ridice mâinile.

Byron auzi un geamăt discret. Privirea lui o întâlni pe cea a Fionei. Aparent, nu era singurul care considera castelul Finovair prea puţin idilic.

— Tatăl meu nu era obişnuit cu bătăile vulgare cu pumni, explică el, fără a se opri însă când ar fi trebuit s-o facă. Şi nu sunt înţepat, se auzi spunând. Ba chiar sunt în relaţii apropiate cu *numeroşii* mei prieteni. Numele meu de botez e Byron şi vă poftesc pe toţi să-l folosiţi. Bret avea o sprânceană arcuită acum, iar chipul îi radia compasiune. Byron scrâşni din nou din dinţi.

— După cum spuneam mai devreme, pe mine mă cheamă Marilla, ciripi blonda, bătându-l din nou pe braţ. Acum ne vom simţi toţi în largul nostru! Am să aştept cu nerăbdare să te revăd mâine-dimineaţă, *Byron.* Îi rosti numele cu o emfază susurată care-l făcu să strângă din dinţi.

„Nu fi încuiat”, se mustră singur, în timp ce Fiona îşi prinse sora de braţ şi o târî în sus pe scări cu o dezaprobare mult mai aprigă decât s-ar fi cuvenit. Într-adevăr, Marilla era o fată plină de viaţă.

Tatăl lui ar fi respins-o tocmai din acest motiv.

— Bună treabă, băiete, spuse Taran aprobator. N-aş vrea să furi o moştenitoare de sub nasul lui Robin. El are nevoie de bănet mai mult decât tine. Frumoasă ca o cadră, nu-i aşa? Mi s-a părut cea mai bună dintre toate. Lady Cecily are şi ea o avere frumuşică. De ce n-o iei pe Marilla şi s-o păstrăm pe Cecily pentru Robin? N-o să-l ia pe băiatul ăla, a pierdut toată distracţia.

Byron urcă scările fără a-şi mai saluta unchiul. Răbdarea avea şi ea o limită, iar el şi-o atinsese pe a lui.

Nu era plin de sine, îşi spuse în sinea lui. Nici înţepat, nici încuiat. Aşa fusese tatăl lui.

El era doar… iritat.

Capitolul 10

După-amiaza următoare

— Ştiu că e palpitant să te afli sub acelaşi acoperiş cu doi burlaci numai buni de însurat, chiar şi după ce ducele de Bretton i-a cerut mâna Catrionei în mod atât de surprinzător, îi spuse Fiona Marillei, blocând uşa camerei lor astfel încât sora ei să nu o poată împinge deoparte şi să dea fuga jos pentru a continua să-i vâneze pe recent pomeniţii burlaci. Dar trebuie să-ţi joci cărţile bine, Marilla. Niciunul din ei nu ar fi interesat de o cochetă. Comportamentul tău din timpul jocului de-a baba-oarba nu te-a făcut să creşti în ochii lor, şi ai deja un punct în defavoarea ta prin faptul că eşti scoţiancă.

— Nu eu sunt cea desfrânată, se încruntă Marilla. Tu

eşti.

— Numai nu-ţi juca mâna prea pe faţă.

— Dacă mă vor considera o cochetă, e fiindcă reputaţia ta mi-a distrus şansele la o căsătorie bună încă dinainte să termin şcoala, spuse Marilla pe un ton strident.

— Nu mi se pare că reputaţia mea distrusă ţi-ar fi afectat eligibilitatea pentru căsătorie. Averea ta cântăreşte mai mult decât astfel de amănunte.

Nimeni nu ar putea să uite ce fel de femeie eşti tu, replică Marilla. Probabil aş fi avut deja o căsnicie fericită dacă n-aş fi avut numele tău legat de picior ca o ghiulea.

Era cu siguranţă adevărat că anumite evenimente puteau afecta iremediabil reputaţia unei femei. Un sărut indecent? Poate. O îmbrăţişare lascivă? Probabil. Un logodnic care îşi pierde viaţa căzând de la fereastra dormitorului ei? Cu siguranţă.

Până să apună soarele în acea zi fatidică, Fiona se alesese deja cu eticheta de desfrânată fără suflet, pusă de tot satul; până la sfârşitul săptămânii, ajunsese să fie cunoscută în întreaga Scoţie ca o depravată nesocotită. Dacă nu chiar mai rău. Mama fostului ei logodnic scuipase în drum preţ de trei ani buni la simpla vedere a Fionei, şi nu fusese singura.

Nimănui nu părea să-i pese că, atunci când căzuse, uriaşul nătâng Dugald Trotter se căţărase la fereastra tinerei domniţe fără cea mai mică urmă de încurajare din partea ei. Toţi erau prea ocupaţi să-şi manifeste scandalizarea faţă de purtarea ei neruşinată – ca să nu mai vorbim de faptul că, în opinia lor, Fiona „neglijase grosolan” să-l informeze pe Dugald că un simplu vrej de iederă nu putea susţine greutatea unui bărbat. Nici măcar cei care aveau tendinţa să scuze comportamentele dezmăţate în cadrul unui cuplu logodit n-o iertau pentru că nu-l avertizase.

Desigur, orice bărbat sănătos la cap ar fi putut să arunce o privire vrejului de iederă de sub fereastră şi să

tragă propriile concluzii legate de rezistenţa acestuia. Dar prostia logodnicului ei fusese ieşită din comun, cel puţin din câte îşi amintea Fiona, fără urmă de compasiune.

Dugald, aparent, nu se gândise la acest lucru, ea nu îl prevenise fiindcă – după cum tot încerca sublinieze, dar în van – nu intenţionase niciodată să-l invite nici pe el, nici pe oricine altcineva să-i intre pe fereastră.

În perioada de după tragedie o indignase la culme refuzul unanim de a i se accepta versiunea legată de cele petrecute. Propriul ei tată făcuse mare tărăboi în casă timp de câteva luni, plângându-se că mânjise numele familiei.

— Aşa spui tu, răgea el, în replică la protestele ei. Atunci ce căuta bietul Dugald la fereastra ta? Grea povară e pentru familie naşterea unei fete! Nu s-ar fi căţărat pe iedera de sub geamul tău, gâscă proastă, dacă n-ai fi făcut tot ce-ţi stătea în puteri ca să-i stârneşti poftele carnale. O, bietul Dugald, bietul, bietul Dugald!

În acel punct, cearta se încheia, fiindcă Fiona nu-şi permitea să mai comenteze atunci când refrenul cu „bietul Dugald” atingea proporţii asurzitoare. Ea ştia cât se poate de bine că nu-i aruncase lui Dugald nicio privire de vino-încoace. De fapt, nici măcar nu era sigură cum ar fi trebuit să arate o astfel de privire.

Şi nici n-ar fi aflat de la Dugald. Acesta păruse să o considere mai degrabă un cufăr cu bani decât o tânără nubilă, cel puţin până în ultima seară din viaţa lui.

Atunci însă, când refuzase să-i sărute gura duhnind a whisky, se trezise în schimb trântită de perete, sărutată cu forţa şi cu exces de bale, şi cu sânul strâns cu brutalitate în mâna lui. Simpla amintire o făcea să se cutremure. Îl plesnise pe Dugald atât de tare, încât acesta se clătinase pe spate, după care ea se refugiase în sala de bal – ferm hotărâtă să rupă logodna în dimineaţa următoare.

Cât despre motivul care îl determinase să se caţăre până la fereastra ei ceva mai târziu în aceeaşi noapte, nu vedea altă explicaţie decât că hotărâse să ia taurul de

coarne. Probabil avusese de gând să facă uz de forţă pentru a o convinge să accepte căsătoria, iar singurul lucru care îi salvase virtutea fusese fragilitatea vrejului de iederă.

Cu siguranţă nu putea sugera ceva atât de teribil cu voce tare. Ferească Dumnezeu să dezonoreze numele cuiva după moarte, sugerând că ar fi putut fi mânat de intenţii atât de sordide precum un viol. „Bietul Dugald” îşi semnase singur condamnarea la moarte, după părea ei.

În plus, ajunsese să se considere norocoasă. Ce mai conta pierderea reputaţiei comparativ cu perspectiva de a-i fi soţie unui bărbat monstruos? Îşi văzuse mai departe de viaţă, trăindu-şi fericită celibatul şi înălţând cu regularitate rugăciuni de recunoştinţă la adresa răposatei sale mame pentru că îi lăsase o avere care făcea posibilă asemenea decizie.

La cinci ani după „incident”, după cum îl numea tatăl ei, majoritatea oamenilor încetaseră să mai treacă strada când o vedeau în depărtare. În ultimele două sezoane mondene îndrăznise chiar să meargă la Londra ca damă de companie pentru Marilla; sora ei vitregă risca să provoace un scandal urât dacă nu era supravegheată îndeaproape. Deşi Fiona nu era foarte ataşată de sora ei – era greu de imaginat cine ar fi putut fi – o iubea totuşi. Oarecum.

Pe scurt, în ultimii cinci ani Fiona ajunsese la concluzia că acel fatidic vrej fragil de iederă îi salvase nu doar virtutea, ci şi fericirea.

O femeie bogată şi necăsătorită are tot timpul din lume să citească orice doreşte. Poate învăţa să facă brânzeturi şi poate experimenta cu diverse unguente medicinale strict din plăcere. Poate extrage vopsele din coacăze, iar apoi, ca alternativă, poate încerca să facă vinuri din fructe.

Eliberată de nevoia de a vâna şi a prinde un bărbat, se putea lipsi de prese de păr şi rochii seducătoare, în care ar fi tremurat de frig. Nu mai era nevoită să se poticnească prin săli de bal prefăcându-se că avea o vedere perfectă;

putea în schimb să poarte ochelari şi să accepte faptul că semăna cu o mătuşă rămasă fată bătrână, statut la care avea să ajungă, probabil, la un moment dat.

Era *liberă.*

— Te rog să nu-i oferi pe neaşteptate un sărut nici unuia dintre gentlemeni, spuse ea acum. De unde stăteam eu, Oakley părea mai degrabă îngrozit decât flatat.

— Un sărut nu înseamnă mai nimic. Marilla îşi dădu deoparte buclele. Ai lipsit din societate prea mult timp, Fiona. Te asigur că *el* a luat-o ca pe o glumă, spre deosebire de tine.

Fiona numără în gând până la cinci, apoi luă cuvântul:

— Chiar dacă un sărut nu înseamnă mai nimic, eu cred că ar fi mai bine să-i permiţi unui gentleman să te sărute el, dacă se arată interesat, în loc să-l hăituieşti.

— De parcă aş face ceva atât de libertin!

Marilla se surprinse cu coada ochiului în oglindă şi încremeni o clipă pentru a-şi aranja la loc o buclă rebelă.

Era splendidă, asta nu se putea contesta. Fiona traversă încăperea şi luă o perie pentru a coafa părul lung ce cădea Marillei pe spate. Sora ei acceptă gestul de atenţie ca pe un tribut şi îşi zâmbi în oglindă cu o înclinare a capului pe care probabil o considera sofisticată.

Într-adevăr, Marilla era atât de frumoasă, încât bărbaţii îi cădeau la picioare ca muştele… Deşi păreau să-şi revină la fel de repede, odată ce apucau s-o cunoască. După cum îi spusese Fiona fără menajamente tatălui lor, când Marilla îşi făcuse debutul în societate, ar fi trebuit să-i găsească un soţ cât de repede, înainte ca poveştile despre temperamentul ei să ajungă să circule printre holteii eligibili.

Din păcate, acest lucru nu se întâmplase, deşi Marilla de-abia acum începea să observe lipsa ofertelor; vanitatea ei era atât de mare, încât îi considera pe aproape toţi cei care o curtau nedemni de atenţia ei.

— Mai sunt puţine zile până se deblochează

trecătoarea, îi spuse Marillei, trăgând-o uşor de păr pentru a-i atrage atenţia. Poate trei sau patru… cinci maxim.

— Ştiu asta, zise cealaltă, smulgându-şi bucla din mâna Fionei.

— Nu am nicio îndoială că unul din ei se va îndrăgosti de tine, dar ţi-aş sugera să-ţi alegi pretendentul înainte să se încheie cele trei zile.

— Rocheforte? pufni Marilla. Recunosc, e foarte arătos şi se zvoneşte că ar avea o constituţie sportivă – din toate punctele de vedere. Dar nici dacă ar fi fugit înapoi în Franţa nu l-aş fi văzut mai puţin. N-a petrecut mai mult de cinci minute cu noi. În plus, îmi doresc un titlu. Un titlu *adevărat,* nu o făcătură franceză.

— În regulă, Oakley se va îndrăgosti de tine, spuse Fiona răbdătoare. Dar numai dacă îţi joci bine cărţile.

— Sugerezi că nu pot să fac asta? strigă Marilla. Mironosiţa aia de englezoaică bogată nu-mi ajunge nici la degetul mic. Deşi am fost şocată să-l văd pe duce căzând în ghearele oribilei de Catriona Burns. Nu mi-a plăcut niciodată.

— Mie mi-a plăcut dintotdeauna, zise Fiona. E foarte amabilă.

— Ce vreau eu să spun e că Oakley nu va reprezenta o provocare descurajantă pentru mine.

— Bineînţeles că nu. Nu avea niciun rost să contrazică părerea exagerat de bună a Marillei despre ea însăşi. Era infinită, ca o noapte înstelată. Încearcă totuşi să-ţi controlezi temperamentul. Fii docilă şi castă.

— De ce să fiu docilă? Detest să mă prefac leşinată după un englez. Eu…

— Fiindcă vrei să te măriţi cu un nobil, o întrerupse Fiona. Un aristocrat englez. Deşi trebuie să menţionez că titlul lui Rocheforte e unul străvechi şi respectat, în nici un caz o făcătură.

— Ai dreptate, consimţi Marilla, zâmbetul mărunt reapărându-i pe buze. Vreau într-adevăr să am un soţ cu

sânge albastru. Dar nu mă interesează cât este de vechi titlul lui Rocheforte. Ar putea să traverseze Scoţia în genunchi, târându-se şi implorându-mă, şi tot nu m-aş căsători cu el. Individul s-a crezut prea grozav ca să ni se alăture la jocuri după cină. Nu ştiu ce drept are să se ţină atât de mândru; ducele şi contele ni s-au alăturat fără ezitare.

— Ca să-l cucereşti pe conte trebuie să fii ascultătoare, politicoasă şi nobilă, în sensul de femeie de onoare.

Fiona se simţea ca o guvernantă ce recită alfabetul, dar asta însemna, în realitate, rolul de soră mai mare a Marillei.

— Genul ăsta de nobleţe nu mi se potriveşte, zise Marilla strâmbând din nas. Avea calitatea incontestabilă de a nu se obosi să se mintă singură.

— Prefă-te, o îndemnă posomorâtă Fiona. Gata cu purtările de felul celor de-aseară.

— Jocul de-a baba-oarba cu ecou invită la astfel de frivolităţi, replică tăios Marilla. Ştii cât de mult îmi plac genul ăsta de zburdălnicii. Toţi bărbaţii din încăpere au încercat să mă găsească *pe mine* imediat ce s-au trezit legaţi la ochi. Îşi îndreptă umerii şi îşi rearanjă corsetul rochiei senzuale pe care o alesese din cufărul lui Taran. Cred că aş prefera să folosesc săculeţul tău de mână în loc de al meu. S-ar asorta mai bine cu ţinuta asta. Dă-mi-l, te rog.

— Nu-l găsesc nicăieri, spuse Fiona. Probabil l-am scăpat când am fost răpită. Sau poate l-am lăsat în trăsură.

— Ce neglijent din partea ta, murmură Marilla ridicând din sprânceană, după care privirea i se întoarse spre oglindă. Hainele astea sunt teribil de demodate, dar mie îmi plac.

— Nu mă aşteptam ca decolteul să-ţi vină atât de jos când am modificat rochia, remarcă Fiona, întrebându-se cât de şocaţi ar fi fost cei prezenţi dacă unul din sânii grei s-ar

fi dezgolit sub ochii tuturor.

— De fapt, nu ai făcut o treabă bună când ai modificat rochia, aşa că a trebuit s-o ajustez personal, replică Marilla, aranjându-şi cu grijă o buclă lungă şi mătăsoasă astfel încât să cadă în valea dintre sâni.

— Ai grijă la ton, o avertiză Fiona. Nu sunt o Cenuşăreasă supusă aflată aici să-ţi îndeplinesc poruncile. Am cusut la rochia ta toată dimineaţa ca să nu cutreieri castelul pe jumătate dezbrăcată, dar dacă faci mutre, mâine nici n-am să mă obosesc să mai bag aţa în ac.

— Tu vrei să-mi găsesc soţ, nu uita, răspunse Marilla aruncându-i o privire întunecată. E în interesul tău să plec de-acasă, şi să-l ai pe tata doar pentru tine.

— Iar tu nu uita că vrei să te măriţi, aşa că fii bună şi ai grijă să nu gesticulezi prea aprins. E cât se poate de posibil ca partea de sus a rochiei să te expună indecent.

— Mă îndoiesc.

— Din câte am auzit eu, englezilor le place ca soţiile lor să fie reci şi caste.

— Ceea ce te scoate pe tine din joc, râse Marilla dispreţuitor. Sunt sigură că se ştie deja totul despre tine şi scandaloasa fereastră de la dormitorul tău.

— Poate. Dar ar fi mai bine pentru tine dacă nu s-ar afla.

— Îmi pătezi reputaţia prin simplul fapt că exişti, doar ştii asta.

— Mi-ai amintit-o în repetate rânduri. Vorbeşti ca o scorpie, în loc să-ţi joci rolul de fecioară supusă, aşa cum ar trebui.

— Eu chiar sunt fecioară, ripostă Marilla. Ceea ce nu poate spune şi despre tine! Strâmbă din nas şi ieşi în fugă pe uşă, cu fustele fâlfâind în jurul ei.

Fiona zăbovi o clipă pentru a se privi în oglindă.

Hainele pe care le găsise în garderoba ei chiar îi veneau bine. Avea o siluetă perfectă pentru genul de rochii care îi îmbrăţişau rotunjimile într-o manieră ce nu se mai

regăsea în moda actuală; biluţele minuscule de catifea ce împodobeau corsetul strâmt pe corp şi dantela de-a lungul curbei sânilor erau un detaliu deosebit de drăguţ. De fapt, arăta mai bine în această rochie decât în veşmintele ei obişnuite. Îşi spuse că ar fi atras atenţia bărbaţilor asupra celor mai bune atribute ale ei. Mai mult, fiind concepută pentru o femeie mai scundă, poalele îi lăsau gleznele la vedere.

Nu că cineva s-ar fi arătat dornic să-i contemple gleznele.

Fiona oftă şi coborî treptele largi de piatră ce duceau la holul mare. În căminul uriaş fusese aprins un foc, dar încăperea era la fel de cavernoasă şi rece ca în noaptea precedentă. Chiar şi bătrânii servitori păreau să fi dispărut.

Ezită o clipă, întrebându-se unde i-ar fi putut găsi pe ceilalţi, şi tocmai pornise spre uşa salonului când auzi râsul Marillei.

Trebuia să existe o altă încăpere în care să se retragă, eventual o bibliotecă sau o cameră de lucru; nu voia s-o vadă pe Marilla alergându-l pe conte în jurul unei canapele. Sora ei credea, aparent, că un bărbat ce manifesta o asemenea atitudine glacială avea să fie un soţ supus.

Oakley n-ar fi fost astfel.

Exista ceva ascuns şi formidabil în el, ceva ce făcea ca tot acel control să pară o faţadă. Nu ar fi fost un soţ comod. Era sigură de acest lucru. Dar era sigură şi că dacă Marilla îl voia, avea să pună mâna pe el.

Când se aflau la Londra, Marilla era ţinută în frâu de rigorile societăţii. Dar nimic nu putea s-o oprească aici, în acest castel izolat. Încă de mică, Marilla îşi luase tot ceea ce îşi dorise – inclusiv jucăriile Fionei şi hainele Fionei. În faţa îngeraşului cu bucle aurii, tatăl lor cedase de fiecare dată.

Exact în acel moment Marilla dădu buzna afară din salon, dar zâmbetul îi dispăru de pe chip în clipa când o văzu pe Fiona.

— Pleacă! îi şuieră. Ai să strici totul. Corsetul e cam răcoros, aşa că merg să-mi iau un şal. Apoi mă întorc la jocul de cărţi.

— Mai bine rămâi în camera ta, porunci ea. Contele nu a coborât de la prânz, dar e, neîndoielnic foarte scrupulos în privinţa reputaţiei lui. Nu vreau să-şi aducă aminte că suntem surori, în caz că ştie despre ruşinea ta.

Bătrânul majordom apăru din sala de mese aflată la celălalt capăt al holului mare în timp ce Marilla urcă în fugă scările.

— Pot să vă ajut, domnişoară? întrebă el.

Fiona îi răspunse cu un zâmbet cald:

— Aţi putea să-mi recomandaţi o cameră în care să mă pot retrage puţin? Biblioteca, poate?

— Acolo, spuse el, arătând din cap spre o uşă. Nu intră nimeni acolo în afară de domni, după cină, să fumeze şi să bea puţin brandy. Dacă nu vă deranjează mirosul de fum şi tutun de calitate, vă veţi simţi comod acolo.

— Pare perfect. M-aţi salvat, domnule Garvie!

— N-ar trebui s-o fac, spuse bătrânul. Ideea era să vă căsătoriţi cu tânărul viconte. În mod normal ar trebui să vă aflaţi în salon cu toţi ceilalţi. Stăpânul nu va încântat.

— Nu sunt eu cea potrivită, îl asigură ea. Oricare din celelalte lady va fi o mai bună stăpână a castelului decât mine. Pot să vă rog să puneţi să mi se trimită nişte ceai, domnule Garvie?

Fiona găsi biblioteca surprinzător de confortabilă, având în vedere că tavanele castelului erau atât de înalte. Pereţii încăperii erau acoperiţi de cărţi, iar focul ce trosnea vioi în cămin contribuia şi el la atmosfera plăcută.

Era mult mai bine decât să se alăture grupului din salon, prins în vreun joc conceput de Marilla pentru a se arunca în braţele contelui de gheaţă.

Se plimbă de-a lungul rafturilor, trecând un deget peste volumele îmbrăcate în piele. Cărţi despre îngrijirea culturilor, despre fierărie, despre terasări…

Piese de teatru vechi, poezie… şi *Persuasiune: un roman de la autorul cărţii Raţiune şi simţire!* Cum naiba reuşise să ajungă un asemenea volum în biblioteca lordului, mai ales că abia fusese publicat?

Citi primele câteva pagini şi începu imediat să zâmbească. Sir Walter Elliot – cel care nu citea din plăcere nici o carte, în afară de catalogul nobilimii engleze – era cu siguranţă similar lordului Oakley. Sir Walter îi privea pe cei nedemni de respectul lui cu milă şi dispreţ, ceea rezuma destul de bine părerea contelui faţă de fiinţele mai mărunte, aşa cum era ea.

Se aruncă încântată pe canapeaua din faţa focului. Nu era tocmai confortabilă ca piesă de mobilier – mai mult noduroasă decât moale – dar inimitabilul Sir Walter promitea s-o facă să uite de orice neajuns.

Se scurseră patruzeci de minute bune până să apară doamna McVittie cu un ceainic, dar Fiona era atât captivată de roman încât abia dacă o observă.

Se instalase deja într-o poziţie mai comodă: capul îl ţinea sprijinit pe un braţ al canapelei, iar picioarele încrucişate pe celălalt braţ. Marilla ar fi guiţat ca un porc dacă ar fi intrat şi ar fi văzut gleznele Fionei, îmbrăcate în mătase roz-deschis, dar ea se afla în salon, probabil alergând printre măsuţe şi fotolii vreun nobil legat ochi, dacă terminaseră jocul de cărţi.

— Este un adevărat rai aici, îi spuse ea doamna McVittie, coborându-şi picioarele pe podea şi zâmbindu-i. Mulţumesc mult.

— Domnului Garvie a început să-i placă de dumneata, îi mărturisi menajera-şefă, aplecându-se să mai pună un buştean pe foc. Se gândeşte că nu eşti genul care să se căsătorească, aşa că măcar să te simţi bine. Toţi ceilalţi sunt în salon, jucând cărţi la masa rotundă.

— Are dreptate, spuse Fiona. Nu sunt genul de femeie care să se căsătorească.

Nu simţi decât un mic junghi când se gândi la acest

lucru, ceea ce era un triumf.

În scurt timp, se cufundă din nou în lectură şi îşi dădu seama că vizionara domnişoară Austen reuşise nu doar să-l creeze pe Sir Walter – care îi semăna atât de mult contelui de Oakley – ci şi să redea în Anne Elliott un portret perfect al propriei sale surori, Marilla, care, precum Anne, era cu adevărat „pe deplin satisfăcută să se regăsească la fel de frumoasă ca dintotdeauna", dar „se simţea tot mai aproape de vârsta periculoasă". Era adevărat, Marilla nu avea decât douăzeci şi unu de ani dar chiar şi ea începuse să observe ezitarea gentlemenilor englezi în a-i cere mâna în cursul celor trei sezoane petrecute la Londra.

Englezii păreau a fi remarcabil de circumspecţi. Se agitau în jurul Marillei ca muştele la miere, dar nici unul nu venea cu nimic concret.

Era cu mult mai satisfăcător să citească despre Walter şi fiica lui decât să se simtă prizonieră într-un castel rece în compania a două personaje similare. Chiar dacă bătăile de cap şi extravaganţele societăţii nobile erau amuzante pe hârtie, acestea erau profund mărunte în viaţa reală.

Capitolul 11

După prânz, Byron nu reuşi să-şi alunge din minte imaginea Catrionei Burns privindu-l pe Bret, cu ochii licărind, trădând iubirea ce-o simţea. Propriile lui aşteptări faţă de căsătorie nu includeau sentimente de o asemenea natură. Tatăl său îl învăţase bine: soţia trebuia să fie o femeie castă de viţă nobilă. Pasiunea conjugală era exclusă.

Noua contesă de Oakley, aşa cum îl instruise tatăl său cu mult timp în urmă, trebuia să fie virtuoasă, bine crescută şi, mai presus de toate, să arate respect, dacă nu chiar o supuşenie oarbă, faţă de soţul ei.

Respectul şi supuşenia nu se numărau printre sentimentele Catrionei faţă de Bret.

Invidia era o emoţie inconfortabilă. O simţea ca pe un foc întunecat şi furios alergându-i prin vene.

Înainte de a o fi ales pe Opal drept viitoare soţie, dansase cu toate fecioarele ieşite în societate în căutarea măritişului şi care se încadraseră în standardele lui – ceea ce lăsase pe dinafară scoţience precum Marilla şi Fiona –, apoi luase o decizie pe care o considerase inteligentă şi bine gândită.

Raţionamentul lui fusese uşor jenant, privind în urmă. Hotărâse că Opal avea să fie o mamă bună. Nu-şi cunoscuse propria mamă prea bine, căci aceasta fugise cu unchiul lui – fratele mai mic al tatălui – când Byron era încă mic. Plecaseră pe continentul american şi, din câte ştia el, încă se mai aflau acolo.

Însă nu-l ajuta defel gândul că avea motive bune să se simtă nesigur pe el în preajma femeilor. Tiradele de gheaţă ale tatălui său, care subliniau invariabil poftele trupeşti ale femeilor, îl afectaseră vizibil.

Ar fi putut jura că Opal era castă; printre altele, nu remarcase la ea niciodată nici cea mai vagă urmă de dorinţă când îl privea. Acum îşi aminti docilitatea cu care îi acceptase complimentele, privirea coborâtă în pământ şi felul în care îşi întorcea capul într-o parte… Fusese un neghiob.

Nu se punea problema că ar fi vrut să-şi aleagă o femeie uşuratică drept contesă. O reputaţie imaculată era extrem de importantă. Dar… ar fi vrut ca soţia lui să-l iubească. Suficient cât să nu sară în patul altui bărbat. Mai mult, dacă Bret se dovedise capabil de a determina o femeie să-l iubească, Byron putea al naibii de bine să facă acelaşi lucru. Spiritul de competiţie se făcu simţit tot mai acut. Putea face o femeie să îl privească încântată. Putea s-o lege de el cu atâta forţă, încât să nu mai aibă niciodată ochi pentru un altul.

Marilla Chisholm părea alegerea perfectă. Era frumoasă, chiar devastator de frumoasă. Buclele ei erai, moi şi catifelate, iar ochii – de un albastru încântător. Cât despre faptul că spiritul ei tânăr o îndemna la purtări care ar fi fost considerate scandaloase de către matroanele severe ce dictau regulile în înalta societate cu atât mai bine. În fond, Marilla încercase să-l sărute pe el, nu pe un profesor de dans. Probabil că era pur şi simplu ignorantă în ceea ce privea manierele.

La drept vorbind, logodnica lui nu se sfiise să-i accepte sărutările, din câte îşi amintea. El fusese cel care căutase să-i protejeze virtutea feciorelnică, neîndrăznind niciodată mai mult decât să-i ofere un sărut cast. Oare dacă ar fi sărutat-o pe Opal cu mai multă pasiune, ea l-ar fi preferat pe el în locul profesorului de dans?

S-ar fi putut crede că Opal chiar îşi dorise şi plănuise să fie descoperită într-o situaţie compromiţătoare. Când Byron intrase în încăpere, ea nu păruse nici şocată, nici uimită. Byron încremenise, pradă unei mânii incandescente, iar Opal se uitase la el cu un zâmbet drăgălaş, dându-l la o parte pe profesorul de dans, apoi spusese:

— Ei bine, presupun că logodna noastră s-a încheiat.

Cu cât se gândea mai mult la acest lucru, cu atât era convins că întreaga scenă fusese plănuită cu grijă. Probabil îl plătise pe profesorul de dans să o sărute. Atât de mult îşi dorise să se descotorosească de el. De *el,* contele de Oakley.

Şi totuşi, chipul îi era plăcut privirii, dacă nu chiar mai mult de-atât. Nasul lui avea un profil roman, după cum remarcase Marilla, dar nu exagerat. Era bogat şi nobil.

Dar nu se obosise să o curteze pe Opal. Se purtase ca un ticălos îngâmfat, oferindu-i mâna lui în ideea că ea avea s-o considere cea mai mare binecuvântare din viaţa ei.

Adevărul era că recunoştea modelul de comportament. Tatăl său judeca oamenii exclusiv în baza apartenenţei lor la nobilime şi a averii lor. În prezenţa

răposatului conte nicio fecioară nu îndrăznea să ridice privirea mai sus de nivelul umerilor, decât dacă i se adresa el. Niciun copil, nici măcar al lui, nu avea voie să vorbească neîntrebat. Nicio femeie, nici măcar propria sa soţie, nu-i putea contrazice opiniile, cel puţin din câte îşi amintea Byron.

Inspiră adânc şi îşi îndreptă umerii. Era posibil să fii adoptat, fără să vrea, unele dintre stereotipurile de gândire şi comportament ale tatălui său. Dar asta nu însemna că trebuia să le păstreze; în fond, era înzestrat cu liberul-arbitru. Răposatul conte fusese un bărbat rece care se preocupase de reputaţia proprie mai mult decât de orice altceva. Îl trimisese pe Robin la Rugby după ce rămăsese orfan din cauza bârfelor care ar fi apărut dacă nu o făcea; dar refuzase să-i permită lui Robin să se întoarcă acasă în vacanţe fiindcă sângele nepotului lui era „pătat” cu sânge francez.

El, Byron, nu era obligat să-l imite pe tatăl său. Putea fi spontan şi cald. Ba chiar amuzant. *Fermecător.* Toate acestea erau calităţi pe care Robin le avea, iar el nu... de asta doar fiindcă nu încercase niciodată cu adevărat.

Nu se putea imagina îndrăgostit – dar putea al naibii de bine să facă o femeie să se îndrăgostească de el.

Timp de o clipă se gândi la Fiona Chisholm, dar era ceva în privirea ei ce sugera că era prea puţin probabil să se abandoneze unor sentimente de tandreţe. Un semn de rezervă care se regăsea şi în el.

Lady Cecily era frumoasă ca o cadră, dar Burbett, un prieten de-al lui, menţionase că erau aproape logodiţi, aşadar nu avea niciun rost să-şi îndrepte atenţia asupra ei.

Nu mai rămânea decât Marilla. Era plină de viaţă, frumoasă şi – în general – manierată. Spiritul ei viu avea să-l păstreze tânăr. Ar fi putut juca baba-oarba cu propriii lui copii, într-o bună zi.

Byron coborî în după-amiaza aceea hotărât să cucerească inima Marillei. Avea să înceapă prin a repeta

cererea pe care i-o făcuse deja o dată, de a i se adresa numele de botez.

Dacă se căsătorea cu cineva precum Marilla, i-ar fi demonstrat lui Taran că nu era înţepat ca tatăl lui. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea că Marilla era, practic, perfectă. Celelalte tinere păreau să o considere un fel de lider: dovadă felul în care acceptaseră sugestia ei de a juca baba-oarba.

Abilitatea de a conduce era o calitate bună pentru o contesă.

Ajunse la capătul scărilor, ezită, apoi porni spre bibliotecă, în loc de salon. Chiar dacă i se contura tot mai ferm hotărârea de a o alege pe Marilla ca potenţială contesă, se simţi uşurat când constată că aceasta nu se afla în încăpere.

De fapt, singura persoană aflată în bibliotecă era sora Marillei, Fiona. Era întinsă pe o canapea în faţa focului, citind o carte, cu buclele roşcat-închis revărsându-i-se pe un umăr. Ochelarii ei erau surprinzător de fermecători, îşi spuse. Nu l-ar fi mirat dacă într-o bună zi aveau să devină un accesoriu şic.

Când Byron porni spre şemineu, Fiona ridică privirea din carte, iar fruntea i se încreţi pentru o clipă. Lordul îşi dădu seama clar că uitase pentru moment unde era. Iată deci o femeie cu adevărat neimpresionată de importanţa lui.

— Sunt lordul Oakley, o ajută el, adăugând imediat: te rog, spune-mi Byron; suntem toţi cât se poate de familiari aici, la Finovair.

Nu-i veni deloc greu să-i ceară acest lucru. De fapt, i-ar fi plăcut destul de mult să-şi audă numele de pe buzele ei.

Fiona îşi coborî picioarele pe podea, se ridică şi îi făcu o reverenţă:

— Lord Oakley, spuse, cu ochii umbriţi de genele curbate.

Byron se înclină protocolar, apoi veni până în faţa canapelei. Îi trecu prin minte să se aşeze fără a mai aştepta să fie invitat, căci astfel se purtau oamenii care nu aveau nevoie de formalisme. Sau cel puţin aşa credea. Dar bunele maniere dobândite prin educaţie se dovediră mai puternice, aşa că rămase în picioare.

— Am fost cu toţii de acord să ne adresăm unul altuia pe numele de botez, o informă el, detestându-şi tonul pompos al vocii imediat ce îl auzi. Al meu e Byron.

Fiona îl privi în tăcere preţ de o clipă. Ochii îi erau la fel de verzi pe cât păruseră cu o noapte în urmă, iar ochelarii îi şedeau pe un nas încântător de obraznic.

— De fapt, dumneata şi sora mea aţi ajuns la acest acord, deşi trebuie să presupun că ducele de Bretton şi Catriona au acceptat aceeaşi simplitate. Nu te deranjează toată această lipsă de ceremonie? întrebă, evitând să-i folosească numele, după cum remarcă el. Şi fără a-i oferi permisiunea de a folosi numele ei mic.

— Nu sunt obişnuit cu ea, recunoscu într-un târziu. Dacă îmi amintesc bine, numele tău e Fiona?

— Da, confirmă ea, din nou fără a-i da voie să i se adreseze astfel.

Fără să vrea, contele simţi un mic junghi.

— Îmi cer scuze că ţi-am întrerupt lectura, spuse el, hotărându-se să nu părăsească imediat încăperea, fiindcă era *bine* pentru el, chiar *educativ,* s-ar putea spune, să stea în preajma unor oameni care nu puneau mare preţ pe poziţia lui socială. Fiona se încadra cu siguranţă în această categorie. Pot să întreb ce volum ţi-a captivat interesul?

Contele era periculos de chipeş, îşi spuse Fiona. Şi atât de controlat! Oare ajungea măcar să transpire când făcea dragoste? Oare se înroşea la faţă, oare scotea sunete neelegante, oare…

— Citesc un roman numit *Persuasiune,* spuse ea smulgându-şi gândurile de la acel subiect ruşinos (de interesant). Întâmplarea făcea ca ea să nu fi avut ocazia de

a dobândi personal cunoştinţe despre relaţiile intime, dar aflase multe despre ele. Nimic din ceea ce citise despre acele întâlniri presărate cu gemete şi sudoare, nu i se păruse teribil de atrăgător. Ţi-ai croit drum în încăperea nepotrivită, comentă după câteva clipe, instalându-se din nou confortabil într-un colţ al canapelei.

Degetul ei marcă locul la care se oprise din citit. Când Byron îşi făcuse apariţia în bibliotecă, pomposul Sir Walter din roman şi pomposul conte din faţa ei se amestecaseră în minte; clipise surprinsă spre Byron, ca şi cum acesta s-ar fi materializat cumva din paginile cărţii.

În realitate, comparaţia nu era câtuşi de puţin dreaptă. Oakley era tânăr şi remarcabil de arătos, cu părul blond-deschis tuns foarte scurt şi cu sprâncene negre şi groase. Îi amintea de un sfânt medieval sculptat în fildeş: demnitate, virtute şi un ten palid.

Dincolo de acel exterior agreabil, asemănarea cu Sir Walter rămânea frapantă. Un bărbat care n-ar fi putut simţi altceva decât dezgust faţă de ea.

— Cu siguranţă toată lumea se distrează minunat în salon. Îţi vor simţi lipsa, zise ea încurajator.

— Sunt prea bătrân pentru jocuri, replică el, de parcă Fiona s-ar fi arătat cât de puţin interesată de vârsta lui.

— Asta înseamnă că ai găsit totuşi plăcere în jocuri când erai mic? întrebă ea, cu un amestec bizar de curiozitate sinceră şi o dorinţă puternică de a-i străpunge platoşa stăpânirii de sine.

Contele arăta ca şi cum s-ar fi născut direct cu o cravată de mătase călcată la perfecţie – şi legată elegant la gâtul lui.

— Bineînţeles că da.

Sincer, chiar dacă individul era excepţional ca specimen fizic, nu era un partener de conversaţie foarte captivant. Chiar şi aşa, ar fi fost o grosolănie să reia pur şi simplu lectura în faţa lui.

— Cauţi ceva anume în bibliotecă? Te-aş putea ajuta?

se adresă pe un ton ce sugera din nou că era cazul să plece.

În schimb, el se aşeză lângă ea.

Fiona inspiră adânc, apoi regretă că o făcuse. Până şi *mirosul* lui era plăcut, aducând a rufărie apretată şi săpun bărbătesc. Nu-i plăceau conţii englezi. De fapt, nu-i plăceau englezii în general. Cel de faţă o împiedica să-şi vadă de carte. O făcea să… o făcea să se gândească în lucrurile la care renunţase.

Bărbaţii, de exemplu.

Acceptase o dată să se mărite, şi îi fusese de-ajuns. Deşi, evident, logodnicul ei nu semănase absolut deloc cu Oakley. Dugald fusese un bădăran – şi încă unul violent şi beţiv. Contele nu părea a fi genul care să se relaxeze vreodată suficient cât să consume tării.

— Lord Oakley, spuse ea nerăbdătoare, te-ar deranja foarte tare dacă aş continua să citesc?

— Pot să-ţi pun o întrebare sinceră înainte de a reîncepe lectura, domnişoară Chisholm?

— Dacă trebuie, replică ea. Însă doar dacă-mi întorci favorul. Ce naiba cauţi aici? Ar trebui să te afli în salon, curtat de domniţe adoratoare.

— De domniţe adoratoare? repetă el, părând sincer derutat.

— Sper că nu eşti jignit de dezertarea Catrionei în favoarea ducelui. Atât sora mea, cât şi Lady Cecily ar fi nişte contese excelente, şi sunt sigură că aşteaptă cu răsuflarea tăiată să te întorci în salon.

Dacă ar fi fost un bărbat mai puţin sever, Fionei i s-ar fi părut că zâmbea. Poate că o făcuse într-adevăr, din priviri, chiar dacă nu şi de pe buze.

— Să înţeleg că o treci pe domnişoara Burns în aceeaşi categorie cu dumneata.

— N-ai vrea ca eu să te ador, îl asigură Fiona. Reputaţia mea este distrusă. Astfel stând lucrurile, cred că am putea pur şi simplu să sărim peste partea în care eu

încerc să te ademenesc într-o căsnicie pornind de la proximitatea noastră neaşteptată, nu crezi?

— Asta a fost o propoziţie foarte lungă.

Da, zâmbea. Uluitor.

— Pot să ţi-o traduc, dacă doreşti, sugeră ea.

— Nu mă pot hotărî cum să-ţi iau vorbele de duh. Par să mă vizeze, deci, teoretic, nu ar trebui să râd. Dar dacă nu sunt eu cel menit să râdă, atunci cui îi sunt adresate aceste vorbe?

— M-ai pus la locul meu. Şi, recunoscu ea ezitând, am meritat-o. Nu ar fi trebuit să mă amuz pe socoteala ta, cu atât mai mult cu cât glumele erau nesărate. Dar sincer, Lord Oakley, sunt sigură că toată lumea aşteaptă întoarcerea dumitale în salon. Nu se poate să te reţin cu astfel de pălăvrăgeli prosteşti.

— Cred că *într-adevăr* caut pe cineva care să mă adore, zise Byron după o clipă de gândire. Deşi sună remarcabil de arogant când pui astfel problema.

— Te-am jignit din nou, murmură ea crispată. Îmi cer sincer scuze. Nu am niciun drept să-ţi judec purtarea şi nu te-aş putea privi niciodată într-o astfel de lumină.

Nu ştia unde să privească, prin urmare îşi coborî din nou ochii asupra cărţii.

— Am să te las să citeşti. Îmi dai însă voie să te întreb ceva mai întâi:

— Desigur, spuse ea, apoi adăugă, nereuşind să se stăpânească: Deşi mor efectiv de nerăbdare să termin volumul acesta, aşa că ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu m-ai lăsa să aştept prea mult.

Nu era vorba de carte, de fapt. Contele îi inspira sentimente contradictorii – era dominator şi încrezut, chiar periculos, dar în acele momente îi lăsa o impresie de nesiguranţă.

Nu înţelegea cum era posibil ca un junghi de vagă anxietate să se dovedească mai puternic decât ura ei faţă de bărbaţii aroganţi, dar asta simţea. Nu voia nici măcar să-

i mai întâlnească privirea, de teamă că ar fi putut vedea acea notă de nelinişte complet dezarmantă.

— Întrebarea mea are legătură cu sora ta.

Auzind acestea, Fiona ridică bărbia şi îi oferi un zâmbet înţelept.

— N-ai putea face o alegere mai bună decât Marilla pentru a-ţi fi contesă.

Era vizibil fals, dar loialitatea faţă de familie era neîndoielnic mai importantă decât sinceritatea.

— Mă întrebam dacă şi-a declarat vreodată afecţiunea faţă de un alt bărbat. O femeie atât de frumoasă are, fără îndoială, numeroşi admiratori de pe aici.

— Nicidecum! Desigur, Marilla e foarte preţuită, dar încă nu s-a hotărât asupra bărbatului căruia i-ar plăcea să-i acorde mâna ei. Contele păru să reflecteze la ceva, aşa că Fiona îi dădu înainte; Şi nu trebuie să-ţi spun câţi admiratori are, cu personalitatea ei plină de viaţă.

— Chiar prea plină de viaţă, ar putea spune unii.

Fiona adoptă brusc o postură rigidă. Marilla avea unele defecte, dar era, totuşi, sora ei.

— Şi ce anume vrei să spui cu asta? întrebă, pe un ton glacial.

— Era doar o prostie, zise contele. Se ridică şi se înclină uşor în faţa ei. Am să le transmit salutările dumitale celor din salon.

Vinovăţia o străbătu pe Fiona ca o săgeată. Ceva ce aducea a dezamăgire umbrea privirea contelui, deşi ar fi fost absurd. Era ca şi cum ar fi surprins pentru o clipă imaginea unui băieţel singuratic, dar, privindu-l pe chipeşul şi demnul aristocrat din faţa ei, îşi spuse că fără îndoială, se înşelase.

— Aş prefera să nu o faci, îl rugă în cele din urmă. S-ar putea simţi obligaţi să mă invite şi pe mine să particip la jocurile lor zgomotoase.

Când contele cu chip atât de sever zâmbea, faţa i se transforma complet. Ochii lui ar fi putut îmbăta o femeie,

inducându-i obsesia de a nu trăi decât pentru asemenea momente. Fiona se grăbi să-şi coboare din nou privirea asupra cărţii.

Contele ezită o clipă, apoi Fiona îi văzu cizmele depărtându-se şi auzi uşa bibliotecii închizându-se încet.

Rămase nemişcată, muşcându-şi buza, fără a citi. Se împăcase cu soarta care o aştepta; se împăcase sincer. Dar erau unele momente când simţea un val de furie faţă de Dugald, o furie atât de intensă, încât îi ardea gâtul. Cu ce drept îi luase şansa de a se căsători cu un bărbat precum contele?

Absurditatea acelui gând o smulse din starea de autocompătimire. O însoţise pe Marilla la Londra în ultimele două sezoane mondene. Deşi rămăsese, după cum se cuvenea, la marginea sălilor de bal, alături de alte doamne de companie, îl observase totuşi pe Oakley de departe. Chiar dacă n-ar fi fost povestea cu Dugald nu ar fi avut nici cea mai mică şansă de a se apropia un bărbat de nivelul lui.

Deschise din nou *Persuasiune* şi îşi alungă sentimentul de tristeţe. Cum se putea gândi la aşa ceva? Acea expresie implacabilă din ochii lui l-ar fi făcut extraordinar ca…

Şi *totuşi,* cum se putea gândi la aşa ceva? Chiar dacă n-ar fi fost cunoscută de-a lungul şi de-a latul Scoţiei ca o desfrânată de cea mai joasă speţă, nu era decât o simplă scoţiancă de rând.

Nobilii de seama lui Oakley nici măcar nu catadicseau să-şi coboare privirile spre fiinţe atât de mărunte ca ea.

Degetele i se strânseră mai tare în jurul volumului când în minte îi apăru brusc o imagine cu Marilla pe post de contesă de Oakley. Cu Byron drept cumnat, în faţa ei la cină, înainte de a se retrage în dormitor cu Marilla.

Avea să plece definitiv în Spania.

Nu era suficient de departe.

Capitolul 12

Două ore mai târziu

Fiona era complet absorbită de farmecul veselei, dar uşor chinuitei eroine a romanului *Persuasiune* – asta fără a mai vorbi de Sir Walter şi fiica lui – când auzi uşa bibliotecii deschizându-se, apoi închizându-se rapid la loc.

Stătea strânsă ghem sub o pătură roşie călduroasă ce mirosea plăcut a câine şi nu avea deloc chef să se mişte.

— Cine este? întrebă ea, ridicându-se ezitant în capul oaselor.

Contele stătea cu spatele lipit de uşă, ţinându-şi un deget pe buze. Fiona dădu din cap şi se întinse înapoi pe canapea.

Hotărâse să stea departe de Oakley. Nu-şi putea permite să se lase sedusă de acel aer de încredere şi putere pe care îl purta ca pe o mantie invizibilă. Probabil îi fusese acordat încă din leagăn, odată cu însemnele de noblețe sau blazonul sau orice altceva i-ar fi deosebit pe conţi de simplii muritori.

Citi următorul paragraf de trei ori, încercând să se concentreze asupra cuvintelor, deşi fiecare fibră din ea ardea de curiozitate să ştie ce făcea Byron. Deşi ştia că era o greşeală, începuse să-i spună în gând pe numele de botez, o intimitate deplasată din toate punctele de vedere.

După ce citi paragraful şi a patra oară fără a reuşi să înţeleagă despre ce era vorba, se recunoscu, în sfârşit, învinsă. Se ridică din nou în capul oaselor pentru a-l înfrunta pe Byron exact în clipa în care uşa se deschise cu o bufnitură şi în prag apăru Marilla, roşie la faţă şi radiantă. Dacă Marilla era superbă în cele mai bune momente ale ei,

când era trandafirie şi pradă pasiunii, putea fi terifiantă.

— O, Byron! Sunt foarte, foarte sigură că eşti aici, ciripi ea. În clipa în care o observă pe Fiona, ochii i se îngustară, şi renunţă să mai încerce să adopte un ton fermecător. Îl caut pe conte. A intrat aici?

Victima Marillei se lipise de peretele din spatele uşii. Buzele i se mişcau, ca în rugăciune, sau poate ca pentru a-i cere ajutorul; oricum ar fi fost, expresia lui era cea a unui animal hăituit. Marilla exagerase din nou, evident, cu trucurile ei, dar Fiona nu găsi în ea puterea de a-i păsa prea mult.

Îşi mută rapid privirea spre sora ei, pentru a nu trăda prezenţa contelui.

— Nu, dar cred că am auzit pe cineva urcând în fugă scările.

Sclipirea din ochii Marillei păli când reflectă la semnificaţia acestui lucru.

— Bineînţeles! S-a ascuns în camera lui, sau într-a mea, ca să ne putem bucura de câteva clipe de intimitate după ce îl găsesc. Fiona se încruntă, iar Marilla adăugă iritată:

— Jocurile din înalta societate nu sunt, în cea mai mare parte, decât oportunităţi de a cocheta, ceva ce n-ai putea să înţelegi niciodată. Miza e un sărut. Ne-am jucat de-a v-aţi ascunselea toată după-amiaza, dar ducele şi Catriona insistă să se găsească doar unul pe altul, ceea ce e plictisitor pentru noi, ceilalţi.

— În acest caz, poate ar fi bine să-l găseşti pe conte înainte ca Lady Cecily să-i fure un sărut.

— Ea s-a dovedit a fi cu adevărat searbădă, rânji Marilla. Toată lumea se joacă, chiar şi Taran, iar…

— *Taran* a acceptat să fugă şi să se ascundă?

— L-am găsit în spatele bucătăriilor! E surprinzător de agil pentru un bărbat aflat deja cu un picior în groapa, De fapt el a insistat să existe şi o miză.

— Taran nu e nicidecum cu un picior în groapă, reluă

Fiona.

Reputaţia – care nu se confunda cu virtutea – părea să fi fost declarată irelevantă pe durata prizonieratului impus de furtună. Fiona era destul de sigură că ducele de Bretton şi domnişoara Burns nu-şi făceau griji în privinţa reputaţiei… de fapt, acum că se gândea mai bine, era posibil ca şi virtutea Catrionei, nu doar reputaţia ei, să fie în pericol. Dar asta nu era nicidecum problema Fionei şi, în plus, ei erau logodiţi.

— Să nu îndrăzneşti să te întorci sus sau să vii în salon, porunci Marilla. Camera noastră s-ar putea să fie ocupată o vreme.

Îi adresă un zâmbet mai mult de prădător decât de fecioară dulce.

— Mi se face foame, protestă Fiona. E ora ceaiului.

— Eşti destul de dolofană. Ai putea sta o zi întreagă fără să mănânci, ba ţi-ar face chiar bine la siluetă. Fiona mijise probabil ochii ameninţător, căci Marilla adoptă brusc o expresie prudentă: Presupun că, dacă trebuie să mănânci, ai putea să suni să ţi se aducă ceva. Cu siguranţă nu am să stau eu să te servesc.

— În bibliotecă nu există clopoţel. De fapt, mă îndoiesc de faptul că acest castel are un sistem de convocare a ajutoarelor.

— Am să-i cer unuia dintre neghiobii ăia bătrâni şi dezgustători să-ţi trimită nişte chec cu seminţe, oftă Marilla.

— Aş vrea şi ceva cald de băut.

— Prea bine, dar rămâi în camera asta. După cum spuneam, nu vreau ca Oakley să ne asocieze în vreun fel. E mai bine să stai departe de ochii oamenilor.

— N-am să plec, promise Fiona.

După cum îi stătea în fire, Marilla trânti uşa în urma ei.

Biblioteca se cufundă din nou în tăcere. Fiona o auzi pe Marilla împărţind nervoasă porunci de cealaltă parte uşii,

apoi lipăind rapid cu pantofii ei de dans când dispăru grăbită să-şi urmărească prada.

— Ruşinos şi totuşi fascinant, observă ea, de îndată ce sunetul paşilor se pierdu cu totul. În mod absurd, se trezi incapabilă să-şi ţină în frâu râsul. Fabulos de bogatul şi puternicul conte de Oakley se piteşte cuminte în spatele uşii, de parcă ar fi hăituit pe viaţă şi pe moarte de fiare din iad! Credeam că astfel de scene se petrec doar în farsele franţuzeşti. Chiar şi *acolo,* personajele principale sunt deja căsătorite.

Contele veni spre ea cu paşi mari, în ochi licărindu-i o furie prea puţin controlată.

— Sora ta, declară el, e o ameninţare la adresa oricărui burlac din Marea Britanie.

— O, mă îndoiesc de asta.

Când contele îi fusese arătat pentru prima dată într-o sală de bal, cu doi ani în urmă, îl considerase inabordabil, cu atitudinea celor atât de marcaţi de propria lui importanţă încât sunt ca nişte statui de gheaţă: ţepeni şi reci.

Acum însă, culoarea îi urcase în obraji. La un bărbat mai puţin feroce, expresia lui ar fi putut fi interpretată ca una de bosumflare jignită.

— Marilla are păreri foarte ferme despre titluri, îi explică ea. Crede că acestea sporesc enorm valoarea unui om, oarecum similar etichetei cu un an de renume pe o sticlă de vin. Ce-a făcut de te-a speriat în asemenea hal? Privirea întunecată pe care i-o aruncă Byron sugeră că era predispus la crimă; Fiona îi răspunse cu un zâmbet şi mai generos, căci n-ar fi vrut în ruptul capului să-i dea de înţeles că acea atitudine ameninţătoare îşi făcuse efectul. Aş fi crezut că un conte atât de măreţ şi puternic ca tine nu s-ar lăsa copleşit de teamă, gânguri ea, dar nu ai de ce să te jenezi. Teama e o emoţie omenească firească.

După încă un pas larg furios, contele ajunse să se încrunte direct deasupra ei. Nu părea speriat, ci dimpotrivă,

arăta ca o bestie aţâţată pe care un intrus obraznic a smuls-o din bârlogul cufundat în pace. Fionei îi plăcu la nebunie. Bătăile inimii ei se accelerară, ceea ce era pur şi simplu pervers.

— Sora ta e o adevărată primejdie, îi aruncă el. Poţi să încerci să ghiceşti ce mi-a făcut? Poţi?

— Nu, spuse Fiona, dându-şi capul pe spate pentru a-i vedea expresia. Eu am stat aici în tot acest timp. Ceva lipsit de bun-simţ, nu mă îndoiesc.

— Eu sunt un bărbat calm, o informă el dezgolindu-şi dinţii într-un zâmbet lipsit de veselie.

— O, văd asta, zise ea cu o oarecare plăcere.

— Iar eu văd că te prefaci cu măiestrie a fi o tânără liniştită şi amatoare de cărţi.

— Ei bine, eu ţi-am spus de la început că am o reputaţie proastă, spuse Fiona, rânjindu-i cu o expresie rezervată doar celor mai apropiate prietene ale ei, fiindcă… ei bine… întreaga scenă era pur şi simplu atât amuzantă. Dar cum se pare că ascundem amândoi câte o parte întunecată, îmi dai voie să-ţi spun că a ta este mai interesantă? Te credeam un aristocrat rece până în măduva oaselor, dar acum aduci mai mult cu un barbar. Se încruntă. Eventual un barbar hăituit de un rinocer. Serios, care e cel mai rău lucru pe care poate să ţi-l facă Marilla? Aici nu are o doamnă de companie care să vă oblige să vă căsătoriţi din cauza unui sărut nesăbuit.

— Tu crezi că sunt plictisitor şi previzibil. Genul care ar prefera respectul în loc de dragoste când este vorba de căsnicie.

— Nu-i aşa? se miră ea.

Oakley îşi sprijini braţele pe spătarul canapelei şi se aplecă peste ea. Valul de furie de pe chipul lui începu să pălească, dar ochii îi erau în continuare rapace. Fiona se încruntă spre el, neştiind sigur ce vedea. Pe lângă rapacitate se întrezărea oare şi durere?

— Însă şi cel mai tolerant gentleman ar găsi rezonabil

să evite o femeie care se mulţumeşte să chicotească atunci când corsetul îi alunecă până la talie. Iar ceea ce s-a întâmplat mai departe…

La un moment dat se întrerupse, amintindu-şi că vorbea cu sora Marillei.

— Date fiind împrejurările, nu putem fi criticate că purtăm haine ce nu ni se potrivesc, spuse Fiona, sărind în apărarea Marillei. Veşmintele lui Lady Cecily atârnau pe ea ca draperiile de la o fereastră îngustă.

— Cel puţin Lady Cecily reuşeşte să rămână acoperită decent, replică Byron.

— Şi iată noi informaţii şocante despre sexul tare, comentă Fiona. *Eu* chiar aveam impresia că bărbaţilor mai degrabă le place să surprindă din întâmplare o imagine uşor indecentă, cum ar fi o gleznă şi altele asemenea.

— Îţi baţi joc de mine.

Fiona nu mai putu să se abţină: hohotele de râs se revărsară din pieptul ei, iar când contele se încruntă şi mai tare, se trezi tăvălindu-se pe canapea, sughiţând de râs, până când el zâmbi fără să vrea.

— Îmi pare rău, chicoti ea. Sincer. Am petrecut prea mult timp între patru pereţi. Fără aer proaspăt.

— Doresc să-ţi pun o întrebare, o întrerupse Byron. Ocoli canapeaua şi se opri în faţa focului, de unde putea s-o domine mai bine din priviri.

— Ce s-a întâmplat cu contele de gheaţă? se întrebă ea, lăsând să-i scape un ultim chicot de râs. Am impresia că ai fost răpit de zâne şi înlocuit cu un feroce…

— Un feroce, ce?

Cu lumina focului pe fundal, picioarele lui musculoase se profilau splendid. Brusc, nu mai arăta ca un aristocrat, ca un aristocrat englez. Era ca şi cum s-ar fi transformat în faţa ei, iar locul lui ar fi fost luat de un bărbat masiv şi viguros ce emana un fel de fierbinţeală primitivă. Şi…

Îşi smulse privirea de pe el. Minunat. Acum îl devora din priviri cu probabil la fel de multă fervoare cum o făcuse

şi sora ei.

— Un feroce uriaş, completă ea, recăpătându-şi seriozitatea. Ce anume doreai să mă întrebi, Lord Oakley?

Cartea îi alunecase pe podea; o ridică şi îi netezi paginile. Mai avea doar o treime din ea de citit. Ar fi trebuit să se îngroape în povestea ei şi să-şi ia gândul de la Byron. Era prea viril, prea chipeş... prea volatil. Şi era pradă unei emoţii intense, prea puţin ţinute în frâu.

Imposibil ca Marilla să-i fi stârnit atâta pasiune. Sau poate o făcuse.

Contele aruncă o privire spre cartea din mâna ei.

— Văd că încă citeşti. Care e titlul, din nou?

— Persuasiune, de domnişoara Jane Austen.

— Şi îţi place?

Fiona îşi adună tot curajul. Bărbaţii atât de chipeşi ca el erau cu siguranţă obişnuiţi să se împotrivească avansurilor făcute de tinerele domniţe.

— Da, răspunse ea scurt. Îmi place. Dar, cu siguranţă, lord Oakley, nu asta era întrebarea pe care doreai să mi-o pui.

— Nu-i tocmai o întrebare. Speram că ai putea s-o informezi pe sora ta că nu sunt o ţintă potrivită pentru intenţiile sale.

— Toată lumea ştie că îţi cauţi mireasă, spuse Fiona, înaintând prudent în apărarea Marillei. Vestea logodnei tale anulate ţi-a luat-o înainte. Mă tem că nu pot opri valul opiniei publice. Toate tinerele necăsătorite te consideră o ţintă potrivită. *Mai mult* decât potrivită.

— Eventual ai putea să-i spui că sunt hotărât să nu mă însor, zise el privind-o pe sub sprâncene.

— Cum să nu, râse ea. Marilla n-ar crede aşa cuva mai mult decât aş crede eu. Ai oricum nevoie de o soţie; trebuie pur şi simplu să găseşti o femeie pe care nu o interesează să sărute alţi bărbaţi. Marilla, de exemplu, nu ar săruta niciodată un valet. După cum ziceam, se dă în vânt după titluri.

— Logodnica mea n-a sărutat un valet, preciză el, scrâşnind din dinţi. A fost vorba de profesorul ei de dans. Spre imensa surpriză a Fionei, străbătu cu paşi mari distanţa până la canapea, îi împinse picioarele într-o parte şi se aşeză. Apoi îşi încrucişă braţele şi o privi sfidător: Nu e vorba nici că aş fi exagerat de pedant. Nu vezi ce tocmai am făcut? *Unde* mă aflu? Te-am lat la o parte şi m-am aşezat fără a fi poftit. Stau aici cu o tânără lady care s-a descris ca având o reputaţie nu tocmai perfectă.

Un alt chicot scăpă de pe buzele Fionei înainte de a apuca să-l înăbuşe. Ce-ar fi trebuit să facă? Să-l felicite pentru curajul lui? Sau pentru fineţe?

Byron îi aruncă o privire cu ochii îngustaţi:

— Poate că sunt nătâng, dar nu sunt o gulie aţoasă şi pompoasă.

— Nu te-aş compara niciodată cu o legumă, spuse Fiona încurajator.

— În orice caz, un instructor de dans nu e tocmai în servitor. Ezită. Deşi în ultima vreme încep să cred că a înscenat întregul eveniment ca eu să rup logodna.

Fiona întinse mâna şi îl bătu uşor pe genunchi. Era evident că aristocratul cel înţepat trecea printr-un fel de criză a oamenilor înţepaţi, iar ei îi făcea mare plăcere să asiste, deşi o asemenea delectare punea sub semnul întrebării propriile ei pretenţii de persoană bună la suflet.

— O, nu subestima atractivitatea unui instructor de dans. Era cumva francez?

— Dacă te pregăteşti să faci glume pe seama abilităţii mele de a dansa, cum a făcut şi vărul meu, aş prefera să te abţii.

Exact asta intenţionase şi Fiona să facă, prin urmare o luă de la capăt.

— Marilla nu e câtuşi de puţin interesată să sărute pe nimeni – cu excepţia soţului ei, desigur, după ce va avea unul. Şi nu ar săruta *niciodată* un bărbat de rând; are standarde foarte înalte. Prin urmare, va fi o partidă perfectă

pentru tine.

— Sora ta m-a sărutat deja, declară el. Eu nu am jucat decât un rol pasiv în acel incident. Îmi dau seama perfect că neghiobia unchiului meu ne-a aruncat pe toţi laolaltă fără dame de companie, dar…

— Exact! spuse Fiona, agăţându-se recunoscătoare de acea scuză. Marilla e copleşită de un sentiment ameţitor de libertate.

— Atunci *tu* ar trebui să îndeplineşti rolul damei de companie.

— Din păcate, sora mea nu mă ascultă, zise încet Fiona, poate cu mai multă sinceritate decât ar fi fost recomandabil.

— Eu nu o încurajasem aproape deloc, mormăi contele. Încruntarea lui severă indicând ceva ce Fiona bănuia de mult timp: bărbaţilor le plăcea mult mai mult să seducă decât să fie seduşi.

— Eşti foarte atrăgător, spuse ea blestemând în gând dorinţa Marillei de a-şi juca prea făţiş cărţile. A căzut pradă neasemuitului tău… neasemuitului tău… Spre groaza ei, mintea i se goli; singurul lucru la care se putea gândi erau coapsele lui şi aerul lui de virilitate feroce. *Farmecul* tău, strigă. Căzând pradă farmecului tău, a uitat pentru o clipă modestia feciorelnică.

Un zâmbet înflori într-un colţ al gurii lui. Chiar aşa, un bărbat nu ar fi trebuit să aibă buza de jos atât de voluptuoasă. Nu era corect faţă de sexul slab.

— Mă simt puţin jignit că ţi-a luat atâta timp să găseşti un singur atribut legat de mine care ar putea atrage o tânără lady precum sora ta, în afară de titlul meu, desigur.

— Marilla ar fi o contesă perfectă, replică ea ignorându-i remarca.

— Îmi permit să nu fiu de acord.

— Ba da, insistă Fiona. Ridică un deget pentru a enumera: Va moşteni o avere frumoasă. Ştii că aici, în

Scoţia, nu există restricţii privind moştenirea pământurilor? Ei îi va reveni întregul domeniu al tatălui meu, care este considerabil.

— Tatăl tău i-a lăsat ei tot? Dar cum rămâne cu tine? Tu nu ai zestre?

— Eu am propria mea avere, rămasă de la mama. Tatăl meu nu a fost nevoit să-mi asigure o zestre. În ochii lui zări ceva ce o făcu să se încrunte. Banii nu sunt totul, remarcă ea. Nu sunt eligibilă pentru căsătorie, cel puţin nu pentru un aristocrat ca tine. Ţi-am explicat ce reputaţie am, deşi Taran trebuie să fi uitat de ea când şi-a luat pe sus posibilele mirese. Ca să revenim la subiect, zise ea ridicând al doilea deget. Marilla nu e doar o moştenitoare bogată, ci e şi foarte frumoasă.

— Frumuseţea e în ochii celui care priveşte, replică el prompt. Fiona îl scrută. Nu-şi putea imagina omul care să-l considere pe *el* altfel decât frumos, şi acelaşi lucru era cu atât mai valabil în cazul Marillei. Nu eşti acord, domnişoară Chisholm, sau pot să-ţi spun Fiona, întrebă contele, aplecându-se spre ea. Ochii îi erau mai degrabă calmi. Fiona mi se pare un nume minunat.

— Eu nu mă pricep la frumuseţe, răspunse ea cu severitate. Eu port ochelari, după cum vezi. Asta mă împiedică să trag concluzii despre oameni pornind de ceva atât de superficial precum aspectul fizic. Dar sunt conştientă că un gentleman ar dori să ia şi acest lucru în seamă, şi te asigur că Marilla e una dintre cele mai frumoase tinere din Scoţia. Şi din Anglia, din câte am văzut, adăugă ea fără să stea pe gânduri.

— Sora ta e ca un ogar ce hăituieşte fără cruţare o vulpe. În această metaforă, eu sunt vulpea.

— E tânără. Şi, după cum spuneam, e înnebunită după titluri. Pur şi simplu *înnebunită.*

— *Înnebunită?* repetă el, cu o expresie mai mult de grăitoare.

— Te asigur că expresia e folosită şi în cele mai nobile

case. Domnişoara Austen o foloseşte de mai multe ori. Deschise cartea şi găsi într-o clipă paragraful revelator: „Fetele erau înnebunite după dans”.

— Nebunia nu e o însuşire pe care să mi-o doresc la mireasa mea.

— Înţeleg că nu cauţi o fată nebunatică, zise Fiona încercând să adopte un ton împăciuitor. Dar dacă nu te deranjează să-ţi spun direct ce am de spus, după povestea aceea nefericită cu profesorul de dans, însuşirea de care ai cu adevărat nevoie e bunul-simţ. Marilla nu ar săruta un servitor, nici nu ar admite să fie ameninţată cu moartea. E conştientă de propria ei valoare. Eu sunt sora ei şi ar trebui să ştiu. *Chiar* ştiu.

— Nu mă interesează deloc comportamentul ei după căsătorie.

Fiona aprobă din cap. Marilla nu avea nicio şansă; era suficient să priveşti expresia de pe chipul contelui pentru a înţelege acest lucru.

— Am să-i spun, dar nu mă va asculta, se simţi ea obligată să insiste.

— De ce nu? În absenţa părinţilor voştri, ar trebui să te respecte pe tine.

— Tu nu ai fraţi, aşa că presupun că habar nu ai cât de nerealistă este o asemenea idee.

— Nu vreau să-i înăbuş dispoziţia ei naturală. E cât se te de frumoasă, sportivă şi fermecătoare.

Fiona deschise cartea. Avusese parte de destule discuţii despre Marilla în ziua respectivă şi, în plus, dacă Byron credea că sora ei era atât de încântătoare, probabil avea să sfârşească prin a se însura cu ea, indiferent dacă dorea sau nu asta.

— Înţeleg perfect, spuse ea, coborând privirea. Am s-o anunţ că ai prefera să nu-ţi mai ofere săruturi şi să se asigure că şi corsetul îi rămâne la locul lui. O clipă mai târziu era din nou cufundată în poveste, hotărâtă să-l ignore pe bărbatul aşezat la celălalt capăt al canapelei…

însă el nu se clinti. Credeam că intenţionai să pleci, murmură, cercetându-l pe deasupra ochelarilor.

— Am preferat să te contemplu pe tine.

— O ocupaţie obositoare.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa? Sora ta nu va ţine nicidecum seama de mustrările tale.

Cum fusese deja exagerat de sinceră, Fiona nu văzu nici un motiv pentru a se eschiva acum.

— S-ar putea ca absenţa ta din salon s-o fi determinat să-şi îndrepte atenţia spre altcineva… spre vicontele de Rocheforte, poate.

— Eu am impresia că Rocheforte este interesat de altcineva.

— Serios? făcu ea ridicând o sprânceană. Asta e destul interesant.

— E vărul meu, îi explică Byron. Îl cunosc mai bine decât oricine altcineva. Se preface a fi nepăsător la toate, dar, de fapt, ţine mult la castelul acesta. Însă, neavând moşie, nu şi-l poate permite, prin urmare se poartă ca şi cum nu ar fi important pentru el.

— Am mai întâlnit un astfel de comportament şi la alţi oameni, spuse Fiona, gândindu-se că o făcea şi ea.

În clipa aceea, uşa se deschise în spatele lor. Byron încremeni, apoi se întoarse încet, cu ochii încărcaţi de prudenţă.

Capitolul 13

Fiona aşteptase cu nerăbdare actul următor din faza franţuzească în care se transformase răpirea lor, dar în locul Marillei intră pe uşă unul dintre oamenii bătrânului lord, ţinând în echilibru pe umăr o tavă.

— V-am adus lipii cu unt, mormăi el. Şi cidru fiert cu mirodenii. Se apropie de foc şi puse tava pe o perniţă, apoi

aşează o carafă cu capac de argint pe podea, aproape de cămin. Lăsaţi-o acolo să rămână caldă, porunci el.

— Mulţumesc, spuse Fiona. Aşa vom face.

Bărbatul se îndreptă de spate, îl observă pe Byron şi se întunecă la faţă:

— Stăpânul ştie că sunteţi aici?

— Nu, şi nici nu-i vei spune. Oakley rosti aceste cuvinte pe un ton aspru ce păru să aibă efectul scontat asupra servitorului.

— Curtatul ăsta! bombăni el, şi se întoarse să scuipe în foc. Era o vreme când bărbaţii nu erau nevoiţi să facă un asemenea circ. Aduce mai mult a cerşetorie. Privirea lui se mută asupra Fionei. Să implori nişte femei care au bani. E împotriva firii!

Luă ceainicul gol şi porni spre uşă, însă Byron îl urmă cu paşi mari.

— Nu m-ai văzut aici, îi spuse.

Bătrânul scoţian pufni şi ieşi tropăind.

În mod bizar, reacţia lui îl făcuse pe Byron să zâmbească. Fiona decise că nu-l înţelegea deloc. Îl înspăimântau avansurile Marillei, dar era amuzat de grosolănia făţişă a unui servitor. Sub ochii ei, contele nu se mulţumi să închidă uşa, ci răsuci totodată şi cheia broască.

— Asta chiar era necesar? vru ea să ştie.

— În cazul în care mă întrebi dacă aş prefera să evit experienţa de a mă trezi din nou cu un sân străin căzându-mi în palmă ca o prună prea coaptă, răspunsul este afirmativ.

Poate că ar fi trebuit să ia apărarea surorii ei, mai ales că asemuirea cu o prună prea coaptă nu părea prea flatantă.

— Dar dacă n-ar fi fost un sân *străin*? se interesă ea, incapabilă să se abţină.

— Nu sunt familiarizat cu sânii nici unei femei, replică Byron, venind din nou la canapea. În prezent lumea e plină de sâni străini. Deşi, trebuie să recunosc, acesta este un

subiect foarte necuviincios.

— Trebuie totuşi să te căsătoreşti, remarcă Fiona, impresionată de observaţia lui. Ar trebui să fii afară, târându-te la picioarele cuiva – ale lui Lady Cecily, de exemplu – în speranţa că vei ajunge să cunoşti mai intim şi alte părţi ale corpului ei în afară de glezne.

— Un bărbat are şi alte modalităţi de a-şi petrece timpul, în loc să se târască la picioarele unei femei, comentă Byron.

Tresărind, Fiona îşi dădu seama că Byron o privea pe *ea* când se aşează din nou. Cu un zâmbet leneş. Un zâmbet periculos. Timp de o clipă inima încetă să-i mai bată, dar apoi îşi reveni.

— Bine, spuse ea vioi, îţi dau voie să mănânci una dintre lipiile mele, apoi am să te rog să mă laşi în pace. Nu mai am mult de citit din romanul acesta şi sunt nerăbdătoare să-l termin.

— Dacă mă obligi să plec acum, am să mor de foame, se plânse el, luând un şervet de pânză de pe tavă.

— Doar fiindcă ţi-e teamă să mergi în salon, unde serveşte ceaiul.

Byron întinse o mână puternică spre lipii. Naiba să-l ia de bărbat, membrele îi erau probabil la fel de frumos modelate ca degetele lui.

— Mai degrabă prudent decât speriat, spuse el. Ai observat cât de mult s-a înteţit azi furtuna?

Fiona nici măcar nu se obosi să arunce o privire spre ferestre. Trăise în Highlands toată viaţa şi cunoştea sunetul vântului.

— Va continua să se înteţească până mâine-seară, cred. Te afli în Highlands, nu uita, Lord Oakley.

— Numele meu e Byron, spuse el, pentru a treia sau a patra oară, întinzându-i şervetul şi o lipie.

Gândul că Byron era un nume complet nepotrivit pentru acest om îi trecu brusc prin minte. Byron era un poet, un bărbat care scria despre dragoste, miazănoapte şi

surâsul unei femei. Contele era însă un personaj întru totul diferit.

Fără îndoială, el îi înţelese expresia de pe chip.

— Nu am absolut nicio legătură cu acel versificator de nimic. Numele există în familia mea de câteva generaţii.

— Nu eşti poet, deci?

Îi zâmbi, recunoscând că simpla idee era ridicolă. De fapt, numele lui de botez fusese un fel de glumă din partea destinului. Acest Byron era cel mai puţin poet bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

Pe de altă parte, persoana lui ar fi putut constitui cu uşurinţă subiect de poezie. De la creştetul capului lui blond-deschis până la vârfurile cizmelor lui perfect lustruite, era fără cusur. Chiar şi în lăţimea umerilor şi albastrul limpede al ochilor lui.

Îşi terminase lipia, aşa că luă carafa şi turnă cidru fierbinte în ceaşca ei goală de ceai.

— Cidru botezat cu brandy, exclamă ea fericită. Ce băutură perfectă pentru o după-amiază ca asta!

— Nu e după-amiază, trebuie să fie aproape şase seara, preciză Byron, turnându-şi o cană. În orice caz, aş putea să scriu poezie dacă aş vrea.

Încăpăţânarea răsuna din fiecare cuvânt.

Eşti la fel de competitiv în absolut toate aspectele vieţii tale?

— Nu ţine de competitivitate să înţelegi că poezia prezintă prea puţine dificultăţi. Să reuşeşti o rimă pe ici, pe colo nu e nicidecum problematic, zise el dând pe jos cana de cidru. Fiona credea exact invers, dar păstră tăcerea, prudentă. Tocmai îi trecuse prin cap că era posibil ca Byron să fi avut o copilărie destul de tristă. Însă a crede că un conte – un om înconjurat de privilegii şi lux – ar fi putut fi neglijat era absurd. Confunda aroganţa lui înnăscută cu altceva. Pe tine te-a învăţat guvernanta arta fină de a scrie versuri? o întrebă Byron, întinzându-se dincolo de ea spre farfuria cu lipii. Sau ai fost trimisă la şcoală?

Buzele îi căpătaseră un luciu untos. Dacă ar fi avut curajul – şi dacă viaţa ar fi fost complet diferită – l-ar fi sărutat chiar acolo, pe arcul buzei inferioare.

Zăpada se izbea de ferestre, iar biblioteca părea un cuib foarte cald şi foarte confortabil.

— Am fost crescute de o doică şi o guvernantă, îi spuse ea. Am avut mame diferite, dar, din nefericire, nici una din ele nu a supravieţuit până să devenim mai mărişoare. Guvernanta mea nu avea spirit poetic, din câte ţin minte.

— A mea considera că jocurile şi cântecelele de copii nu puteau înlocui versetele biblice, mărturisi contele.

— Asta pare… anost, spuse Fiona cu sinceritate

— Cred că ar fi fost mai bine dacă aş fi avut un frate. Aş fi ghicit că Marilla era răsfăţată. „Prea drăguţa pentru binele ei”, ar fi spus doica mea.

— A spus doica ta aşa ceva despre tine?

— Eu nu sunt drăguţ, mormăi el, întinzându-se după ultima lipie.

— Te rog să păstrezi cel puţin o lipie pentru mine, îl atenţionă ea usturător.

— O, nu ştiu, replică el. Spre surpriza ei, în ochi licărea un amuzament răutăcios. Sunt sigur că Marilla ar spune că ar trebui să le mănânc eu pe toate, fiindcă silueta ta ar avea doar de câştigat.

— Ruşine să-ţi fie, bombăni ea, dar fără fervoare.

Privirea lui arăta fără urmă de îndoială că îi considera talia frumoasă aşa cum era. De fapt, era probabil genul de privire carnală pe care tatăl ei credea că i-o adresase lui Dugald. Nu o făcuse. Niciodată.

— N-aş vrea să ne certăm pentru lipii, spuse Byron, cu o sclipire de zâmbet într-un colţ al gurii. Apoi făcu ceva la care Fiona nu s-ar fi aşteptat absolut niciodată: ridică lipia la buzele ei. Deschide gura şi ia o îmbucătură, porunci el.

Contele îi privea buzele atât de concentrat, încât Fiona simţi un ghem de căldură în stomac. Nu putea fi cu

adevărat atras de ea.

Nu că ar fi contat. În acel moment nu ştia aproape nimic despre trecutul ei, însă în foarte scurt timp avea să afle. Dar apoi… privirea lui o întâlni pe a ei şi muşcă, iar fierbinţeala din vintrele ei deveni aproape insuportabilă.

Era ca şi cum ar fi purtat două conversaţii complet diferite, dar simultane. Era cât se poate de derutant.

— Marilla a fost un copil superb, spuse ea, nereuşind să se gândească la altceva. Contele muşcă din lipie, continuând s-o privească atent. Adorarea pe care o inspira buclele ei nu i-a priit însă.

— Cred că a făcut-o să creadă că e cel mai drăgălaş copil din Highlands, zise el întinzându-i din nou bucata de pâine nedospită.

— Lord Oakley, întrebă curioasă Fiona, simţi cumva că s-ar putea să ai febră?

— Cu siguranţă nu.

— Pari să te porţi nefiresc. Crezi că prietenii tăi te-ar recunoaşte dacă te-ar putea vedea acum?

— Bineînţeles.

După o scurtă ezitare, Fiona murmură:

— Ştii că eu şi Marilla am participat la balurile londoneze din ultimii doi ani?

— Ai de gând să mănânci lipia asta, sau să o termin eu? replică el încreţind din sprâncene.

Fiona acceptă puţinul rămas din lipie şi o termină din două îmbucături. Untul se scurse pe dosul palmei lui şi, fără a se gândi, îl curăţă cu limba. Privirile li se întâlniră din nou, iar căldura din stomac i se extinse şi la picioare.

— Te-am observat la două baluri, sezonul trecut, spuse ea îndreptându-şi spatele. Mi-ai fost descris ca unul dintre cei mai dezirabili bărbaţi din Londra – asta înainte ca tu să-i ceri mâna lui Lady Opal, desigur.

— Dar nu ne-am cunoscut oficial, se încruntă el. Mi-aş fi amintit de tine.

— Bineînţeles că nu ne-am cunoscut oficial, râse ea.

Eu şi Marilla suntem la fel de jos în raport cu nivelul tău de atenţie precum fluturii în faţa unui… a unui…

— Uliu? sugeră el.

— Elefant? Colţul drept al gurii lui tresări într-un zâmbet fermecător. În orice caz, se grăbi ea să adauge, aducându-şi aminte că acel flirt nu avea nicio perspectivă, tind să cred că prietenii tăi ar considera că ţi-ai pierdut minţile dacă te-ar vedea acum.

— Aş vrea să ştiu cum a fost să creşti având lângă tine o soră, spuse el, ignorându-i comentariul. Obişnuia să-ţi fure jucăriile? Cred că este un comportament frecvent întâlnit.

— Cu siguranţă Rocheforte îţi fura dintre lucruri când eraţi copii?

— Tata nu l-a considerat pe Robin o companie potrivită pentru moştenitorul lui. Din cauza sângelui lui francez, înţelegi. Ne-am întâlnit doar ca adulţi, aşa că nu mi-am împărţit cu nimeni camera de joacă.

Bănuiala ei fusese corectă, deci: copilăria lui fusese cu adevărat una singuratică.

— Marilla îmi împrumuta într-adevăr lucrurile ocazional, recunoscu Fiona. Sorbi din cidru şi fu cuprinsă un acces de tuse.

Contele se aplecă, îşi petrecu o mână pe la spatele ei şi o bătu uşor pe umăr:

— Eşti bine?

Exceptând faptul că simţea atingerea degetelor lui frecând prin catifeaua groasă, două cămăşi de corp şi un corset, era bine. Foarte bine.

— Cidrul unchiului tău e o idee mai tare decât cel cu care sunt obişnuită.

Byron îşi umplu din nou cana şi luă o înghiţitură zdravănă.

— Brandy amestecat cu puţin cidru, mai degrabă decât invers, constată el cu o plăcere vizibilă. Doar nu avem nimic de făcut care să necesite coordonare.

Fiona sorbi din nou din ceaşcă. Băutura o arse pe gât, apoi în stomac, amintindu-i că o lipie, plus două înghiţituri dintr-o alta, nu reprezentau o masă prea consistentă.

— Să ne întoarcem la subiectul copilăriei tale, îi ceru Byron, instalându-se în colţul lui de canapea.

— Mai bine nu. Ar trebui să ne alăturăm celorlalţi în salon, trebuie să fie aproape ora cinei.

Era ceva sălbatic şi copilăros pe chipul contelui, ca şi cum şi-ar fi aruncat pe fereastră întreaga personalitate – sau cel puţin acele aspecte pe care le observase ea la Londra.

— Nu după ce am făcut atâtea eforturi să mă strecor aici. În plus, îmi face plăcere conversaţia asta. Foarte mare plăcere.

Fiona simţi un val de roşeaţă urcându-i pe gât.

— Lord Oakley, spuse ea prudent, ai băut ceva înainte de acel cidru?

— Nu, zise el, sprijinindu-şi capul de spătarul canapelei. Nu am băut nimic. Dar aş putea să beau toată carafa aia, aş putea să nu mă mai întorc niciodată în salon. Întoarse capul şi o privi în ochi. Nu vreau să fiu sărutat de sora ta din nou. Şi asta deşi m-am gândit la un moment dat să mă însor cu ea.

— Înţeleg asta.

— Dar nu m-ar deranja dacă m-ai săruta tu, continuă Byron aplecându-se spre ea. Dacă mă mai strigi Oakley o singură dată, am să te sărut eu *pe tine.* Poftim: te-am avertizat.

— Eu nu am să te sărut, exclamă Fiona, retrăgându-se. Nu sărut pe nimeni.

— Şi care e motivul acestei abstinenţe?

— Asta nu te priveşte.

Byron se retrase din nou în colţul lui, dând din cap:

— Probabil e genul de informaţie pe care ai împărtăşi-o doar cu cei apropiaţi. Cu prietenii.

Fiona se simţi cuprinsă brusc de sfială, dar nu găsi

curajul să-i povestească despre Dugald. Nu încă.

— Eu şi Marilla nu ne-am certat în privinţa jucăriilor, spuse, îndreptându-şi din nou privirea spre foc. Nu mă deranja să împart cu ea. Dar când eram copile, sora mea îşi dorea întotdeauna o ramă de portret care îmi aparţinea.

Byron întinse un braţ pe spatele canapelei; era uluitor cum putea o persoană să nu te atingă… şi totuşi să te atingă.

— Şi ţi-o lua?

— Dar eu mi-o luam întotdeauna înapoi.

— Iar rama aceea cuprindea un portret al răposatei tale mame.

Fiona îl simţi luându-i în mână o buclă de păr.

— Cum naiba ai ghicit asta?

Se întoarse din nou cu faţa spre el, iar părul îi alunecă dintre degete. Simţind un fior de frig în degetele de la picioare, îşi ridică genunchii la piept şi-i înfăşură cu braţele.

— Puterea deducţiei, răspunse el, ridicând din umeri. Presupun că i-ai oferit întotdeauna Marillei ceea ce-şi dorea, deoarece sunt convins că nu există prea multe obiecte materiale la care să ţii. Nu-mi puteam imagina. decât un singur lucru la care ai fi refuzat să renunţi. Iar ea şi-l dorea cu atât mai mult cu cât era importantă pentru tine.

Fiona se uită la el pe furiş, dându-şi seama că mai exista ceva ce nu i-ar fi oferit niciodată de bunăvoie Marillei… dar *el* nu îi aparţinea şi nu avea dreptul asupra lui. Era un gând înspăimântător. Îi era şi-aşa destul de dificil să îşi revină din mlaştina emoţională în care o aruncase moartea lui Dugald. Nu mai avea nevoie şi să se îndrăgostească de acel nobil chip şi misterios.

— Era o ramă *foarte, foarte* frumoasă, spuse ea, dându-şi seama că adoptase expresia favorită a Marillei, de-abia după ce o rostise. Lucrată din argint cu perle. Desigur, sora mea era destul de mică atunci când văzut-o prima dată.

Byron se ridică şi se apropie de foc, adăugând cu grijă

încă doi buşteni în vatră. Privindu-l, Fiona îşi spuse că probabil făcea totul cu aceeaşi atenţie. Se întoarse la canapea, dar reuşi cumva să se aşeze nu la un capăt, ci la mijloc, astfel că îi atingea pantofii cu şoldul. Îşi atârnă din nou un braţ pe spătarului canapelei şi luă în mână o buclă din părul ei. Neştiind exact cum să reacţioneze, tânăra femeie se prefăcu a nu observa.

— Ce s-a întâmplat cu rama? întrebă el.

— A început să fure portretul şi să-l ascundă, după care eu îi răscoleam camera căutându-l. În cele din urmă, tatăl meu a aflat despre certurile noastre şi a dat comandă la Londra să se facă o copie exactă a ramei, dar cu un portret al mamei Marillei, în locul mamei mele. Ea era, înţelegi, foarte frumoasă.

— Mama ta trebuie să fi fost extraordinar de drăguţă şi ea. Care era secretul tatălui tău?

Zări în privirea lui o expresie pe care o recunoscu deşi rareori îi era adresată. O văzuse însă prea adesea în ochii bărbaţilor atunci când o priveau pe sora ei pentru a nu înţelege exact ce însemna. Contele era probabil beat dacă simţea dorinţă faţă de ea. Foarte beat.

— De fapt, mama a fost o femeie obişnuită, spuse ea strângându-şi genunchii în braţe.

— Mă îndoiesc. Făcu o pauză scurtă, apoi întrebă: Cum a murit?

— S-a îmbolnăvit de pneumonie într-o iarnă deosebit de rece. Eu eram destul de mică, aşa că nu prea am multe amintiri cu ea, dar era foarte afectuoasă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Păr roşcat-închis ca al tău? Primind confirmarea tacită, Byron continuă: Părul tău are toate culorile focului din el, ca nişte buşteni strânşi grămadă ce ar putea izbucni în flăcări în orice clipă. Şi se cârlionţează în jurul degetului meu ca un fir topit. Fără nicio pauză, o întrebă: Ce s-a întâmplat când a sosit tabloul?

— Nimic, spuse tristă Fiona. Sora ei aruncase într-o

parte portretul – pictat de Sir Thomas Lawrence după o imagine de mai demult – ca şi cum ar fi costat o nimica toată. Încă îşi mai amintea expresia zdrobită de pe chipul tatălui ei. „Perlele sunt demodate, *papa,* îi aruncase Marilla. Tu chiar nu ştii nimic? Jur că locul meu nu e în mocirla asta. Locul meu e la Londra.”

Contele o trase de bucla pe care o ţinea în mână, tot aşa cum o trăsese şi ea pe Marilla de păr în dimineaţa aceea.

— Lord Oak... El trase mai tare. Byron, spuse ea, ezitând. Această conversaţie nu este deloc cuviincioasă. Absolut deloc. Nu vreau să te strig pe numele de botez.

— Şi de ce nu?

— Fiindcă trăiesc acum un moment foarte bizar, ca desprins dintr-un basm, iar mâine, sau poate poimâine, ninsoarea va înceta şi trecătoarea se va deschide, iar tu vei întoarce la viaţa ta. Pe când eu mă voi întoarce la a mea.

— Vei veni la Londra la deschiderea sezonului, în martie?

— Nu, zise ea rapid, dându-şi seama pe loc că ar fi preferat să moară decât să stea la marginea unei săli de bal să-l privească pe contele de Oakley valsând cu o altă femeie, în timp ce toată lumea ar fi încercat să-i descifreze expresia arogantă. Nu mi-ai plăcut prea mult când te-am văzut acolo.

Contele dădu din cap, părând să înţeleagă.

— Nu ţi-aş plăcea nici de data aceasta. Dar n-am putut să ne prefacem că sunt cineva diferit? Agreabil? În fond suntem îngropaţi aici, spuse el arătând spre ferestrele acoperite de zăpadă şi gheaţă.

— Nu prea am multă imaginaţie, se scuză ea. Nu văd decât un conte care are o reputaţie de bărbat foarte pedant, dar aparent şi-a pierdut capul. Ar fi altceva dacă eu aş fi Marilla. Dar nu eşti vrăjit de frumuseţea mea inexistentă, aşadar singura explicaţie pe care o pot găsi pentru flirtul tău e că faci asta pentru a o evita pe sora

mea. Constatarea nu mă flatează deloc.

— De ce nu aş putea fi fascinat de chipul tău? Fiindcă, întâmplător, chiar sunt.

Se întinse şi turnă din nou cidru în ambele ceşti.

— Cât de tare e băutura asta? se încruntă ea.

— Eşti foarte frumoasă, de o frumuseţe tăcută. Eşti o floare pe care o vezi doar după ce te îndepărtezi de trăsură şi rătăceşti pe câmp. Apoi, în spatele unei pietre găseşti o floricică albastră, ca o picătură de ocean în mijlocul unei întinderi maronii.

— Dumnezeule, exclamă Fiona, surprinsă de acest val de lirism. Poate că ai totuşi ceva în comun cu lordul Byron.

— Nici vorbă, spuse el, curbându-şi buza. Individul duce o viaţă de moravuri uşoare şi îşi merită din plin notorietatea pe care şi-a câştigat-o.

— Reputaţia e enorm de importantă pentru tine, din câte am auzit.

— Un caracter excelent e cea mai importantă binecuvântare pentru un om, replică el, dând impresia că repeta o frază auzită de nenumărate ori.

— E mult mai complicat de atât. Natura publică a caracterului unei persoane poate fi diferită de natura sa interioară, răspunse ea, simţind un junghi dureros în inimă. Doar nu era pe punctul de a se îndrăgosti e un bărbat pe care de-abia dacă îl cunoştea. Cu siguranţă simţea *prea* mult. Mai mult decât îşi permisese să simtă în ultimii ani, de la acele zile sfâşietoare, oribile, când îşi dăduse seama că tatăl ei nu o credea în legătură cu Dugald, şi nici nu avea s-o creadă vreodată.

Byron îşi întinse picioarele spre foc. Un buştean crăpă în două, aruncând în aer o pulbere de scântei ce urcară spre horn ca nişte particule vii de aur.

— Tatăl meu considera că nimic nu contează în afară de reputaţie, mărturisi contele, cu privirea aţintită în mâna lui.

— Ar fi fost de acord, deci, cu ruperea logodnei?

— Fără îndoială. Deşi trebuie să spun că, la drept fiind, *ea* a fost cea care a rupt logodna după… după accident.

— Ai iubit-o?

Când rosti aceste cuvinte simţi o mică pulsaţie de dorinţă sălbatică înfiorându-i gâtul. De ce şi-ar fi sărutat Opal profesorul de dans când ar fi putut să-l sărute acest bărbat superb şi complex? Era de neconceput.

— Nu, spuse el mohorât. Şi, evident, nici ea nu m-a iubit. Dar nu am cerut iubire. Expresia lui arăta clar că era o distincţie importantă. Nu am cerut niciodată

— Cred că ar fi trebuit, zise Fiona, înainte să apuce să reflecteze.

Contele se ridică în picioare, apoi se lăsă pe vine în faţa căminului, folosind vătraiul pentru a muta un buştean pe jumătate ars mai aproape de foc. Mişcările lui aveau o graţie plină de forţă surprinzătoare pentru fizicul masiv.

— Încep să fiu de acord cu tine. Fiona ridică o sprânceană, dar Byron continuă fără a-şi întoarce privirea asupra ei. Nici iubirea, nici afecţiunea nu sunt condiţii obligatorii pentru căsătorie în rândurile nobilimii. Însă fidelitatea, da. Asta înseamnă reputaţia unei femei: că nu va ajunge în patul altuia, lăsând un bastard să-ţi moştenească domeniul.

— Cred că şi bunătatea e importantă, spuse Fiona, gândindu-se la Dugald şi la firea lui aspră.

— Bineînţeles. Sănătatea mentală e şi ea o calitate de dorit la o soţie.

Cuvintele lui aveau o notă de mult umor, însă fără veselie.

— Ai uitat atractivitatea fizică, sugeră Fiona. Din câte am văzut la Londra, bărbaţii acordă o importanţă enormă frumuseţii.

Contele tocmai punea un alt buştean pe foc, dar se răsuci pe jumătate pentru a-i vedea faţa.

— De ce faci referire doar la noi? Oare pentru o

femeie nu e la fel de important aspectul viitorului soţ?

Fiona reflectă la întrebare. Dugald nu fusese arătos, nici pe departe. Bineînţeles că ar fi preferat un bărbat chipeş, dar când tatăl ei îi prezentase cererea în căsătorie, nu-i trecuse nicio clipă prin cap să refuze din acest motiv.

— În general, noi nu avem libertatea de a alege după acest criteriu.

Byron îşi întoarse din nou privirea spre foc.

— Profesorul de dans începea să chelească. Asta e ceea ce-mi amintesc cel mai clar; felul în care îi lucea capul în partea din spate.

Fără să vrea, Fiona se ridică şi făcu un pas în faţă, până ajunse lângă el, însă descoperi că nu ştia ce să facă mai departe. Evident, ţinuse la logodnica lui infidelă, oricât de mult ar fi pretins contrariul. Îi puse timid o mână pe umăr. Mâneca ei de catifea era puţin prea lungă, astfel că pliurile căzură peste braţul lui.

— Îmi pare rău, murmură ea.

— Nu am ţinut la ea prea mult, zise el ridicându-se în picioare.

Poate că spunea adevărul, dar Fiona ştia instinctiv că nu ar fi recunoscut niciodată dacă Lady Opal i-ar fi frânt inima.

Byron era un bărbat încăpăţânat până în pânzele albe. Bărbia lui pătrăţoasă indica o forţă îndârjită şi masculină pe care o femeie s-ar fi putut sprijini – şi cu care s-ar fi putut lupta – toată viaţa ei.

Se trezi zâmbindu-i ca şi cum ar fi fost un prieten adevărat, ca şi cum ar fi existat afecţiune sinceră între ei. Cumva, dincolo de orice logică, simţea că tocmai se împrietenise cu un lord englez infatuat, irascibil şi aţos. Judecând după expresia din ochii lui, tocmai avusese şi el aceeaşi revelaţie în acelaşi moment.

Apoi privirea lui alunecă spre buzele ei, făcând-o să şi umezească emoţionată.

— Bineînţeles, spuse ea, vocea răsunându-i cu un glas

vibrant ce îi aminti neplăcut de Marilla, bineînţeles că nu ai iubit-o! Cumva reuşi să dea întregii fraze o notă obraznică de-a dreptul deplasată. Byron arcui imediat o sprânceană. O lua peste picior, şi totuşi... şi totuşi se vedea şi o promisiune senzuală în acea privire. Da, şopti ea.

Aristocratul nu vru să-i răspundă, cel puţin nu direct. În schimb întinse mâna şi îi scoase unul dintre acele de păr, apoi, înainte să-l poată opri, încă unul, astfel încât coama grea i se revărsă peste umeri.

Byron scoase un sunet gutural ce aducea a fredonat în surdină.

— Ce faci? întrebă Fiona, dându-se înapoi şi încruntându-se. Ochelarii îi alunecaseră pe nas; îi împinse la locul lor. Te-am informat deja că nu sunt o persoană potrivită pentru a fi ţinta unui flirt, Lord Oakley.

— Iar eu te-am avertizat deja *pe tine* să nu-mi foloseşti titlul, rosti el pe o voce guturală.

Exact când Fiona îşi aminti de ameninţarea cu sărutul, braţele lui îi încolăciră mijlocul, iar gura lui coborî spre a ei.

Nu era primul ei sărut. În perioada îmbătătoare de înainte ca tatăl ei să i-l aleagă pe Dugald de soţ, sărutase doi băieţi. Ani buni după aceea, îşi amintise în special unul dintre acele momente. Îşi amintea chiar şi mirosul înţepător al acelor de pin trosnind sub picioarele lor când ea şi Carrick Farquharson se opriseră la umbra unui zid de grădină. Nu mai existase şi un al doilea sărut. Carrick plecase să lupte în armata Maiestăţii Sale şi nu se mai întorsese niciodată; trupul lui zăcea într-un mormânt pe undeva prin Franţa.

Gura lui Byron o mângâie pe a ei făcând-o să perceapă mirosul acelor de pin, ca umbra unei promisiuni. Era ciudat. Nu ştia ce să facă nici cu mâinile, nici cu ochelarii ei. Singurul lucru de care era conştientă era un sentiment profund de bine... şi unul la fel de puternic de greşeală.

— Nu avem voie să facem asta, şopti ea.

El se dădu puţin înapoi, doar atât cât să-i dea jos ochelarii. Susţinându-i privirea, îi aşeză cu grijă pe poliţa şemineului.

Ceea ce însemna că acum Fiona putea să-i vadă faţa mai de aproape. Sprâncenele i se strânseră într-o expresie de încruntare, încercând să înţeleagă ce se petrecea.

— De ce mă săruţi? spuse ea, păstrându-şi spatele drept, ca să nu se abandoneze în braţele lui precum o desfrânată. E din cauză că ştii despre reputaţia mea?

— Ai sărutat şi tu un profesor de dans?

În vocea lui răsuna o senzualitate leneşă ce o făcu să se dea în spate, deşi chipul lui deveni neclar în acel moment.

— Nu.

— Atunci cum ai ajuns să-ţi pierzi reputaţia? Nu că aş crede un asemenea zvon, căci orice neghiob şi-ar da seama că, în familia ta, nu tu eşti cea care împarte săruturi ca pe bomboane.

— Pe logodnicul meu îl chema Dugald, începu ea, apoi inspiră adânc, dar el o întrerupse.

— Un nume îngrozitor.

Cuvintele începură să-i clocotească în piept, dar nu deschise gura pentru a-i mărturisi povestea vrejului de iederă, a ferestrelor şi a unei reputaţii atât de pătate încât se făcuse de ocară în tot ţinutul. Adevărul era că tânjea după un alt sărut, doar încă unul, înainte ca el să afle adevărul şi să-i întoarcă spatele dezgustat.

Când ea nu spuse nimic, Byron îi prinse faţa între degetele lungi, cu atenţie – cu la fel de multă atenţie cum făcea orice altceva. Însă când îşi lipi gura de a ei, sărutul lui nu mai avu nimic controlat. Fiona îşi despărţi buzele fără a mai sta pe gânduri, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui şi ridicându-se pe vârfuri.

Fu un sărut primejdios, profund şi sălbatic şi *fericit.* Simţea în gura lui gustul acelei încântări bruşte şi vii, la fel de clar ca şi cum ar fi spus-o cu voce tare.

Conştiinţa plăcerii lui reverberă în stomacul ei, prinzându-se într-o fierbinţeală ciudată ce o făcu să se înfioare. Peste o clipă se trezi sărutată cu o asemenea patimă, încât capul îi căzu pe spate.

Era întuneric în spatele pleoapelor ei închise. Se concentră să-i simtă gustul şi mirosul şi felul în care un sărut se topea în altul, săruturi ce o făceau să tânjească şi să gâfâie ca şi cum ar fi alergat, dar nu fugind de el – ci spre el, tot mai aproape de el.

Braţele ei îi cuprinseră mai strâns gâtul, apoi mâna lui îi alunecă pe spate şi o trase spre el, lipind-o de corpul viguros. Ca şi cum ar fi fost important pentru el ca Fiona să-i simtă întreaga tărie.

Limbile li se împletiră, iar Fiona îşi strecură degetele în părul lui scurt. O parte din ea era încremenită, nevenindu-i să creadă că un conte englez cu părul blond-deschis şi un corp musculos o sărută pe ea. Făcând-o să se simtă moale, gata să se topească, şi arzând de nerăbdare. Făcând-o să tânjească după mai mult.

Acel gând fu urmat îndată de un val de panică. Ea – *Fiona* – nu îşi permitea să tânjească după nimic. Nu-şi permisese niciodată. Ar fi căzut pradă nebuniei. Îşi păstra sănătatea mintală având grijă să nu-şi dorească niciodată ceea ce nu putea avea, recunoscând că viaţa presupunea limitări practice.

A tânji ar fi însemnat să admită că şi-ar fi dorit ca mama ei să nu moară, ca tatăl ei să ţină mai mult la ea, să nu-l fi întâlnit niciodată pe Dugald, ca oamenii să o fi crezut… Ar fi însemnat suferinţa şi disperarea gândului că îşi dorea copii, că îşi dorea un soţ, că…

Panica avu un efect la fel de copleşitor ca un val de apă rece spărgându-se deasupra ei. Se dădu înapoi într-o clipită.

— Nu pot să fac asta, spuse ea, cu vocea transformându-i-se într-un chiţăit când ridică privirea spre Byron şi îşi dădu seama că *a tânji* nu era un cuvânt destul

de elocvent pentru a-i descrie trăirile. Părea să fi căzut pradă unei adevărate nebunii, deşi nu-l cunoştea aproape deloc. În încercarea de a se salva, întinse mâinile şi, sprijinindu-le pe pieptul lui, îl împinse. Simţi jocul muşchilor lui sub degete, ceea ce nu făcu decât să-i intensifice teama. Byron nu se dădu înapoi nici măcar pas. Eu nu sunt aşa, gemu Fiona, auzindu-şi respiraţia chinuită. Eu nu fac aşa ceva. Ştiu că am o reputaţie îngrozitoare, dar nu sunt… nu sunt o târfă!

— Nu aş crede niciodată aşa ceva! spuse el, rapid şi pe negândite, şi o parte din ea îi văzu pieptul ridicându-se şi coborând la fel de rapid ca al ei, ceea ce îi dădu un sentiment de triumf.

Ea, Fiona Chisholm, o fată oarecare, nu îi era cu totul indiferentă.

Chiar şi aşa, se dădu în spate încă un pas. *Refuza* să-şi permită să-l dorească. Nu era al ei. Nu ar fi putut niciodată să fie al ei.

— Nu, repetă ea. Percepându-i nehotărârea din voce, Byron o privi cu ochi aprinşi de fierbinţeală. Nu conta că el nu putea fi al ei; evident, el îşi închipuia că o putea avea… Nu, icni Fiona. Era o neghiobie chiar şi să-şi imagineze că nobilul conte de Oakley s-ar fi putut gândi să facă dintr-o scoţiancă de rând aleasa lui. Posesivitatea din ochii lui însemna probabil că intenţiona să o ia pe post de amantă. Nu sunt o femeie stricată, rosti ea mai multă forţă acum. *Nu* sunt. Chiar dacă sunt scoţiancă şi… şi nu sunt frumoasă.

— Ba *eşti* frumoasă.

Fiona se zgâi la el, mută de uimire, căci avusese dintotdeauna încredere în ea şi în judecata ei. Toată viaţa. De-abia împlinise şase ani când descoperise că tatăl era slab. Avea zece ani când îşi dăduse seama că Marilla era în permanenţă furioasă – prea furioasă pentru o soră iubitoare. Şaisprezece când aflase că Dugald era un bătăuş grosolan. Iar ceea ce vedea pe chipul acestui bărbat, pe chipul acestui om aproape străin, era încredere, dorinţă şi

dor. După *ea.*

— Nu, şopti ea. Nu poţi s-o faci.

Byron se întinse din nou după ea.

— O fac deja, spuse el pe o voce plină de încredere.

Fiona se zvârcoli să se elibereze înainte ca buzele lui să le poată atinge din nou pe ale ei, aruncând-o în acel ocean de disperare fierbinte şi sălbatică.

— Este o nebunie, se răsti ea, punându-şi mâinile în şolduri. Ar trebui să te controlezi mai bine, în loc să-ţi exersezi vicleşugurile de seducţie cu o... cu o fecioară ca mine. Fiindcă era fecioară, chiar dacă nu o credea nimeni. Nu sunt disponibilă să-ţi astâmpăr dorinţa.

— S-o *astâmperi*?

Văzu râsul licărindu-i în ochi, alături de acea strălucire profund tulburătoare ce îi trăda pasiunea.

— Cum vrei să-i spui, zise ea fluturând nerăbdătoare din mână. Nu sunt o femeie stricată pe care s-o poţi încăleca doar fiindcă uşa e încuiată. Nu eşti primul care încearcă să profite de mine, să ştii. Şi n-ai să reuşeşti!

Era cu totul altă situaţie faţă de cea în care Dugald încercase să urce la fereastra ei, dar îi făcea bine să strige. Expresia surprinsă de pe faţa lui era şi ea nepreţuită.

— Nu aş fi încercat să profit de tine, spuse el întunecându-se la faţă.

— Atunci de ce e încuiată uşa? îl sfidă ea.

— Ca s-o ţin departe pe nenorocita pe soră-ta! Nu avea nicio legătură cu faptul că ne aflam noi doi înăuntru. Se duse la uşă şi o descuie, dar când se întoarse, nu mai era iritat. Semăna cu un băieţel bucuros: Graţie acestei încuietori, tocmai mi-am dat seama că ţi-am distrus *într-adevăr* reputaţia, spuse, părând încântat de el însuşi. Am stat încuiaţi într-o cameră împreună. Vom fi nevoiţi să ne căsătorim. Aşa ar proceda un gentleman.

Porni spre ea cu o expresie concentrată în priviri.

— O! strigă ea frustrată, dându-se înapoi. De ce te-ai schimbat aşa? Nu te înţeleg!

— Am hotărât azi după-amiază că vreau să fac o femeie să se îndrăgostească de mine.

— Deci sunt subiectul unui experiment? Intenţionezi să abordezi pe rând toate domnişoarele din preajmă?

— Nu.

— Atunci ce naiba faci? strigă ea exasperată. Nu cred nici cât negru sub unghie că intenţionezi să-mi distrugi reputaţia şi să mă iei de soţie, din simplul motiv că reputaţia mea e deja distrusă. E foarte răutăcios din partea ta să faci astfel de glume cu o femeie ca mine, care nu are nicio şansă de a se căsători.

— Presupun că am înnebunit. Byron se întinse şi o prinse în braţe. De fiecare dată când te ating, îi şopti el, aproape atingându-i buzele, simt că tu eşti femeia pe care am căutat-o toată viaţa, chiar dacă nu am recunoscut, nici măcar în sinea mea, că asta caut.

În ciuda voinţei ei, Fiona îşi simţi buzele devenind moi, iar el acceptă invitaţia, atrăgând-o într-un sărut ce o făcu să se simtă moale şi feminină, toate acele atribute care ei îi *lipseau.*

Mai mult decât orice, fu un sărut posesiv, genul de sărut pe care un bărbat i-l oferă femeii pe care e hotărât să o facă a lui, acum şi pentru totdeauna… Nebunie sau nu, toate instinctele îi spuneau că Byron era sincer: voia să se însoare cu ea. Şi voia să se culce cu ea. Dorinţa fizică i se strecură în corp ca un drog, făcând-o să se clatine în braţele puternice. Byron gemu adânc, gutural, şi o trase şi mai aproape.

— Nu putem, gemu ea, cuvintele ieşindu-i într-un hohot de plâns. Nu ţi-am spus…

— Vei fi o contesă minunată.

Mâinile lui o mângâiară încet pe spate, făcând-o să simtă că pielea i se trezea la viaţă de-abia după ce o atingea el.

— Ba nu, ba nu, gâfâi ea, nevenindu-i să creadă că purtau o asemenea discuţie. Nici măcar nu ne cunoaştem

unul pe celălalt.

— Nici pe Opal nu o cunoşteam, după cum e cât şi poate de clar, zise el, cu privirea incandescentă de dorinţă şi lăsându-şi mâinile…

— N-ar trebui să mă atingi acolo, reuşi Fiona să îngaime.

Mâinile lui se strânseră pe fundul ei, apoi alunecară în sus spre şolduri.

— Îmi plac rotunjimile tale, spuse el răguşit. Promit să-mi petrec cel puţin patruzeci de ani învăţând să te cunosc.

— Ştiu de ce spui asta, zise ea, încercând să-i ignore atingerea, fără a putea totuşi să se îndepărteze.

— Fiindcă eşti încântătoare?

— Fiindcă ai decis că Lady Opal n-a făcut decât să-şi însceneze afecţiunea faţă de profesorul de dans. Puteai să tolerezi trădarea când credeai că e îndrăgostită de un bărbat, dar acum te simţi jignit.

— Ai gust de mere, remarcă el, ignorându-i comentariul şi asediindu-i din nou gura.

Fiona se lăsă copleşită de pura plăcere a sărutului. Erau o adevărată fericire aceste săruturi, felul în care limbile lor se jucau împreună, felul în care o ţinea, ca şi cum ar fi fost preţioasă şi frumoasă, când ea nu era nicidecum astfel.

De data aceasta el fu cel care se dădu înapoi:

— Ştiu destule despre tine, Fiona.

— Nu ştii nimic, rosti ea tremurător.

— Eşti foarte inteligentă şi îţi place să citeşti. Depuse un sărut pe sprânceana ei stângă. Eşti extrem de bună la suflet, chiar şi cu sora ta, care ar pune la grea încercare generozitatea oricui. Iubeşti profund şi eşti foarte loială. Nu îţi face plăcere compania neghiobilor, dat eşti politicoasă din instinct. O sărută pe sprânceana dreaptă, iar mâinile i se strânseră pe şoldurile ei: Ai nişte curbe superbe. Părul tău are ape roşcate care-l fac să semene cu cea mai

preţioasă bijuterie din lume. Vreau să te îmbrac în rubine. Vreau să te văd întinsă pe patul meu, purtând doar un colier de rubine.

Fiona se simţi ca prinsă într-un vis. Privirea lui Byron era arzătoare. Fiecare cuvânt venea din suflet. Şi nu avea habar, absolut deloc, de ceea ce i se întâmplase.

Îşi îndreptă umerii, adunându-şi tot curajul pentru a străpunge micuţa vrajă ce îi învăluise pe amândoi când uşa bibliotecii se deschise brusc.

Se răsuciră pe călcâie şi îl văzură pe domnul Garvie stând în prag.

— Cina se serveşte peste o oră, îi anunţă el pe obişnuitul ton mohorât. Aşa că dacă vreţi să vă aranjaţi, ar fi bine să vă apucaţi de treabă.

— Scuză-mă, spuse Fiona şi, ca o adevărată laşă, fugi.

Simţi lacrimile izvorându-i când urcă scările. Totul era atât, atât de nedrept! Byron suferea, fără îndoială de un fel de nebunie de moment. Dar o privise cu o asemenea expresie… şi îi spusese acele lucruri… lucruri pe care nu crezuse că avea să le audă vreodată de la cineva.

Era o cruzime că nu putea să devină soţia lui. Se surprinse nutrind un gând plin de ură la adresa lui Dugald, înainte de a-şi reveni.

Simţea un gol în piept, ca şi cum ar fi existat un motiv fizic pentru durerea localizată acolo. Era absurd. Nici măcar nu-l cunoştea pe Byron. Chiar dacă el hotărâse că o cunoştea pe *ea,* Fiona nu ştia decât că era un bărbat ridicol de chipeş, un conte englez care fusese părăsit de logodnica lui şi care, dintr-un motiv destul de inexplicabil, hotărâse s-o aleagă pe post de înlocuitoare, deşi ea spusese de cel puţin de trei ori că reputaţia ei era distrusă.

— Aş dori o baie, îi spuse unui servitor pe care îl întâlni în hol.

Acesta dădu să protesteze, dar Fiona îi aruncă o privire de tigru, făcându-l să dea înapoi:

— Ai să ratezi cina, îi aruncă el, când să plece.

Fiona spera că avea dreptate.

Capitolul 14

Taran nu folosea sala cea mare pentru a servi cina din cauza furtunii cumplite ce se strecura prin ferestre şi se făcea stăpână în încăperile spaţioase. Vântul urla după colţuri şi se năpustea pe sub uşi, menţinând aerul rece şi în permanentă mişcare.

În schimb, cina avea să fie servită în anticamera pe care o folosiseră pentru toate mesele. Era mică şi veselă; un băiat fusese însărcinat să ţină focul aprins acolo toată ziua. Ferestrele mici cu cercevele erau acoperite cu un strat atât de gros de zăpadă şi gheaţă, încât vântul nici măcar nu le putea face să zdrăngăne.

Byron se schimbă în ţinuta de seară şi se întoarse la parter cu mult mai repede decât îi stătea în obicei, se apropie de o fereastră şi privi noianul alb ce împiedica vederea furtunii. Trecuseră mai bine de zece ani când începuse să facă vizite iarna la Finovair, şi nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată zăpada înălţându-se în troiene chiar atât de mari în curte.

Fiona era complet diferită de Opal. Ea nu îşi ferea ochii de ai lui; îi râdea drept în faţă. Nu părea niciodată să nu ştie ce să spună. Rostea pur şi simplu ceea ce gândea. Contele nutrea un sentiment imens de *bine* chiar şi atunci când se gândea la licărirea poznaşă din ochii ei.

Ea nu l-ar fi minţit. L-ar fi luat peste picior, s-ar fi certat cu el şi probabil l-ar fi înfuriat, dar nu l-ar fi minţit niciodată.

Şi îi povestise despre cum furase Marilla portretul mamei sale. Poate că dacă el şi Opal ar fi purtat o discuţie sinceră, ea i-ar fi spus că nu era interesată să devină soţia lui. Nu ar fi fost nevoită să însceneze acea poveste cu

profesorul de dans pe jumătate chel.

Dacă, în schimb, Fiona ar fi fost cea care să decidă că nu voia să se mărite cu el, i-ar fi spus-o direct, în faţă. „Să presupunem că am fi logodiţi” – un fior ciudat de căldură i se formă sub osul pieptului la acest gând. I-ar fi plăcut să-i pună un inel pe deget. Un inel care să le arate celorlalţi că tot ceea ce ţinea de ea – de la nasul ei mic şi dulce la şoldurile rotunde, până la expresia uluită din ochii ei superbi – totul era *al lui.*

Strict ipotetic, dacă ar fi fost logodit cu Fiona, iar ea ar fi hotărât să-l părăsească, nu ar fi făcut-o printr-o scenă dramatică. Probabil s-ar fi mulţumit să-i arunce o privire întunecată şi să-i spună că era stupid şi gelos…

Gelos? El nu fusese niciodată gelos. Căsnicia nu avea nicio legătură cu gelozia. Ţinea de respect şi promisiuni. Dar apoi reflectă o clipă şi îşi dădu seama că un ceaun clocotitor i se aprindea în piept la simplul gând că un profesor de dans s-ar fi putut apropia de Fiona.

Un asemenea raţionament era nebunesc. Îşi sprijini fruntea de fereastra îngheţată, doar ca să verifice dacă nu cumva visa, însă constată că sticla îi dădea senzaţia aşteptată de frig. Fu cuprins de un sentiment de calm profund împletit cu exaltare. Avea s-o facă: avea să se însoare cu Fiona Chisholm şi să aibă o contesă cu ochelari, sinceră şi frumoasă. Probabil avea să fie şi o mama bună, dar, la drept vorbind, nici că-i păsa.

Dacă s-ar fi dovedit o mamă rea, aveau să angajeze o doică. Ei bine, normal că aveau să angajeze o doică. O voia doar pentru *el.* Ca să poată…

Ca să nu fie singur. Ca să aibă o prietenă, o amantă şi o soţie, toate în aceeaşi persoană. Exaltarea i se intensifică. Cum putea fi atât de norocos?

El nu era niciodată norocos.

Uşa se deschise, iar Byron se întoarse cu inima bubuind. Nu era Fiona. Era Marilla, cu sânii de-abia ţinuţi în frâu de un paspoal de dantelă, iar ochii ei se luminară când

îl văzu.

— Ai dispărut azi după-amiază! îl mustră ea, îndulcind dezaprobarea cu un chicot de râs indulgent.

— Mi-am petrecut vremea în bibliotecă, spuse el, privind-o cu atenţie.

Marilla pornise spre el, legănându-şi şoldurile, dar încremeni pentru o clipă. Apoi zâmbetul ei deveni şi mai larg.

— Dar nu cumva acolo se ascundea sora mea, Fiona! Evită atât de mult compania celorlalţi, să ştii. I-am promis că am să pun pe cineva să-i ducă nişte ceai, ca să nu se mai teamă că s-ar face de râs cu lipsa ei de maniere în societate.

— Eu n-am observat niciun fel de timiditate, spuse el trăgându-i politicos un scaun.

Simţi fericirea vibrându-i în piept doar fiindcă venise vorba despre Fiona. Era ridicol. Absolut stupid. Ca genul de infatuare de care sufereau băieţandrii. Crezuse că îşi dorea să facă o femeie să se îndrăgostească de el, însă căzuse el în capcană. Exact ca un băiat zăpăcit, se trezi rânjindu-i Marillei.

— Fiona nu are prieteni, preciză aceasta, arătând spre unul de lângă ea. Dacă tot am hotărât să renunţăm la titluri, Byron, sper că vei rămâne lângă mine.

Îi oferi un zâmbet generos, însă toate zâmbetele Marillei erau generoase.

Contele se aşeză, gândindu-se la vorbele pe care tocmai le auzise. Tânăra de alături nu înţelegea. Fiona era amuzantă şi spirituală şi cu totul încântătoare. Bineînţeles că avea prieteni. Sau poate că totuşi nu avea prieteni… poate că era la fel de profund însingurată cum era şi el.

— Şi totuşi, unde e sora ta? întrebă el, păstrând un ton relaxat.

— Fiona nu are nici urmă de respect faţă de servitori. A cerut să i se pregătească o baie, cu puţin timp în urmă, deşi nu e uşor pentru bătrânii ăştia să care apă fierbinte pe

scări. Marilla îşi lăsă o mână să alunece peste a lui şi se încruntă cu o expresie de seriozitate înrourată. Habar nu are cum să administreze o gospodărie mare. Tatăl meu a avut grijă să fiu instruită în artele necesare unei castelane. Una dintre cele mai importante reguli e că stăpâna casei trebuie să-i respecte pe cei aflaţi în serviciul ei. Însă Fiona a cerut să mănânce separat, ba, deasupra, să mai facă şi baie! Îşi dădu ochii peste cap. Ea face baie în fiecare zi, fără să-i pese cât e de greu să tot cari pe trepte găleţi cu apă fierbinte.

Byron se gândi mulţumit la instalaţiile moderne pe care le adăugase casei lui cu doi ani în urmă. Apoi se gândi la Fiona aşezată în cada lui, învăluită în aburi, cu părul ei superb încreţindu-se în inele mai mici, cu pielea ei catifelată înroşindu-se… Se grăbi să-şi pună şervetul de masă în poală.

Uşa se deschise şi Bret îşi făcu apariţia, alături de logodnica lui, râzând amândoi. El îşi ţinea mâna pe spatele Catrionei, iar felul în care o privea vibra cu atâta dorinţă încât… ei bine, cei doi erau la fel de necuviincios de intimi cum fuseseră şi cu o seară în urmă, dar acum Byron îi privea cu alţi ochi, urmărind nu expresia Catrionei, ci pe cea a lui Bret.

Voia să-şi aşeze mâna pe spatele Fionei, deasupra şalelor ei. Nu se gândise niciodată la acel gest, dar acum pricepea posesivitatea exprimată de acea atingere uşoară. Voia s-o conducă pe Fiona la un scaun, apoi să se aşeze lângă ea, puţin prea aproape, şi să se ţină de mână pe sub masă, aşa cum făceau acum Bret şi Catriona. Voia ca, atunci când o conducea la cină, ea să aibă buzele învineţite de atâtea săruturi, precum Catriona. La naiba, voia să i se alăture în baie şi…

După ce o lua de soţie, desigur.

Vocea Marillei îi întrerupse gândurile din nou. Aceasta îi prinsese strâns antebraţul cu degetele şi se aplecase în faţă, spunându-i ceva Catrionei:

— O, la fel credem şi noi, gânguri ea. Eu şi Byron tocmai discutam despre sarcinile dificile pe care le presupune administrarea unei gospodării mari. Acest mic sejur bizar la Finovair a reuşit atât de mult să ne apropie unii de alţii! Sunt încântată să ştiu că am fost de faţă când ducele şi ducesa de Bretton s-au îndrăgostit. De-abia aştept să le povestesc prietenelor mele.

Byron îşi retrase braţul, în vreme ce Bret îi aruncă privire ce afirma, limpede ca lumina zilei, că Marilla nu avea să pună piciorul nicăieri în apropiere de ducatul de Bretton. Oakley îi răspunse cu un rânjet, apoi văzu uimirea crescând în ochii lui Bret.

Vechiul lui prieten nu înţelesese încă ce se petrecea. La naiba, nici *el* nu prea înţelesese. Nu ştia decât că întreaga fiinţă îi era sub tensiune, aşteptând ca Fiona să iasă din baie şi să li se alăture la cină.

Taran intră valvârtej pe uşă, urmat de un şir de servitori încărcaţi cu tăvi.

— Lady Cecily va lua cina în camera ei, anunţă el cu vioiciune.

Robin nu se vedea pe nicăieri: probabil se ascundea în camera lui. Iar Fiona tot nu apăruse.

Bătrânul lord se aşeză la masă şi se încruntă dintr-odată spre Marilla.

— Ţine-ţi mâinile la locul lor, fetiţo. Tatăl tău nu ar fi acord.

Byron îşi dădu seama că Marilla îşi încârligase din nou degetele pe braţul lui. Aceasta îi aruncă lui Taran un zâmbet arogant şi, în loc să se conformeze îndemnului, se mută şi mai aproape, rostind cu o voce vibrantă: Byron, povesteşte-mi, te rog, despre castelul tău.

— Nu am niciun castel, rosti el calm.

— Ce păcat, oftă Marilla. Dar presupun că ai putea oricând să cumperi unul dacă ai dori.

— Nu, replică Byron, surprinzând privirea lui Bret. Acesta încerca să nu râdă, dar nu prea reuşea. N-aş putea.

Castelele sunt destul de rare în Anglia.

Chiar fără a o privi pe Marilla, ştiu că se bosumflase.

— Ce mare păcat! E prima dată când stau într-un castel şi mi se pare foarte, foarte fermecător. E atât de impunător... atât de mult mai mare decât majoritatea caselor!

Bineînţeles, nu o interesa decât mărimea, îşi spuse Byron răutăcios.

— Sora mea e foarte retrasă, îi informă Marilla pe cei prezenţi când ajunseră la felul al doilea, iar farfuria din stângă lui rămase în continuare goală. Cel mai probabil a pierdut curajul, şi va mânca în cameră. Desigur, trebuie să continuăm fără ea. La noi acasă, eu şi tata uităm adesea că mai e şi ea prin preajmă.

Byron tocmai reflecta asupra vieţii de familie pe care dusese Fiona, când aceasta intră în încăpere şi ocoli masa pentru a ajunge la scaunul liber.

Părea puţin cam palidă, dar îi salută cordial pe meseni. Lui nu-i plăcu însă deloc s-o audă:

— Bună seara, Lord Oakley.

— Credeam că am convenit să nu mi te adresezi cu numele de Oakley, îi şopti el pe când îi trăgea scaunul şi o ajuta să se aşeze.

Declaraţia lui nu trecu neobservată. Chiar şi conversaţia semicochetă a Marillei cu Taran – femeia nu părea capabilă să poarte o discuţie fără subînţelesuri – încremeni în mijlocul frazei.

Fiona, care tocmai se aşezase, înlemni şi se coloră uşor în roz. Părul îi era umed de la baie, iar faţa îi era încadrată de bucle fermecătoare aranjate cu agrafe. Bret îşi plimbă rapid privirea între chipul ei şi cel al lui Byron, apoi se aplecă să-i şoptească ceva Catrionei. Pe faţa lui înflori un rânjet uriaş.

Byron nu voia decât să lămurească totul. Îl luaseră în stăpânire cele mai fericite emoţii din viaţa lui şi era hotărât să le împărtăşească, în pofida ţintei acestor sentimente.

Oare Fiona chiar putea crede că era în stare să o sărute – aşa cum o sărutase el – fără nicio intenţie serioasă?

Se aplecă şi depuse un sărut rapid pe buzele ei, apoi un altul pe buclele ei umede, pentru a fi tabloul complet. Fiona rămase rigidă ca o statuie, părând că uitase să respire, şi afişând o expresie… îndurerată?

— Ei bine, standardele de politeţe ale acestei adunări s-au cam prăbuşit, nu-i aşa? remarcă Marilla strident din cealaltă parte a lui Byron, cu vocea tremurând de furie.

— Marilla, şopti Fiona.

— Înţeleg că trebuie din nou să-mi protejez sora de poftele ruşinoase ale unor bărbaţi de nimic, strigă Marilla, ignorându-i rugămintea. Nu-i de ajuns că e etichetată drept târfă dintr-un colţ în celălalt al Scoţiei? Mai trebuie ca şi *dumneata,* Lord Oakley, care ai oarecare pretenţii de a te da drept model de bună-cuviinţă, să-ţi manifeşti atât de făţiş dispreţul faţă de ea? Sărutând-o în public! Când ştii cât se poate de bine că un bărbat cu origine atât de nobilă ca a dumitale nu ar lua-o niciodată de soţie? Ruşine să-ţi fie, Lord Oakley, ruşine să-ţi fie!

Byron fu atât de uluit, încât se holbă la Marilla preţ o clipă, observând sclipirea crudă de furie din ochii ei. Apoi se întoarse lent către Fiona. Etichetată drept târfă? *Fiona?*

Aceasta devenise albă ca varul. Când privirile li se întâlniră, ea ridică bărbia:

— Ţi-am spus în repetate rânduri că am o reputaţie proastă. Se pare că nu m-ai crezut.

— Da, dar i-ai spus şi că logodnicul tău şi-a pierdut viaţa căzând de la fereastra camerei tale? ţipă Marilla.

La auzul acestora, Taran îşi împinse scaunul în spate şi ocoli cu paşi grei masa. Întinse o mână şi o trase pe Marilla în picioare.

— Tu şi cu mine, fetiţo, o să purtăm o discuţie serioasă fiindcă e evident pentru toată lumea că frumuseţea care o porţi pe chip nu ţi se regăseşte şi în inimă. Te porţi ca un mic monstru răutăcios, aşa să ştii.

Înainte ca Marilla să apuce să mai spună ceva, o târî până la uşă, o deschise şi ieşiră valvârtej pe coridor.

— Îmi pare rău, îi spuse Fiona lui Byron, cu ochii ei verzi marcaţi de o gravitate monastică. Am tot încercat să-ţi spun ce s-a întâmplat.

— A căzut de la fereastra ta? repetă Byron, aşezându-se în cele din urmă şi el.

Simţi toată bucuria scurgându-i-se din corp. Avea impresia că redevenise un automat de alamă, un bărbat pe jumătate mort, aşa cum fusese când sosise în Scoţia. O dublură a tatălui său. Evident, femeile erau creaturi dominate de dorinţă, aşa cum îl avertizase tatăl său, până şi scoţiencele suave ce păreau învăluite în prospeţime şi inocenţă.

Se lăsă o tăcere de moarte în jurul mesei. Fiona confirmă din cap:

— Da. Logodnicul meu, Dugald, şi-a pierdut viaţa în urma unei căderi de la înălţime. Întreaga Scoţie ştie sta. Sunt sigură că prietenii noştri de la această masă vor binevoi să uite implicaţiile celor spuse de tine cu o clipă în urmă.

Plecându-şi capul, îşi întinse şerveţelul în poală.

— Eu nu am crezut niciodată povestea asta, rosti Catriona cu o notă de ferocitate în voce, şi nici mama mea n-a crezut-o. Ea vorbeşte în cunoştinţă de cauză căci i-a fost naşă lui Dugald. Cum i-a putut trece prin minte unui individ gras ca un porc să se caţere pe un vrej de iederă?

— Fereastra era acolo, la fel şi iedera, şi, din nefericire, la fel şi Dugald, spuse Fiona. Da, aş dori nişte friptură, te rog. Catriona, cu ce jocuri v-aţi ocupat în după-amiază?

Catriona păru că ar fi vrut să-i ia apărarea în continuare, dar cedă în faţa expresiei rugătoare de pe chipul prietenei sale.

Byron îndură încă trei feluri de mâncare fără a spune un cuvânt. După o vreme se întoarse şi Taran, părând

mulţumit de el însuşi, dar Marilla nu-şi mai făcu apariţia. Byron simţea căldura braţului Fionei, aproape de al lui, deşi nu se atinseră niciodată, nici măcar din greşeală. Conversaţia se derulă greoi până când cineva aduse în discuţie, într-un final, subiectul poeziei lui Robert Burns, care provocă o dezbatere aprinsă.

— Plin de aere ca burduful unui cimpoi, strigă Taran, în replică la laudele aduse de Catriona poetului.

— Mie îmi place destul de mult poezia despre cum îşi va iubi logodnica până când pietrele se vor topi la soare, murmură Bretton, privind-o (desigur) pe Catriona.

— Până clepsidra vieţii s-o goli, îi şopti ea drept răspuns, dar Byron o auzi.

După aceea, rămase pur şi simplu nemişcat, reflectând. Reflectând cu adevărat.

Dacă tatăl său n-ar fi fost mort deja, gândul că o femeie cu reputaţie ruşinoasă ar fi putut deveni contesă de Oakley l-ar fi ucis. Nu ştia ce ar fi crezut mama lui, fiindcă, după ce fugise cu unchiul, nu mai vorbise niciodată cu ea.

Dar întrebarea era, evident, ce anume credea el?

Fiona era în continuare palidă, dar participa la conversaţia despre Burns. O văzu vorbind şi chiar râzând

Taran spuse ceva cu totul scandalos, fără a-i arunca măcar o singură privire.

Se simţea ca şi cum ar fi văzut pentru o clipă paradisul, apoi acesta îi fusese smuls din mâini. Cum ar fi putut să-şi facă de ruşine numele atât de vechi? Să pângărească amintirea tatălui său într-o asemenea manieră? Totul fusese doar o nebunie de moment, atât.

— Eşti nebună, îţi lipseşte o doagă! îi strigă Taran Catrionei care, aparent, găsea mare plăcere în a se război cu el în cuvinte.

Nu Catrionei, ci lui. Lui îi lipsea o doagă, conchise Byron.

Capitolul 15

Fiona mai fusese umilită şi în trecut. Îşi aminti când fusese nevoită să asculte o predică despre păcatele lăcomiei trupeşti, citită la înmormântarea lui Dugald. Dar, alte motive, scena din acel moment era şi mai rea. Fusese în stare de şoc în timpul înmormântării şi trecuse prin ea ca în transă, nereuşind să priceapă că nimeni nu o credea şi nimeni nu avea s-o creadă.

Acum era mai matură, iar mintea îi era complet limpede. Nu avea să poată uita niciodată clipa în care în ochii lui Byron dispăruse ultima urmă de căldură. Chipul i se golise de orice expresie, şi aşa şi rămăsese. Era ca şi cum şi-ar fi pus o mască şi nu se mai vedea decât arogantul şi orgoliosul conte de Oakley, bărbatul pe care îl privise de departe în sălile de bal din Anglia. Când cina se termină în sfârşit, spre uşurarea ei, Fiona se scuză şi urcă în fugă scările. Deschise uşa camerei şi o găsi pe Marilla aşezată pe pat. Simţi un gust acid ridicându-i-se în gât. Nu putea – chiar *nu trebuia* să suporte o conversaţie cu sora ei în acel moment.

Fără un cuvânt, se îndreptă direct spre şifonier şi scoase mantia căptuşită cu blană pe care o purtase la concursul de aruncat buşteni. Părea a fi la fel de veche precum dulapul şi, posibil, îi aparţinuse înseşi reginei Elisabeta, dar avea să-i ţină de cald.

— Trebuie să-mi cer scuze, mormăi Marilla. Taran a insistat.

— Se acceptă, zise Fiona fără a se obosi să-i arunce privire. Mă duc la trăsură să-mi caut săculeţul de mână. Sunt sigură că trebuie să fie acolo.

— Ce tot vorbeşti? Vrei să ieşi în ninsoare?

— Trăsura e în grajd.

— Spune-i pur şi simplu unui valet să ţi-o aducă!

— Mi-ar prinde bine nişte aer proaspăt. Culcă-te fără mine.

— Nu poţi să faci prostia de a ieşi pe furtuna asta! Te-ai bosumflat, Fiona, iar asta e o reacţie foarte neplăcută şi imatură. Mi-am cerut totuşi scuze.

— Există o frânghie care duce de la bucătărie la grajduri. Domnul Garvie mi-a pomenit despre ea în prima noapte. Aproape că adăugă „Aşa că nu-ţi face griji pentru mine”, dar cuvintele îi pieriră pe buze. Se săturase să se poarte ca şi cum ar fi existat şi altceva între ele în afară de duhoarea urii Marillei.

— Îmi pare sincer rău că i-am spus contelui despre moartea lui Dugald, şopti sora ei. Fiona descoperise o pereche de mănuşi care, deşi vechi şi crăpate, erau căptuşite cu blană, la fel ca mantia. Nu mai avea nevoie decât de nişte încălţări mai călduroase decât pantofii ei de bal. Începu să scotocească pe fundul dulapului. Cumva ignori ceea ce tocmai am spus? întrebă Marilla ridicând puţin tonul.

Fiona dăduse la iveală ceva ce aducea cu o perechi solidă de cizme; ieşi din dulap, se îndreptă de spate şi se întoarse. Sora ei o privea cu o expresie de sfidare înlăcrimată.

— Nu, spuse ea. N-o să fie niciodată în regulă. După ce se va termina blestemata asta de furtună, am să mă mut în propria mea casă. Va fi mai uşor pentru toată lumea. Tata poate să-ţi angajeze o damă de companie pentru sezonul următor.

Marilla se zgâi la ea, cu gura larg căscată.

Fiona îşi trase cizmele, apoi mânuşile. Probabil arăta ca o cotoroanţă bătrână îmbrăcată într-o blană de urs luată pe dos. Dar când aruncă o privire în oglindă, nici măcar nu-şi văzu propria reflexie: în schimb, zări ochii albaştri ai lui Oakley. Aveau o culoare fantastică; nuanţa cerului într-o zi de vară, când stăteai culcat pe spate într-o poieniţă.

— La revedere, spuse, ieşind şi închizând uşa în urma ei.

— N-a fost cu intenţie! ţipă Marilla după ea.

Fiona merse mai departe, ca şi cum n-ar fi auzit-o, şi coborî scările, apoi se îndreptă spre bucătărie.

Se opri doar cât să ia un sac cu mere şi o sticlă de vin de la servitori. Merele erau pentru cai, iar vinul era pentru ea. Nu mai băuse niciodată fără măsură. O lady nu se îmbăta niciodată. Dar ea nu era o lady. Era compromisă, compromisă, compromisă.

Ninsoarea viscolită o lovi ca o palmă, ca un ţipăt transformat într-un fenomen material. Îndepărtându-se de căldura bucătăriei şi înaintând sub rafalele urlătoare, se simţi ca şi cum ar fi executat o pedeapsă, dar nu o deranja.

N-ar fi putut suporta să doarmă în aceeaşi cameră cu sora ei în noaptea aceea. Nici să fie la doar câteva uşi distanţă de un bărbat care crezuse – chiar dacă pentru puţină vreme – că era demnă să-i devină contesă. Care o sărutase ca şi cum... care o sărutase aşa. Apoi o privise fără nicio expresie în ochi, ca şi cum n-ar fi fost decât femeie străină, dezagreabilă, aşezată întâmplător lângă el la cină.

Se aplecă puţin şi ţinu strâns frânghia în mână. Din fericire, vântul care mătura curtea împingea zăpada în cealaltă parte, aşa că încă nu se formaseră troiene, cum avea să se întâmple după ce se potolea viscolul. Un parapet de lemn apăru în faţa ei din zidul mişcător de zăpadă, atât de brusc încât se ciocni de uşă.

O clipă mai târziu intră împiedicându-se în grajdul cald şi întunecos.

— Cine-i acolo? răsună o voce răguşită. Apoi veni constatarea: Eşti femeie!

Fiona confirmă din cap, dându-şi jos gluga mantiei şi scuturându-se pentru a îndepărta o parte din zăpadă.

— Domnul Garvie a spus că poţi să te întorci la castel să te culci, dacă doreşti. Eu voi sta doar atât cât să caut

săculeţul de mână în trăsură, apoi am să te urmez.

— Ba nu las eu nicio *femeie* singură cu animalele mele, strigă bătrânul.

— Ian şterge-o imediat de-aici! lătră ea, în voce sunându-i clar accentul scoţian. Întinse mâna şi luă felinarul din mâna lui. Hai, du-te, îi porunci cu o smucitură a capului.

— Ce cauţi aici? întrebă el. Nu-i locul potrivit pentru o lady. O să-ţi distrugi şi ultima picătură de reputaţie.

Cuvintele lui îi puseră capac.

— Eu nu sunt o lady, ţipă ea. Sunt Fiona Chisholm. Îi văzu ochii căscându-se larg şi simţi un val primitiv de plăcere când constată că o recunoştea după nume. Eu nu am reputaţie, aşa că o să fac orice vreau, a dracului să fiu dacă nu. Aş putea sta aici toată noaptea. N-ai tu ce să comentezi în privinţa asta.

— Eşti dusă cu pluta, mormăi bătrânul, dându-se înapoi. Nu-i cazul să ţipi la mine ca o piază rea. Să ai grijă cu felinarul, ai înţeles? Nu vreau să-mi găsesc grajdul în flăcări.

— O să am grijă.

În clipa în care uşa se închise în urma lui, Fiona lăsă să-i scape un hohot de plâns. Dar refuza să se scufunde în acel ocean de autocompătimire. Nu avea s-o mai facă niciodată. În schimb porni să străbată coridorul din mijloc al micuţului grajd.

Cei patru cai care fuseseră înhămaţi la trăsura ducelui de Bretton îşi întinseră capetele peste portiţele boxelor şi nechezară încet spre ea când începu să le ofere mere. Erau superbi, cu boturi moi şi ochi strălucitori.

După cei patru armăsari se afla o iapă drăguţă şi, sfârşit, un cal care îşi luă mărul precaut din palma el întinsă, cu buzele răsfrânte ca într-o expresie de dispreţ.

— Ar trebui să ţi se spună Byron, îi spuse ea, mângâindu-i steaua din frunte.

Urechile lui negre fluturară în faţă şi-n spate, apoi, ca şi cum ar fi înţeles-o, îşi sprijini bărbia pe umărul ei.

Respiraţia lui, acum că mâncase un măr, avea un miros dulce.

— Vrei doar un alt măr, îl dojeni Fiona, înghiţindu-şi lacrimile.

Îi dădu unul şi observă că ajunsese deja la capătul boxelor.

Trăsura ducelui de Bretton fusese adusă înăuntru prin porţile largi. Era atât de mare, încât spatele de un negru lucios al vehiculului părea ameninţător în lumina scăzută. Fiona o ocoli, deschise portiera şi ridică apatică felinarul, dar nu văzu niciun săculeţ.

Un alt şir de boxe, în cea mai mare parte goale, se întindea faţă în faţă cu cele pe care tocmai le vizitase. Ultima dintre ele, aflată în capătul din care pornise, găzduia un ponei bătrân. Poneiul se ridică greoi în picioare când se apropie Fiona, cu burta aproape la fel de rotundă pe cât era de lungă.

O lacrimă se scurse pe obrazul tinerei femei, căci autocompătimirea căreia jurase să nu i se abandoneze nu se lăsa uşor învinsă. Nu avea să aibă niciodată un copil, şi deci niciun ponei… Chiar şi aşa, se forţă să înceteze după un singur hohot tremurător. Se strecură în boxă lângă patruped, care mâncă un măr, apoi se întinse imediat înapoi pe paie.

Fiona agăţă felinarul în siguranţă, pe un cârlig din perete, apoi îşi dădu jos mantia şi o aruncă pe paie. Într-un sfârşit se aşeză şi ea şi, sprijinindu-se de burta grasă a poneiului, scoase dopul sticlei de vin.

Licoarea avea o aromă bogată şi fructată, ca pământul primăvara, dacă pământul ar fi fost bun de mâncat. Luă încă o înghiţitură. Era şi piperat, precum… precum piperul. Se chiorî la etichetă. Lumina era destul de scăzută, dar reuşi să descifreze că vinul provenea din Italia.

Când ridică din nou sticla la gură, îi veni o idee, nu era obligată să rămână în Scoţia cu un tată care nu ţinea prea mult la ea şi cu o soră care o detesta. Avea bani. Ba nu –

avea o *avere.* Putea să plece din Scoţia.

Puse uşor sticla jos, cu inima invadată de fericirea produsă de această revelaţie. Avea să meargă în Italia şi să viziteze podgoriile. Avea să-şi cumpere o căsuţă la ţară… sau la Veneţia… sau la Roma. Nici măcar nu era obligată să stea în Italia; avea să călătorească oriunde dorea. Nu era obligată să mai vadă cât trăia un conte englez.

Ideile i se succedară în cap cu repeziciune: i-ar plăcut să vadă Partenonul şi o cămilă, deşi avea o vagă idee că acestea nu se găseau laolaltă. O cămilă trecuse prin satul lor în timpul unui festival, când ea era copil. Nu uitase niciodată genele lungi şi curbate ale animalului şi felul în care rumega meditativ, ca şi cum ar fi rezolvat problemele lumii, însă fără a se mai obosi dezvăluie soluţiile.

Stând acolo, bând şi gândindu-se la aventurile pe care avea să le trăiască, începu să-i fie frig. După scurtă căutare găsi câteva pături pentru cai, din care îşi făcu un cuib. Apoi se strânse ghem şi îşi trase mantia peste ea, cu partea îmblănită în jos, şi îşi reluă visarea. De-abia după ce ajunse la jumătatea sticlei veni următoarea revelaţie.

Putea să-şi ia un amant. Un amant italian. Un bărbat brunet şi cârlionţat, cu pielea arămie, cât mai diferită posibil de un conte blond şi palid.

— Oricum nu mai am o reputaţie de păstrat, îi spuse ea poneiului. Toată lumea crede că am făcut toate… toate *alea* cu Dugald. Nu-i adevărat. Dar asta nu înseamnă că nu pot să-mi îndeplinesc dorinţele. Poate o să am totuşi un copil, până la urmă.

Poneiul flutură din urechi încurajator.

— *Sigur* voi avea un copil, decise Fiona, luând încă o înghiţitură. Le voi spune oamenilor că sunt văduvă. Am bani mai mult decât suficienţi pentru amândoi. Cui îi trebuie Scoţia, oricum? Tatăl meu nici nu va observa că am dispărut.

Enervanta ei conştiinţă îi aminti că tatăl ei ar fi observat, probabil, dacă fiica lui cea mare nu s-ar mai fi

întors niciodată, dar exact în clipa aceea auzi un bocănit răsunând din peretele boxei.

— Ce se aude? îl întrebă pe ponei, care nu păru să aibă un răspuns. Fiona strânse mâna în pumn şi bocăni rândul ei în perete, dar nu-i răspunse nimeni. N-am să mă gândesc niciodată la el, îi explică ea căluţului, absolut niciodată.

Privi sticla. Era periculos de goală. A doua zi avea să se aleagă probabil cu o mahmureală în toată puterea cuvântului.

Nu conta; avea să treacă. A doua zi urma să-şi organizeze voiajul. Biblioteca lui Taran conţinea probabil ghiduri de călătorie. Avea să fi străbătut deja jumătate din distanţa spre Italia până să observe cineva că dispăruse.

— Şi nici măcar n-am să mă gândesc vreodată la el, spuse ea sughiţând, după care puse sticla jos.

Se auzi un zgomot puternic când uşa grajdului se deschise larg, izbindu-se de perete.

— Dumnezeule bun, murmură Fiona, îngropându-se mai adânc în cuibul ei de blană; tocmai începuse s-o fure somnul.

Apoi uşa se închise cu forţă şi auzi sunetul unor paşi tropăind pe coridor, însoţiţi de un şir întunecat de blesteme. Un englez, îşi spuse, fără a-i păsa prea mult. Probabil vizitiul ducelui, venit să vadă dacă totul era în regulă.

— *Fiona!*

Numele ei răsună de pe buzele englezului într-un mârâit sumbru ce o făcu să deschidă imediat ochii.

Nu era vizitiul.

— Ce naiba cauţi aici?

— Se spune *naibii* în Scoţia, îl dojeni Fiona, trăgându-şi blana ceva mai sus în jurul umerilor. Când eşti în Scoţia, poartă-te ca scoţienii. Apoi, fiindcă într-adevăr, nu mai voia să vadă niciodată acei ochi albaştri, îi închise pe ai ei.

Capitolul 16

Lui Byron nu-i venea să creadă ce vedea. După ce diavoliţa de Manila îi mărturisise unde plecase sora ei, îşi riscase viaţa croindu-şi drum până la grajd, înaintând greu prin furtună pe lângă zidul castelului, înnebunit de teama că avea să se împiedice de corpul prăbuşit al Fionei… dar apoi o găsise instalată într-o boxă, lipită un ponei bătrân şi gras, ambele fiinţe cufundate într-un somn liniştit.

Îşi scoase mănuşile blestemând în barbă. Slavă Domnului că grajdul era atât de mic şi păstra căldura atât de bine. Pielea îl ustura de la frig, iar degetele de la picioare păreau gata să-i cadă. Îi aruncă din nou o privire iritată fetei adormite de la picioarele lui.

Părul i se desprinsese din coc. Câteva şuviţe dezordonate i se cârlionţau în jurul feţei şi se revărsau peste veşmântul aspru de iarnă al poneiului.

Se lăsă pe vine şi îşi puse o mână pe obrazul ei. Fiona deschise ochii cu un ţipăt uşor:

— Ia mâna de pe mine!

— Eşti foarte caldă. Şi, adăugă, observând sticla vin, eşti beată.

— Nu sunt beată, pufni ea, ridicându-şi în aer nasul delicat. Deşi, dă-mi voie să-ţi amintesc, din moment ce nu mă cunoşti, se prea poate să fiu o beţivă inco… incorigibilă.

Pronunţă ultimele două cuvinte cu mare atenţie.

Byron se aplecă şi-şi scoase cizmele, care erau acoperite cu zăpadă. Bucuria bizară pe care Fiona Chisholm părea să i-o inspire îi inundă iarăşi tot corpul, ca o revărsare de aur lichid. Ca acea bucurie ameţită şi caraghioasă pe care şi-o amintea, vag, din copilărie.

— Ce cauţi aici? îl întrebă ea, privindu-l bănuitoare.

— Am venit să te salvez.

— Poftim?

— Credeam că o să te găsesc moartă în zăpadă, spuse el pe un ton relaxat, scuturându-şi căciula de zăpadă înainte de a o agăţa într-un cârlig. Cred că nici mie nu mi-a lipsit mult, la drept vorbind. Mă tot îndepărtam castel încercând să-i dau ocol ca să ajung la grajd, Eram complet orbit de ninsoare. Se înţelege de la sine nu avem astfel de furtuni la Londra.

Fiona se ridică în capul oaselor, mantaua năpârlită lunecându-i de pe umăr.

— N-ai urmat frânghia de la uşa bucătăriei?

— De la bucătărie? Clătină din cap. Nu aveam habar despre ea, aşa că am ieşit pe uşa principală. Sora ta mi-a spus că te-ai dus la grajduri; am aruncat o privire pe fereastră şi mi-am spus că e o iniţiativă teribil de stupidă şi periculoasă. Aşa că am ocolit castelul până la grajduri, dar mă rătăceam mereu şi mă îndepărtam de ziduri, a dracului de multă zăpadă afară.

— Ai fi putut să mori! Vocea ei răsună clar peste zgomotul înăbuşit al vântului ce urla afară.

— Ţi-ar fi păsat?

— Nu contează ce cred eu, murmură ea cu o undă de şovăire în glas.

— Nu puteam sta departe, spuse el, fixând-o cu privirea. Ştiu că reputaţia ta e… cum o fi…

— Englez prost, bombăni ea, deschizând din nou ochii. Ştiu că ai auzit ce a spus Marilla. Fiecare cuvinţel e adevărat.

Byron îşi dezbrăcă haina şi scutură zăpada pe coridor înainte de a se întoarce în boxă.

— Logodnicul tău, Dugald, n-avea minte nici cât o muscă dacă şi-a închipuit că un vrej de iederă poate susţine greutatea unui bărbat în toată firea. Ţi-e mai bine fără el.

— N-am să fiu amanta ta doar fiindcă toată lumea crede asta despre mine! se răsti Fiona pe un ton ascuţit, înfăşurându-şi strâns braţele în jurul ei. Crede-mă, am avut

oferte destule, mai ales în primul an după moartea lui Dugald.

Byron încremeni, simţind un val fierbinte de furie urcându-i spre cap.

— Sugerau să ţi se caţăre la fereastră, presupun?

— Am auzit toate mizeriile pe care ţi le poţi imagini legate de iederă, zise ea, străduindu-se vizibil să adopte un ton nepăsător, dar fără a reuşi. Sunt o femeie compromisă, dar asta nu înseamnă că poţi pur şi simplu să profiţi de mine.

Byron îşi impuse să uite de toată acea furie pentru moment, promiţându-şi în gând că avea să-i smulgă numele tuturor acelor nenorociţi de scoţieni. Se aşeză pe călcâie pentru a ajunge la acelaşi nivel cu Fiona. Bătrânul ponei ridică somnoros capul, iar Byron îl scărpină între urechi.

— Am vrut să mă retrag în camera mea, dar n-am avut linişte, aşa că am pornit să te caut. Am rătăcit prin casă şi am discutat cu Lady Cecily o vreme.

— E foarte drăguţă. Ar trebui să te însori cu ea, îl sfătui Fiona.

— Nu vreau s-o fac.

— Nu poţi să ai tot ce vrei în viaţă, spuse ea, privindu-l cu o expresie în care se amestecau furia şi durerea. N-ai învăţat nici măcar atât, Byron?

— Au fost multe lucrurile pe care mi le-am dorit. Mângâie blând urechile poneiului, care şi le mişcă în somn. Mi-am dorit ca tatăl meu să ţină la mine. Mi-am dorit ca mama mea să se întoarcă acasă. Mi-am dorit să fiu numai puţin singur.

— Bea ceva, îi recomandă Fiona arătând spre sticla de vin.

— Mi-am dorit o soţie care să nu mă înşele niciodată.

— Nu m-am gândit la asta până acum, dar constat că vinul e destul de bun să aline o inimă frântă.

— Dar inima ta e frântă?

Întregul corp îi încremeni, aşteptând răspunsul. Nu ştia ce făcea, ce spunea, dar căzuse cu totul pradă nebuniei.

— Despre ce ai discutat cu Lady Cecily? se interesă Fiona, ignorând întrebarea şi ferindu-şi privirea de el.

— Am vorbit despre diferenţa dintre ceea ce crede lumea despre o persoană... şi cine ar putea fi acea persoană cu adevărat.

Byron îşi spuse că era posibil ca acea singură frază, acel unic gând, să-i fi schimbat pentru totdeauna cursul vieţii.

— Lumea crede că Lady Cecily e extrem de drăguţă, chiar dacă uşor plictisitoare, şi din câte am văzut în ultimele câteva zile, chiar aşa e, zise Fiona.

— Eu nu o găsesc plictisitoare.

— Minunat. Însoară-te cu ea. Reputaţia ei e fără îndoială imaculată şi binemeritată.

— Tu crezi că eu sunt exact aşa cum mă consideră lumea?

Fiona îl privi şi, preţ de o clipă, în ochii ei sclipi ceva pur şi intens şi plin de dorinţă. Îşi reveni însă imediat.

— Probabil că nu, spuse ea, pe un ton apatic. Se lipi în nou de burta poneiului şi îl anunţă: Plec din ţară.

— *Poftim*?

— Plec din Scoţia. Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta până acum.

— Desigur, zise el, calmându-se imediat. Vii în Anglia. „Cu mine”, adăugă în gând, simţind până în măduva oaselor adevărul acelei afirmaţii. Dă-te puţin la o parte, te rog. Am să mut animalul în boxa alăturată. Nu e loc suficient pentru toţi trei.

— Nu, nu, nu în Anglia, spuse ea, mult prea veselă, deşi se ridică în capul oaselor ca el să poată îndemna poneiul să se ridice în picioare. Intenţionez să trăiesc în Italia. Viile, lumina soarelui, ruinele romane antice... va fi minunat! Şi după ce mă voi sătura de gondole, am să merg

pur şi simplu mai departe. Mi-ar plăcea să văd o cămilă. Mi-ar plăcea să *călăresc* o cămilă!

— Pe toţi dracii, n-ai s-o faci, mârâi Byron.

Deschise poarta cu piciorul şi conduse poneiul, privind-o peste umăr.

Fiona se întinse după sticla de vin pe jumătate plină sprijinită de perete, dar se întrerupse:

— Nu cumva tocmai m-ai înjurat?

— Nu.

Byron deschise boxa alăturată; bătrânul ponei intră agale şi se prăbuşi pe o grămadă de paie. Se întoarse la ea, închizând uşa boxei în urma lui.

— Mă bucur că nu m-ai înjurat. Îi oferi un zâmbet care-i dezvălui dinţii albi şi frumoşi. Fiindcă nu ai nici un cuvânt de spus cu privire la ceea ce fac cu viaţa mea.

Byron îi rânji şi el, savurându-i îndărătnicia. Fără a mai vorbi de felul în care mantia îi alunecase până la talie, astfel încât vedea curba delicioasă a unui sân ascuns în umbră.

— Cum vei finanţa aceste călătorii? se interesă, aşezându-se pe o grămadă de paie în faţa ei.

— O, am moştenit averea mamei, spuse ea trăgând o duşcă din sticlă. Nu ţi-am spus? Presupun că am mai mult decât Marilla, dacă pui totul laolaltă. Am pământuri întinse.

Byron întinse mâna, luă sticla şi o ridică în lumina felinarului.

— Cred că jumătatea asta e a mea.

— De fapt, e toată a mea, îl corectă solemn Fiona. Deşi poţi să iei o înghiţitură dacă doreşti. O să am vin din belşug după ce mă mut în Italia. Ţi-am spus că intenţionez să mă mut în Italia? Cum Byron se mulţumi s-o contemple, urmă pe un ton meditativ: Presupun că da. Ei bine, fiindcă se pare că nu-ţi place acest subiect de conversaţie, hai să găsim altul. De ce naiba ai încercai să salvezi o fiinţă atât de jalnică precum sunt eu, în loc s-o laşi să adoarmă graţios într-un troian? Nu mi-ai spui chiar azi după-amiază că o

reputaţie nepătată e cea mai mare binecuvântare posibilă? Eu nu am aşa ceva, în caz că n-ai fost atent când s-a făcut anunţul.

— Presupun că am spus ceva de genul acesta.

— Mama lui Dugald a încetat să mai scuipe când mă vede. Ezită. Ştii că se spune că în tot răul există şi un bine? Detest s-o spun, dar faptul că nu o am pe femeia aia ca soacră e o oarecare binecuvântare.

Byron mai luă o înghiţitură de vin şi puse sticla deoparte. Apoi se întinse, dădu la o parte capa de blană şi se târî în faţă până când mâinile îi ajunseră de-o parte şi de cealaltă a umerilor ei.

— Nu eşti tu stăpânul conacului, să ştii, mormăi ea încruntată, fără a-şi putea reprima un sughiţ. Stăpânul grajdului. Să nu-ţi închipui c-am să te sărut din nou, fiindcă n-am s-o fac. Am terminat cu sărutatul.

Byron coborî privirea spre roşeaţa trandafirie din obrajii ei, spre ochii ei lichizi, uşor înceţoşaţi, spre buzele pline, şi se simţi cuprins din nou de acel val de bucurie.

— Ai terminat cu sărutatul pentru totdeauna?

— O, nu, spuse ea, încreţindu-şi gânditoare fruntea, în decis să fac excepţii.

— Bun, rosti el blând. Poţi să faci una pentru mine.

— Nu. Clătină din cap. Doar pentru amantul meu italian.

Şuieratul ce-i scăpă contelui printre dinţi nu era un sunet demn de un om civilizat.

— Dugald nu era italian, aşa-i?

— Poftim? Nu. Se încruntă spre el. N-ai vrea, te rog, să nu mai stai peste mine ca un soi de felină nebună suradimensionată?

Byron se lăsă pe coate şi, cu mişcări foarte lente, îşi coborî corpul peste al ei. O auzi gemând şi îi răspunse cu un geamăt prea puţin înăbuşit.

— Nu vei avea niciun amant italian, o informă el ritos, înăbuşindu-şi orice manifestare primitivă şi ridicolă de

masculinitate.

— Cu ce drept pretinzi asta? întrebă ea, cu ochii întunecându-i-se, chiar în timp ce îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. Nu eşti logodnicul meu.

— Ştiu; el e mort.

— Şi m-a compromis şi pe mine murind, sublinie ea.

— Aşa-i.

Byron hotărâse deja că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de Dugald. Dacă el, conte de Oakley, avea să încalce principiile tatălui său, avea s-o facă în stil mare. Cu alte cuvinte, nu numai că avea să o ia de soţie pe cea mai bârfită femeie din Scoţia (dacă era s-o creadă), dar nici nu avea să-i reproşeze vreodată că intrase în patul conjugal cu inocenţa nu tocmai perfectă, pătată de un logodnic ticălos care fusese îndeajuns de stupid cât să-i distrugă şi ei reputaţia când îşi pierduse viaţa căzând de la fereastra ei.

— Chiar ar trebui să încetezi să mai flirtezi cu mine. Deşi ăsta nu s-ar putea numi flirt, bombăni ea.

— Dar ce e? se interesă Byron, aşezându-se ceva mai ferm peste ea şi simţind cum trupurile li se îmbină perfect.

— Ceva mai rău.

— Sau mai bun, spuse el, aplecându-se pentru a muşca mărunt de lobul urechii.

— Ştiu că în opinia ta nu contează, dar aş prefera să las lumea să creadă că m-am zbenguit şi cu tine, nu doar cu Dugald. Deja sunt privită ca o femeie de moravuri uşoare din Babilon. Versiunea din Highlands, desigur.

— E chiar atât de grav?

Urechea ei era încântătoare: mică, fină, rotundă feminină.

— Ţi-am spus că mama lui Dugald traversează pe cealaltă parte când mă vede. După ce scuipă.

— Cum rămâne cu amantul italian?

— Ce-i cu el?

— Cum îl cheamă? întrebă Byron, păstrând un ton relaxat.

Nu voia ca Fiona să ştie că italianului îi era hărăzit la modul metaforic, aceeaşi soartă ca şi lui Dugald.

— Ei bine, de unde naiba să ştiu eu? Nu l-am cunoscut încă.

O mare de fericire explodă şi se revărsă în pieptul contelui, care îşi plecă faţa spre gura ei. Avea gust de vin şi Fiona, o combinaţie mai îmbătătoare decât cel mai puternic whisky.

— Vai de mine, şopti Fiona, când el se desprinse de pe buzele ei şi coborî cu sărutări pe linia bărbiei. Mă scot din minţi, pe cuvânt!

— Ţi se simte accentul când eşti beată, îi şopti el drept răspuns.

— Nu sunt beată! Sunt doar puţin ameţită, atât.

— Şi ai decis să-ţi iei un amant italian? Fiona confirmă din cap. Părea să nu observe că mâinile ei îi explorau spatele, fiecare atingere făcându-l să se apese cu şi mai multă forţă între picioarele ei.

— *Ti amo, amore mio.*

— Acum te dai drept italian, tu, cel mai scorţos conte din întreaga Londră?

— Nu sunt amantul tău italian. Sunt soţul tău italian, corectă Byron presărându-i meticulos un şir de sărutări pe gât.

Ochii ei erau închişi, dar la auzul acestor cuvinte îi deschise în două fante înguste.

— Nu înţelegi cine sunt?

— Cea mai scandaloasă femeie din întreaga Scoţie, zâmbi el. Care l-a sedus şi ucis pe un idiot pe nume Dugald. Mi-a scăpat ceva?

— Probabil că nu.

— Viitoare contesă, adăugă el calm. Văzând cuta care i se formase între sprâncene, se repezi să i-o sărute.

— Ai înnebunit, declară ea, părând cât se poate de convinsă.

— Nu-mi pasă. Îi asedie din nou gura, abandonându-

se într-un sărut plin de dorinţă, violent şi arzător. O mână îşi croi drum până la sânul ei, moment în care, cu un suspin, Fiona se arcui spre el, provocându-i un val de fierbinţeală în vintre.

— Dar dacă te răzgândeşti? şopti ea în cele din urmă, cu un tremur abia perceptibil în glas.

— În familia mea nu ne răzgândim niciodată. Asta a fost problema tatei, să ştii.

— Avea o problemă?

— Mama mea a plecat când eram mic, îşi începu Byron povestea. Se rostogoli de pe corpul ei şi o înveli grijuliu cu mantia, apoi îi trasă cu un deget conturul nasului delicat. Într-o zi mi-am dat seama că nu mă mai chemase în camera ei de câteva zile. Într-un final am ajuns la concluzia că probabil murise, cel puţin judecând după cât de vizibil afectat era tatăl meu.

Fiona se ridică într-un cot, ţintuindu-l cu ochii ei frumoşi.

— Ai crescut fără mamă.

— La fel ca tine, murmură el sărutând-o pe vârful nasului. Aşa am ştiut că singurul lucru pe care n-ai lăsat-o pe Marilla să ţi-l ia ar fi fost, probabil, un portret al mamei tale.

— Of, îmi pare atât de rău, Byron! îi şopti Fiona cutremurată.

Durerea de moment pe care o simţi contele nu însemnă mai mult decât o împunsătură de ac.

— Mama mea nu era foarte afectuoasă. Credeam… credeam că dacă mi-aş găsi o soţie care să nu dea nici cel mai mic semn de pasiune, nu i-ar da prin gând să ne părăsească pe mine şi copiii noştri pentru un alt bărbat.

— Probabil ai fost devastat la plecarea ei.

— Nu am cunoscut-o suficient de bine cât să sufăr într-atât, însă tata a fost distrus. A devenit aspru şi dificil. Chiar şi după ce am crescut, nu i-am pus întrebări despre ce s-a întâmplat. Aveam impresia că ar putea să cedeze

nervos.

— Şi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi cedat nervos?

— Cred că toate acele emoţii acumulate în timp s-ar fi revărsat, zise el după o clipă de reflecţie. Ar fi fost jenant pentru amândoi.

— Deci nu l-ai întrebat niciodată unde e?

— Am pus cap la cap informaţiile, treptat, din cele ce am auzit de ici, de colo. A fugit cu fratele tatei, cu fratele lui mai mic.

— Trebuie să fi fost oribil pentru tatăl tău! icni Fiona,

— Da. Întotdeauna vorbea despre fratele lui ca despre un bărbat dus în ispită de o femeie malefică. Multă vreme habar n-am avut că mama era femeia malefică la care se referea.

— Asta e îngrozitor de trist. Nici nu-i de mirare că ai fost învăţat să acorzi atâta grijă reputaţiei tale.

— Nu reputaţia mea e miezul problemei. Se mută puţin mai aproape, doar atât cât să-i poată cuprinde talia cu braţul. Îmi place să te ating.

— Dacă nu e vorba despre reputaţia ta, atunci ce este? iscodi Fiona.

— Nu suportam gândul că aş putea deveni ca el, îi explică Byron. Credeam că dacă nu mă îndrăgostesc şi îmi aleg o femeie absolut castă, aş putea evita acest risc.

— Lady Opal…

— N-o cunoşteam deloc. Dar părea pură ca zăpada spulberată de vânt.

— E evident că ea a ajuns să te cunoască suficient cât să-şi dea seama exact ce te-ar fi pus pe fugă, chicoti tânăra femeie.

— Aş fi în stare să ucid un profesor de dans dacă l-ai săruta.

Vocea îi răsună aspru, despuiată de poleiala omului de lume, dezvăluind un bărbat posesiv până în pânzele albe. Doar un bărbat. Avu impresia că inima încetase să-i mai bată cât aşteptă, cu răsuflarea încremenită în piept, ca

ea să răspundă.

Durerea ascuţită pe care o simţea acolo se domoli doar atunci când ea se aplecă spre el şi murmură:

— Nu sunt a ta, aşa că n-ai avea dreptul să strâmbi din nas.

În vocea ei răsunase o făgăduială provocatoare.

Byron inspiră adânc, înălţă o rugăciune de mulţumire mută oricărei zeităţi l-ar fi ascultat în acel moment şi începu să desfacă agil şiretul corsetului ei de catifea.

— Ce faci? scheună Fiona, moment în care degetele lui încremeniră.

— Cât eşti de beată? o întrebă el îngrijorat, observând totuşi că ochii i se limpeziseră.

— Se pare că m-am trezit aproape complet. Dar poate ar trebui să-mi dai sticla. Sunt destul de sigură că trăiesc un vis, şi nu vreau să se sfârşească.

— Nu se va sfârşi.

Încet, îi deschise larg jacheta. Desigur, era îmbrăcată mai multe straturi… O bluză, un corset, o cămaşă de corp.

Reuşise să-i dea jos bluza şi tocmai îi desfăcea şiretul setului când ea îl întrebă:

— Byron, de ce faci asta?

— Fiindcă am să mă însor cu tine.

— Mi-a scăpat cumva momentul când mi-ai cerut mâna? se interesă ea după o clipă de gândire.

— Da. Probabil ai băut prea mult, zise el aruncându-i deoparte corsetul.

Dar Fiona clătină din cap când se întinse spre cămaşa ei de corp:

— Byron. Nu!

— Te doresc, spuse el, cu o voce care aducea înspăimântător de mult a mârâit. Nu am dorit niciodată pe nimeni aşa cum te doresc pe tine. Eu… eu cred că…

Dar ea îl întrerupse înainte să apuce să termine fraza.

— Vrei să mă iei de soţie, dată fiind reputaţia mea?

— Tu eşti femeia potrivită pentru mine, declară el,

renunţând să se ocupe de cămaşa ei de corp şi prinzându-i faţa în palme. Nu ştiu de ce. Tot ce ştiu e că din clipa care te-am văzut, viaţa mea s-a schimbat. S-a schimbat ceea ce-mi doream de la viaţă. Nu-mi doresc să mă însor cu o femeie care mă găseşte atât de dezagreabil încât e în stare să însceneze un scandal cu un profesor de dans. Nu vreau să fiu cuminte şi prudent. E adevărat că dacă mă părăseşti voi ajunge ca tatăl meu, rătăcind cu inima frântă şi cu o atitudine oribilă. Prefer să-mi asum acest risc decât să nu fiu cu tine.

— Dar eşti atât de frumos! Eşti conte, eşti genial şi dacă renunţi la atitudinea ta atât de înspăimântător de distantă, femeile îţi vor cădea la picioare. Nu trebuie să te căsătoreşti cu mine doar pentru a dovedi că te-ai schimbat.

Cu gesturi blânde, îi dădu jos mâinile de pe faţa ei.

— Te-ai mărita cu mine dacă logodnicul tău nu şi-ar fi pierdut viaţa căzând de la fereastra ta? întrebă Byron. Nu doar fiindcă sunt conte, ci… pentru mine?

Capitolul 17

Inima îi bubuia atât de tare, încât aproape că nu auzi întrebarea discretă. Îşi impusese dintotdeauna să nu-şi *dorească* nimic, iar acum îşi încălca toate regulile proprii. Era bizar, de-a dreptul înspăimântător să constate cât de mult îşi dorea să-l prindă pe Byron în braţele ei, să-l sărute, să-l liniştească, să facă să-i dispară din ochi acea minusculă licărire de nesiguranţă.

— Da, spuse ea, vocea răsunându-i puternic în grajd. Aş face-o şi dacă ai fi unul dintre oamenii lui Taran, şi dacă ai fi un băiat de la grajduri, şi dacă ai fi pur şi simplu un amant italian.

— Dar nu sunt. Sunt bărbatul care îţi va deveni soţ.

La un moment dat privirile li se întâlniră şi contele se

aplecă spre ea. Fiona închise ochii, cufundându-se în vârtejul întunecat de emoţie şi dorinţă provocat de atingerea buzelor lui.

După care nu se mai împotrivi când ajunse la cămaşa ei de corp. La scurt timp după aceea, Byron se ridică în faţa ei, cu pielea albă presărată cu picături de umbră aruncate de felinar, muşchii puternici ai feselor lui continuându-se în coapsele musculoase, pulpele zvelte…

— Îmi plac chiar şi gleznele tale, murmură ea, devorându-l din priviri.

Corpul lui era masiv şi excitat, dincolo de orice îşi imaginase.

Byron nu-i răspunse, ci se lăsă în genunchi în faţa ei, studiind-o lacom din priviri, lăsându-şi mâinile să-i alunece în sus pe picioare într-un gest lent, seducător. Peste tot pe unde treceau, degetele lui erau urmate de un şir de săruturi fierbinţi şi nerăbdătoare.

Fiona se zvârcoli pe păturile vechi, arcuindu-şi instinctiv şoldurile spre el, strigându-şi plăcerea când buzele pătimaşe îşi aleseră o altă parte a corpului ei ca s-o tortureze.

— Eu… eu… strigă ea, vrând să spună că nu auzise niciodată ca o persoană respectabilă să facă astfel de lucruri.

El reacţionă însă depărtându-i uşor picioarele şi mai mult. Auzi un mârâit de plăcere răsunându-i din fundul gâtului.

Făcea dragoste cu tot atâta atenţie precum făcea orice altceva: era când delicat, când aspru, experimentând pentru a vedea ce anume îi smulgea strigăte de plăcere alternând cu… Fiona nu-şi mai putea căuta cuvintele, căci era prea ocupată încercând să inspire, apoi mintea ei se goli cu totul şi nu mai ştiu nimic, zvârcolindu-se sub mâna lui, încercând, încercând… În cele din urmă, Byron lăsă să-i alunece un deget lat în ea, aproape făcând-o să ţipe.

Şi chiar ţipă, într-un sfârşit, când lumea explodă în

jurul ei, învăluind-o în cioburi minuscule de lună care erau, în acelaşi timp, străfulgerări de senzaţii. Se revărsară prin corpul ei în val după val.

Byron râse, apoi îşi coborî din nou capul. Fior se întinse exact la timp şi îl prinse de mână:

— Nu mă atinge!

— De ce nu?

Auzi râsul din vocea lui, dar îl ignoră. Aerul rece îi zgâria plămânii, ca şi cum ar fi încetat să respire o vreme.

— Sunt... sunt... pur şi simplu n-o face. Este prea mult. Prea intens.

Byron se încruntă doar pentru sine. Evident, Dugald fusese prost din mai multe puncte de vedere. Ridică din umeri în sinea lui. Dacă idiotul de scoţian nu se pricepuse să-i ofere plăcere logodnicei sale, cu atât mai bine pentru el.

Fiona era întinsă în faţa lui ca un desert de căpşune cu frişcă, cu pielea înroşită de plăcere, cu părul stacojiu revărsându-se ca nişte şiraguri de rubine pe păturile aspre de lână. Prea înţepătoare pentru spatele ei, îşi spuse. Nu se îndoia de faptul că, în clipa în care aveau să se împreuneze, avea să-şi piardă controlul. Simţea dorinţa violentă invadându-i trupul, ca un fel de nebunie.

Nu-şi pierduse niciodată stăpânirea de sine în timpul unui act sexual, însă cu Fiona până şi cel mai fin sărut îl aducea în pragul smintelii. Ea îl făcea să se simtă ca un lunatic, înnebunit de dorinţa de a o poseda, de a o face *a lui.* Nu-l ajuta cu nimic dacă ştia cât era de stupid.

Byron mai găsi în el exact atâta judecată cât să-şi dea seama că Fiona avea să se aleagă cu nişte julituri urâte pe spate. Îi ridică trupul moale şi se rostogoli dedesubt, coborând-o peste el.

Tânăra femeie îşi echilibră greutatea prinzându-se de pieptul lui, apoi îşi strânse buzele în cea mai senzuală expresie de îmbufnare pe care o văzuse el vreodată.

— Ce faci?

Byron desenă cu un deget conturul generoasei ei buze de jos.

— Mă gândeam să încercăm aşa pentru prima noastră dată, spuse el, străduindu-se să ascundă dorinţa dureroasă care-l străfulgera la simpla vedere a sânilor ei... şi dând greş cu totul. Aceştia erau plini şi maturi, având mărimea perfectă pentru a îngenunchea un bărbat sub imperiul pasiunii. Geamătul ce se desprinse de pe buzele lui aducea mai mult a mârâit când se ridică să prindă un sfârc trandafiriu în gură, ocupându-se mai întâi de acesta, apoi de celălalt.

Fionei îi plăcu. Degetele ei se încleştară în părul lui, iar de pe buze i se desprinseră strigăte sacadate. Prin ceaţa furtunoasă a dorinţei, Byron găsi răgaz să reflecteze cât de norocos fusese să găsească o femeie căreia nu-i era teamă de uniunea conjugală. Care să nu-l împingă deoparte şi să tremure dezgustată aşa cum făceau majoritatea fecioarelor, cel puţin din câte auzise el din surse sigure.

Când simţi că aproape nu mai putea respira, iar vintrele îi erau în flăcări, îi spuse pe o voce gâfâită:

— Acum!

Capul ei era dat pe spate, cu tot acel păr superb revărsându-i-se până la şale, dar la porunca lui se îndreptă şi-şi sprijini mâinile pe pieptul lui.

Era ceva bizar şi nesigur în expresia ei, iar Byron îşi dădu seama într-un moment de revelaţie orbitoare că prostănacul de Dugald nu doar îi refuzase orgasmul pretinsei lui iubite, ci, aparent, nu făcuse dragoste cu ea decât în cele mai convenţionale moduri.

Ceea ce însemna că le rămânea lor mai mult să descopere împreună, chibzui el, străpuns de o plăcere violentă care făcu să i se întărească şi mai mult mădularul. Îşi puse mâinile pe şoldurile generoase ale Fionei şi o ridică în aer, poziţionând-o cu grijă, apoi îi dădu drumul.

Era copleşit de o dorinţă disperată, tânjind nebuneşte să fie în ea. Gura ei formă un cerc perfect când el se

împinse în sus. Îi simţi trupul de parcă ar fi fost mătase lichidă, fierbinte şi strâmt.

Era atât de strâmtă, încât văzu alb în faţa ochilor, învăluit fiind într-o ceaţă voluptuoasă de plăcere. Îşi dădu capul pe spate, strângându-şi degetele pe şoldurile ei arcuindu-se astfel încât de data aceasta, această primă dată, să fie îmbrăcat în întregime de ea. Un geamăt răzbătu din gât când se retrase şi se împinse din nou sus, chiar şi cea mai mică mişcare provocându-i o expresie de plăcere ce-l străbătea până în vârful membrelor. Era atât de strâmtă! *Foarte* strâmtă.

Byron căscă brusc ochii. Fiona stătea aplecată în faţă, sprijinită pe pieptul lui. Nu arăta ca şi cum ar fi avut dureri, dar pe chipul ei se citea neliniştea.

Încremeni, cu spatele încă arcuit, cu mâinile strânse pe rotunjimea şoldurilor ei. Un blestem anglo-saxon de modă veche îi zbură de pe buze.

— Nu e cazul să te exprimi astfel, îl dojeni ea.

— Tu… tu…

Cuvintele îi ieşiră gâtuite, aspre şi întunecate.

— Sunt fecioară, îl ajută Fiona. Sau poate ar trebui să spun că eram fecioară. Îşi roti şoldurile, iar Byron îşi înăbuşi un geamăt, strângând-o mai tare. Nu e tocmai îngrozitor.

— Fereastra, gâfâi el. Şi… şi *iedera?*

— Chiar crezi că aş putea fi atât de proastă încât să invit un amant să-mi intre în cameră căţărându-se pe plante? Ochii îi străluceau, deşi tensiunea vizibilă de pe bărbia ei îi spuse că senzaţia de strâmtoare care îl făcea pe el să tremure din toate încheieturile nu ere atât de delicioasă pentru ea. Dădu s-o ridice de pe el, însă ea îşi strânse degetele pe pieptul lui şi spuse: Nu!

Byron se opri imediat.

Fiona se lăsă să alunece la loc, până când bărbatul ajunse din nou învăluit în teaca ei strâmtă. Nu se putu abţine: şoldurile i se arcuiră, şi îi strigă gâfâind numele.

— Ţi-a plăcut asta? întrebă ea, abandonând tonul

obişnuit de amuzament calm şi sec şi înlocuindu-l cu ceva diferit. Aproape ca un tors de felină.

Se sprijini de pieptul lui şi se ridică puţin, apoi se lăsă să cadă cu toată greutatea.

Un strigăt aspru se desprinse de pe buzele lui, după care se împinse din nou în ea, cucerind şi acel ultim milimetru, îngropându-se în căldura ei umedă şi lunecoasă.

Fiona râse, iar sunetul căzu peste el ca o binecuvântare. Ea se aplecă în faţă şi repetă mişcarea, iar el îşi recăpătă în cele din urmă controlul suficient cât să-şi desprindă mâinile de pe şoldurile ei, deşi era destul de sigur că îi lăsase vânătăi pe piele. Odată eliberate, mâinile lui se îndreptară, firesc, spre sânii ei. Îşi redobândise stăpânirea de sine, chiar dacă stătea într-un fir atât de delicat încât s-ar fi putut compara cu o şuviţă din părul ei. Trebuia s-o tragă după el în acea plăcere îmbătătoare şi lacomă ce i se pregătea.

Fiona îşi ţinea ochii închişi, clătinându-se uşor, cu mâinile aşezate peste ale lui, care îi ţineau în căuşul palmelor sânii, frecându-i neobosit sfârcurile superbe. De fiecare dată, simţea un fior delicat străbătându-i corpul.

Se abandonase unui sentiment atât de senzual, încât nici măcar nu ştia cum să-l numească. Era ca furtuna de afară, ca şi cum ar fi fost prinsă în ceva atât de puternic, încât esenţa fiinţei ei se pierdea în mijlocul unui vârtej. Acolo unde nu existase nimic exista brusc acest… tare, fierbinte… acest… Nu-i venea în minte cuvântul potrivit.

Iar Byron îi mângâia sânii, şi de fiecare dată când îşi trecea degetele mari peste sfârcurile ei se împungea în sus, doar o idee, doar atât cât să-i aducă aminte că era acolo.

Parte din ea.

Simplul gând i se revărsă ca un şuvoi de aur lichid peste piele. În sfârşit, ea, Fiona, nu mai era singură. Deşi se cunoşteau de foarte puţin timp, ştia asta cu siguranţă care-i inundă întregul corp. Chipul lui, un chip superb, superb, era schimonosit, sălbatic, lipsit de graţie… din cauza *ei.*

— Ai să mă iubeşti întotdeauna, nu-i aşa? reuşi să îngaime. De fiecare dată când se mişca, Byron îi provoca spirale de fierbinţeală care îi înfiorau picioarele.

El deschise ochii când auzi întrebarea. Fiona ştia instinctiv că nu exista femeie în Londra care să fi recunoscut, sau chiar să fi văzut, acea expresie de posesie sălbatică pe care o zărea ea acum pe chipul civilizatului şi finului conte de Oakley.

— Întotdeauna. Eşti a mea, mârâi el, împingându-se din nou în sus.

Corpul ei se obişnuise acum, îl acceptase.

Mai mult, îl primea călduros, întrucât îi provoca de fiecare dată străfulgerări fierbinţi. Fiona se clătină, se prinse de pieptul lui, strângându-i între degete muşchii tari.

Pleoapele i se închiseră. Îşi simţea tot corpul concentrându-i-se asupra unui singur punct, asupra acestui…

Mâinile lui mari o prinseră de şolduri şi o ridicară uşor în aer, în răcoarea neplăcută. Lăsă să-i scape un suspin, dar Byron, iute ca un vârtej, aruncă pe jos mantia de blană, o întinse blând pe spate şi se sprijini pe mâini deasupra ei.

— Trebuie să te am, îi spuse, cu gura de-abia atingând-o pe a ei, cu vocea gâfâită, dar blândă. E latura asta al naibii de posesivă a mea, Fiona. Trebuie să… trebuie să…

Fiona ridică privirea spre el, simţind fierbinţeala alergându-i în vene când începu să intre în ea, şi ştiu că acesta avea să fie întotdeauna punctul lor de sprijin.

El avea să simtă nevoia de a o poseda, de a şti că nu avea să-l părăsească niciodată, de a crede acest lucru cu fiecare fibră din fiinţa lui. Iar ea avea să simtă nevoia la fel de disperată de a şti că o iubea. Că avea să fie tandru, să stea drept scut între ea şi gura lumii şi s-o apere întotdeauna.

Era adevărul incandescent din ochii lui, răzbătând clar din felul în care corpul uriaş încremenise peste al ei, chiar

dacă se străduia vizibil să se controleze. Stătea prijinit în coate, cu mâinile încleştate lângă corpul ei.

Fiona îşi trecu degetele cu voluptate pe spatele lui, coborând până la muşchii tari ai feselor.

— Te doresc, îi şopti, vocea vibrându-i de adevărul cuvintelor rostite. Nu sunt întreagă fără tine.

Foamea din glasul ei îşi găsi ecou în geamătul tunător ce izbucni din gâtul lui. O punea la încercare şi o completa. Apoi se pierdură amândoi în lumină, Byron aplecându-şi capul astfel încât să o poară acoperi cu sărutări dulci, să-i guste respiraţia gâfâitoare, să deseneze cu limba conturul buzelor ei…

În timp ce o purtă spre extaz.

Şi ea pe el.

Îşi vorbiră fără cuvinte, îşi făcură promisiuni fără cuvinte, se iubiră fără cuvinte.

Capitolul 18

Câteva ore mai devreme, la scurt timp după cină

— Ei bine, Taran, mi-ai găsit femeia perlei ia, recunosc. Robin ridică paharul într-un toast batjocoritor, înainte de a-i da pe gât conţinutul.

Lipsise de la încă o cină. Lipsise? Fugise, pur şi simplu. Nu că i-ar fi păsat cuiva, în afară de Oakley, şi asta doar fiindcă punea familia într-o lumină proastă. Ea cu siguranţă n-ar fi avut nimic împotriva absenţei unui libertin notoriu. Îşi îngustă ochii, cu privirea aţintită asupra tăciunilor aprinşi ce licăreau în căminul bibliotecii.

— Naiba să te ia, Taran, bombăni el.

— O!Ăsta e un cuvânt foarte, foarte urât, nu-i aşa?

Robin se răsuci pe călcâie. Marilla Chisholm stătea în prag într-o poză studiată, sprijinindu-se de cadrul uşii, astfel încât sânii îi ieşeau în faţă ca prora unei corăbii. Trei dintre degetele ei micuţe acopereau ovalul perfect al buzelor.

— Îmi cer scuze, domnişoară Chisholm, spuse Robin. Nu mi-am dat seama că am companie.

— O! repetă Marilla, pornind cu mişcări sclifosite spre el. Vrei să spui că… suntem singuri?

Se opri suficient de aproape cât să poată fi uşor atinsă cu mâna şi îşi înclină capul pe spate, clipind stupid. Lui Robin îi evocă un cocker spaniol miop, încercând să compenseze prin entuziasm ceea ce-i lipsea din discernământ.

— Nicidecum singuri, o asigură el. Nu numai că uşa bibliotecii e larg deschisă, dar toţi servitorii lui Tartan rătăcesc pe-aici, trăgând cu urechea. Nu m-ar surprinde să găsesc vreun bătrân ghemuit sub pernele alea.

Arătă spre canapeaua veche şi noduroasă din bibliotecă, aşezată în faţa şemineului, cu spatele spre ei.

— Unchiul tău nu se numără printre favoriţii mei în momentul de faţă, zise Marilla aruncând o privire bănuitoare spre canapea. A îndrăznit să mă ridice de la masă în timpul cinei şi să-mi ţină o predică despre buna purtare. Robin fu sincer uluit, căci Taran era ultima persoană căreia i s-ar fi putut aplica definiţia expresiei „bună purtare”. S-a purtat cât se poate de dezagreabil cu mine!

— Este cât se poate de dezagreabil, consimţi vicontele. Dar ce cauţi aici, domnişoară Marilla? Pe sora dumitale?

— Dumnezeule bun, nu. A dispărut undeva, într-un moment de enervare, spuse Marilla indiferentă. Apoi zâmbi, strecurându-se mai aproape de el. Nu te ofensează grija pe care o port reputaţiei mele, nu-i aşa? O lady nu mai e nimic fără reputaţia ei. Uită-te, de exemplu la Fiona…

Se întrerupse brusc şi se grăbi să-şi ducă din nou mâna la gură, prefăcându-se şocată de indiscreţia pe care fusese cât pe ce s-o comită.

— Vai, oricât ar fi de tentant, trebuie să refuz.

— Ah. Marilla se încruntă, lăsându-şi mâna să cadă.

Asta da, obrăznicie!

— Din nou, îmi cer iertare.

Tânăra femeie îl bătu jucăuşă în piept, apoi lăsă acele câteva bătăi să se transforme într-o mângâiere, împletindu-şi degetele prin deschizătura cămăşii lui.

— Pe de altă parte, tu eşti un bărbat foarte, foarte obraznic, nu-i aşa?

Degetele ei i se strecurară sub nasturi, atingându-i pielea goală de dedesubt.

Biata fiinţă era atât de lipsită de subtilitate, încât era aproape înduioşătoare. Aproape. Evident, Marilla nu fu sigură de abilitatea ei de a-l domestici pe Byron şi încerca să-şi reducă din riscuri. Presupunea că ar fi trebuit să fie flatat că-l lua în considerare ca posibil candidat la căsătorie.

— Draga mea domnişoară Chisholm, spuse el, prinzându-i mâna insinuantă şi desprinzându-i-o uşor, oricât de „obraznic" aş fi, nu sunt atât de necuviincios încât să profit de tine ori să-ţi provoc *absolut orice fel* de probleme. Zâmbi pentru a mai atenua duritatea cuvintelor care urmau: Cu atât mai puţin să te compromit.

Marilla tocmai începuse să-şi croiască drum cu mâna liberă înapoi sub cămaşa lui, dar acum încremeni, bosumflându-se.

— N-ai face-o? încercând să păstreze o expresie serioasă. Robin clătină din cap. *De ce nu?* izbucni ea, întunecându-se la faţă de supărare.

— Fiindcă apoi aş fi obligat să te iau de soţie.

— Ei bine, da. Bineînţeles, spuse ea, dându-şi ochii peste cap. Aşa funcţionează lucrurile astea. Şi ce dacă?

Dumnezeule bun, dacă ar fi avut un dram de inteligenţă, fata ar fi fost înspăimântătoare! îşi zise vicontele.

— Nu vrei să te măriţi cu mine.

— Ei bine, nu iniţial, recunoscu ea. Nu ai fost prima mea alegere. Nu ai deloc bani şi nici măcar nu eşti un conte adevărat, fiind doar un viconte *francez* – şi trebuie să adaug

că mi se pare foarte de prost gust că laşi oamenii decenţi să creadă că *eşti* un conte adevărat, dar sunt dispusă să trec peste asta.

— Îţi apreciez indulgenţa.

— Adică, serios, cum ai putea fi prima mea alegere sau prima alegere a oricui, mai ales când sunt disponibili un duce adevărat şi un conte adevărat?

— Bineînţeles că n-aş putea fi.

O expresie vicleană apăru în ochii ei albaştri şi rotunzi.

— Dar apoi mi-am dat seama cât de mult mi-ar plăcea să fiu castelană în propriul meu castel, în special unul pe care aş putea să-l redecorez pe gustul meu. Aşa că… Eu am banii, tu ai castelul. Şi ne aflăm în Scoţia. Nu avem nevoie decât de o pereche de martori.

Robin se răzgândi. Chiar şi fără inteligenţă, era înspăimântătoare.

— Ce aş putea să spun? Mă onorezi mai mult decât merit. Şi, la drept vorbind, aşa era. Chiar ar fi trebuit să se gândească bine la oferta care i se făcuse. Era o partidă mai bună decât oricare alta la care ar fi avut dreptul să aspire. Dar apoi, îşi aminti Robin cu o uşurare sinceră, el nu avea aspiraţii. Să înţeleg că nu s-a ales nimic din tentativele tale nici cu Bretton, nici cu Byron? o iscodi.

Marilla reflectă vizibil dacă să-l mintă, dar decise ori că nu s-ar fi lăsat păcălit, ori că nu merita efortul.

— Da. Adică nu. Nu încă.

Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi trebuit s-o ia de soţie măcar pentru faptul că o asemenea ambiţie orbească merita să fie recompensată. Atâta că… atâta că *Cecily.* Ce neghiob era. Ce fiinţă ridicolă şi jalnică. Izbucni în râs.

— Râzi de mine? se îmbufnă ea.

— Nu, râd de mine însumi. Deşi sunt flatat de interesul şi amabilitatea ta, mă tem că nu pot să-ţi fac propunerea pe care o doreşti.

Când auzi acestea, Marilla se dădu înapoi şi, pentru o

clipă, Robin se temu că avea să fie pălmuit. I se mai întâmplase de câteva ori în circumstanţe identice – tinere fecioare tentate să guste un fruct interzis – şi recunoştea semnele: pe chipul ei frumos se strânseră nori grei de furtună; sprâncenele i se adunară laolaltă; buza de jos îi ieşi în faţă. Dar apoi, pe neaşteptate, furia îi dispăru şi ridică din umeri. Veni mai aproape, iar mâinile începură iarăşi să danseze pe pieptul lui.

— De unde ştii? toarse ea. S-ar putea să fiu mai deschisă spre sugestii decât te aştepţi.

Spunând acestea, se ridică pe vârfuri şi îi depuse un sărut direct pe buze.

Îl surprinse atât de tare pe Robin, încât, pentru o clipă, acesta nu reacţionă. O parte din el era îngrozită de cutezanţa ei, o alta era amuzată de acea groază pe care i-o stârnise, dar cea mai mare parte din el nutrea doar un fel de simpatie ezitantă faţă de tânăra femeie. De astfel, fiindcă în adâncul sufletului Robin era un om bun, îi răspunse la sărut cu unul atent şi cast, cu buzele închise, apoi, înainte ca ea să poată merge mai departe, o înlătură blând.

— Şi cu asta, basta, draga mea.

— Dar… dar *de ce?*

— Fiindcă nu m-a tentat niciodată să fiu premiu de consolare, spuse el, păstrându-şi tonul molcom.

— O… rahat! făcu Marilla. Pufnind iritată, se răsuci pe călcâie şi tropăi furioasă către uşa bibliotecii.

Relaxat, Robin ridică din nou paharul de vin pe care îl pusese jos la intrarea ei. Îl reumplu, murmurând:

— Acum poţi să te ridici de pe podea, unchiule.

— Ba nu pot, răsună o voce certăreaţă din apropierea canapelei. Sunt năucit de uluire. Ai avut o moştenitoare în braţele tale şi ai refuzat-o. Aş putea să mor pur şi simplu de groază.

— Nu face promisiuni pe care nu ai de gând să le onorezi.

Capul sur al lui Taran apăru peste spătarul canapelei după care se aruncase la sosirea Marillei.

— Ţi-ai ieşit naibii din minţi, băiete? Are o avere uriaşă şi e cea mai drăguţă dintre toate, ba are şi sângele fierbinte. Ce-i drept, e o drăcoaică împeliţată, dai un bărbat puternic ar putea s-o îmblânzească. Şi, ceea ce contează cel mai mult, te vrea pe tine. În vocea lui răsună o urmă de gelozie. Ar fi bine să accepţi ceea ce ţi se oferă pe tavă.

— Nu mă vrea pe mine; vrea un castel.

— E acelaşi lucru. Cu articulaţiile genunchilor pârâind şi scârţâind, Taran se ridică în picioare. În plus nu mai ai de unde alege.

— Serios? întrebă Robin tărăgănat. Cum aşa?

— Ei bine, ducele i-a cerut mâna Catrionei Burns, lui Oakley i s-au aprins călcâiele după Fiona Chisholm şi ştiu că nu ai cuteza să te bagi peste ceea ce a revendicat deja vărul tău.

— Şi eu care m-am crezut un om de onoare în toţi aceşti ani!

— Tu chiar n-ai picătură de sânge scoţian în vine. Un Ferguson îşi ia ce doreşte indiferent ce spune legea.

— Aha, făcu Robin, dând din cap cu înţelepciune. Brusc, încep să înţeleg toate ramurile terminate brusc din arborele genealogic. S-au dus să împodobească cu totul alt arbore, cel al familiei Tyburn.

— Pfff, scuipă Taran dezgustat.

— Dar ai spus că nu am nicio altă opţiune, spuse vicontele, revenind la subiectul anterior. Cum rămâne cu Lady Cecily?

Fu satisfăcut de cât de indiferent reuşi să pară.

— N-ai şanse cu ea. Nu mai ai, lătră Taran.

— Şi de ce?

— Fiindcă nicio femeie cu un dram de mândrie nu va accepta după ce a văzut-o pe Marilla frecându-se de tine ca o pisică în călduri.

— Ce vrei să spui? întrebă Robin şocat.

— Lady Cecily a trecut pe hol adineauri. Tocmai voia să intre când v-a văzut pe voi doi bot în bot. A încremenit pe loc, zău! N-ai pierdut mare lucru, după părerea mea. În ciuda zestrei bogate.

— Taran... în vocea lui Robin răsună un ton de ameninţare pe care prea puţini îl auziseră de-a lungul timpului.

— O, e destul de drăguţă, recunoscu unchiul său netulburat, dar mironosiţă. A tresărit de parcă v-ar fi văzut goi pe podea.

Robin inspiră adânc şi îşi îndreptă umerii. Ce conta? După cum îi spusese şi Marilla atât de succint, era un om foarte, foarte rău, iar dacă Lady Cecily nu ştiuse acest lucru deja, îl aflase acum.

Foarte calm, foarte atent, ridică paharul şi, dintr-o sorbitură prelungă, îl goli.

Capitolul 19

Lady Cecily Tarleton era nu doar drăguţă, bine plasată în societate şi hărăzită să primească o zestre inimaginabil de mare în momentul căsătoriei, ci îi respecta totodată pe cei mai în vârstă ca ea şi nu se punea niciodată pe primul loc. Iar dacă unii o considerau doar anostă, iar alţii spuneau că era prea bună pentru a fi adevărată, ba câteva pisici bătrâne mârâiau că şi o statuie ar fi fost mai vioaie, toţi aceştia nu erau decât nişte invidioşi. Marea majoritate a matroanelor din lume socoteau că Lady Cecily avea toate atributele unei nurori perfecte.

Motiv pentru care faptul că încă nu era nora nimănui le părea extrem de supărător.

Ce naiba nu era în regulă cu Maycott? De ce nu aproba cererea în căsătorie a vreunui băiat, şi să termine dată cu asta?

Nimeni nu se gândise vreodată că nu Maycott constituia cheia misterului şi că Lady Cecily cea sfioasă nu era nici atât de sfioasă, nici atât de maleabilă pe cât se credea, ba în plus fusese încurajată încă de la naştere să-şi asculte inima. Cu privire la alegerea unui soţ, i se spuse să-l aştepte pe acel „cineva special”, iar când întrebase cum avea să-şi dea seama cine era respectivul, mama ei o asigurase că „îţi vei da seama când îl vei întâlni”.

Din nefericire, singurul tip de bărbaţi atraşi de ea erau indivizi sumbri şi serioşi care credeau în mod eronat că descoperiseră în ea un suflet-pereche la fel de grav, aşa că după trei sezoane Lady Cecily începuse să se teamă că nu avea să-l întâlnească niciodată pe bărbatul pe care, după cum îi promisese mama ei, avea să-l recunoască la prima vedere, şi avea să sfârşească nemăritată. Sub imperiul acestei ameninţări, în acest ultim sezon tânăra femeie hotărâse să lase deoparte visele despre săruturi fierbinţi, hohote de râs relaxate şi nopţi pline de pasiune şi să se concentreze pe realizarea unor scopuri mai realiste: o cameră plină de copii dragi şi conversaţii serioase cu un… cu un bărbat foarte amabil.

Îi spusese aşadar tatălui ei să-şi dea aprobarea pentru bărbatul care îi plăcea cel mai mult dintre cei care-i ceruseră mâna. Moment în care tatăl o îmbarcase, împreună cu restul familiei, într-o călătorie spre Scoţia, unde, departe de ceea ce ar fi distras-o la Londra, putea „să facă singură o alegere”.

Astfel ajunsese Cecily să se afle în proaspăt renovata sală de bal a castelului Bellemere când un grup de bărbaţi masivi, cu bărbi sure şi îmbrăcaţi în kilturi nu tocmai curate, dăduseră buzna înăuntru şi o luaseră pe ea şi încă vreo câteva domnişoare, le aruncaseră peste umăr şi le duseseră cu ei, în aplauzele încântate ale celorlalţi invitaţi,

care crezuseră că totul făcea parte din programul serii.

Deşi Cecily ştia foarte bine că răpirea nu avea legătură cu banchetul, nu se speriase prea tare. În primul rând, fiindcă una dintre celelalte tinere răpite, Catriona Burns, îi cunoştea evident pe bărbaţi şi îi declarase inofensivi; în al doilea rând, fiindcă la scurt timp după aceea descoperiseră că şi ducele de Bretton se afla în trăsura lor – sau mai degrabă a lui; şi, în sfârşit, fiindcă în momentul sosirii lor la castelul Finovair un bărbat scandalos de chipeş, cu bucle negre moi şi un zâmbet poznaş, o prinsese de mână şi o privise cu ochii lui superbi, amuzaţi, umbriţi de gene negre, iar ea avusese o revelaţie: „Mama a avut dreptate”.

Căci în clipa aceea o emoţie bizară se trezise undeva adâncul inimii sale, însoţită de o stare de bine percepută până în măduva oaselor, ca şi cum ar fi ajuns în sfârşit la destinaţie, fără să fi ştiut măcar că se îndrepta spre ea. Astfel se întâmplă ca Lady Cecily Tarleton, fiica supusă şi cuviincioasă a contelui de Maycott, să recunoască fără urmă de îndoială că găsise în Robin, viconte Rocheforte, derbedeu incorigibil, sărăntoc autoproclamat, scandalosul Prinţ al Crailor, bărbatul cu care urma să se căsătorească.

Ştia cine era şi îi cunoştea reputaţia, desigur. Îi fusese arătat pe străzile din Londra. Nu conta. Singura întrebare era cum avea ea să abordeze situaţia.

Era o întrebare ce o tulbura tot mai mult, mai ales că Robin se remarcase în ultimele două zile prin absenţa lui la fel de mult cum se remarcase Marilla plin disponibilitatea ei. La drept vorbind, hotărârea lui de a nu-şi face apariţia începea să-i ameninţe serios planul de a-l lua de soţ. Intenţia îi era fermă, căci acum că găsise dragostea nu vedea niciun motiv să renunţe la ea.

Însă nu putea să-i spună pur şi simplu că îl iubea. Încă de la naştere fusese învăţată temeinic că o lady *aştepta* ca gentlemanul să o observe, apoi să înceapă să o curteze. Dar metoda nu avea să funcţioneze în situaţia de faţă.

Timpul era esenţial. În curând furtuna avea să oprească, trecătorile aveau să se deblocheze, iar tatăl ei avea să sosească la Finovair.

Prin urmare, când Robin nu-şi făcuse apariţia nici la cina din acea seară, Cecily plecase în căutarea lui, iar acum stătea într-un hol întunecat în faţa bibliotecii castelului, cu obrajii încinşi şi ochii înnotându-i în lacrimi. Făcuse uz de întreaga ei stăpânire de sine ca să se abţină să nu intre furtunos în bibliotecă, împingând-o pe Marilla Chisholm din braţele lui Robin şi luându-i locul.

Un singur lucru o împiedicase să acţioneze: dar dacă Robin nu voia ca ea să-i ia locul Marillei?

Nu avea niciun motiv să creadă că ar fi vrut aşa ceva. Nimic nu-i confirma certitudinea că simţea şi el are tă… această *legătură,* în afară de modul în care o privise când se întâlniseră în faţa trăsurii lui Bretton, sugerând o trezire profundă a conştiinţei care trecuse dincolo de amuzamentul lui şi îl lăsase, preţ de o clipă grăitor zdruncinat şi vulnerabil.

Se îndepărtă discret de pragul uşii şi începu să se plimbe, gândurile oscilându-i între speranţă şi disperare. Nu băgă de seamă în ce direcţie o purtară paşii până nu auzi o voce masculină strigând-o:

— Lady Cecily? Eşti bine? Se întoarse şi îl văzu pe lordul Oakley venind cu paşi mari spre ea. Nu părea nicidecum încântat să o vadă. Ai cotit în direcţia greşită. Te-ai rătăcit?

— Poftim? Aruncă o privire în jurul ei şi îşi dădu seama că, distrată fiind, ajunsese într-o parte a castelului pe care nu o recunoştea. Holul nu era luminat, nu avea covoare şi era friguros. S-ar putea, zise după o clipă.

— Cred că eşti aproape îngheţată.

— Nu. Mi-e chiar bine, spuse ea, ceea ce era adevărat

Bucata de catifea pe care o recuperase din camera ei pentru a-i servi drept şal era călduroasă, chiar dacă deloc elegantă.

Pe sub şal îmbrăcase din nou rochia de seară de muselină albastră în care sosise, căci rochia neagră pe care o purtase dimineaţa se desfăcuse la cusături cu câteva ore în urmă.

— Mă îndoiesc, zise Oakley, atrăgându-i din nou atenţia. Dă-mi voie să te conduc spre o parte mai caldă a castelului.

Părea nerăbdător şi, în mod evident, gândurile lui erau îndreptate spre alte probleme.

— Mulţumesc, spuse ea, întorcându-se în direcţia indicată.

Deşi nu-l întâlnise niciodată pe Oakley la Londra, îi cunoştea reputaţia de aristocrat rigid până în măduva oaselor. Îl văzuse de mai multe ori în compania lordului Burbett, cel mai solemn curtezan al ei, dar nu ceruse niciodată să-i fie prezentat. Păruse genul de om care întotdeauna găsea ceva de criticat la oricine, iar Lady Cecily nu căuta niciodată motive suplimentare pentru a se îndoi de ea însăşi.

Acum Oakley, profund încruntat, mergea alături de ea cu mâinile ţinute la spate.

— Îmi cer scuze pentru toate astea, zise el într-un final. Burbett o să mă ucidă când va afla.

Cecily se încruntă. Aparent Oakley credea că Burbett se bucura de o poziţie mult mai importantă în viaţa ei decât era cazul. Dar nu putea nicidecum să-l informeze pe conte că refuzase cererea în căsătorie a prietenului lui. Burbett era cel căruia i se cuvenea să dezvăluie această informaţie în orice lumină ar fi dorit.

Interpretând tăcerea ce se lăsase între ei ca pe o mustrare împotriva excesului de familiaritate, Oakley roşi.

— Iar acum trebuie să-mi cer scuze din nou.

— Dumnezeule, milord, este a opta sau a noua oară când îţi ceri scuze pentru una sau alta. Doar nu poţi să te consideri vinovat pentru tot. Te asigur că eu nu gândesc astfel.

— Având în vedere că nimeni altcineva din familia mea nu pare să înţeleagă gravitatea situaţiei ori să-şi asume vina de a o fi provocat, sunt nevoit să mi-o asum eu, măcar de dragul demnităţii.

— Nu eşti de părere că unchiul tău sau… sau vărul tău au mustrările de conştiinţă ce se impun?

— Unchiul Taran nu are conştiinţă, bombăni Oakley.

— Şi vărul tău? insistă ea.

Pentru o clipă se temu că avea s-o mustre pentru îndrăzneală, însă rigiditatea ce părea să fie o parte esenţială din purtarea lui dispăru, fiind înlocuită de un zâmbet melancolic.

— Pentru a fi corecţi, dacă mă absolvi pe mine de orice vină, trebuie să faci acelaşi lucru şi pentru Robin. Deşi e aproape imposibil să-ţi dai seama după aparenţe, suspectez că e la fel de şocat ca mine de apucăturile neghioabe ale lui Taran.

— Chiar e? „Iată un subiect mult mai interesant decât Burbett”, îşi zise ea.

— Nu pot decât să sper. Byron îi oferi din nou un zâmbet neaşteptat – şi surprinzător de şarmant.

Oportunitatea de a afla mai multe despre Robin se dovedi irezistibilă.

— Pentru un gentleman cunoscut pentru., aprecierea pe care o arată tinerelor domniţe, vicontele reuşeşte să rămână absent o mare parte din timp.

Era teribil de îndrăzneţ din partea ei să spună ceva, şi aproape nu-i venea să creadă că o făcuse.

Oakley o privi uşor surprins, dar îi răspunse oricum.

— Vărul meu preferă să-şi păstreze *aprecierea* doar pentru doamne care nu mai sunt tinere fecioare.

„Ha! îşi spuse Cecily posomorâtă, Marilla Chisholm pare să-i fi schimbat gusturile.”

— Ei bine, nu e foarte politicos, spuse într-un târziu.

— Nu trebuie să te simţi ofensată, o rugă Oakley. Contele era probabil distras de ceva – sau de cineva din

moment ce renunţase la rezerva lui legendară. Robin încearcă probabil să se asigure că nu ajunge accidental să afecteze reputaţia cuiva prin asociere cu el.

— Sau e pur şi simplu hotărât să nu intre în jocul planurilor matrimoniale ticluite de unchiul vostru, sugeră ea.

— E posibil, dar mă îndoiesc.

— Cum aşa?

— Nu cred că Robin se aşteaptă ca vreo tânără lady cu reputaţie bună să-l considere un candidat dezirabil pentru căsătorie. Nu, există un alt motiv pentru se poartă ciudat, iar grija faţă de reputaţiile voastre e singurul pe care mi-l pot imagina.

— Pari supărat, observă ea.

— Asta fiindcă Robin este supărător. Şi enervant. Şi neghiob.

— S-ar părea că e exact opusul tău, milord, răspunse pe un ton de gheaţă, neputând să se abţină de la a-i lua apărarea lui Robin. Înţeleg de ce un gentleman atât de prietenos ar pune la grea încercare răbdarea unuia care pare a fi atât de sobru.

— Personalitatea pe care ţi-o conturează lumea şi personalitatea ta adevărată, pe care ţi-o cunoşti doar tu, nu sunt întotdeauna unul şi acelaşi lucru, replică Byron cu buzele strânse.

Cecily înţelegea mai bine decât majoritatea. Ştia că restul lumii o considera insipidă, dar câtă vreme familia şi prietenii săi apropiaţi ştiau că nu era aşa, nu-i păsa. Privindu-l pe Oakley, îi veni o altă idee:

— La cine te referi? întrebă ea. La tine, sau la viconte?

— Poate la amândoi. Chiar şi dumneata, Lady Cecily. Burbett te-a proclamat ca fiind cea mai prudentă domnişoară din câte a cunoscut, şi totuşi, iată-te acum punându-mi întrebări despre vărul meu. Cecily simţi o roşeaţă fierbinte urcându-i în gât şi obraji, însă contele urmă cu o patimă care o surprinse: Pe de altă parte, ce ştiu

eu despre femei? *Nimic.* Iartă-mă. N-am vrut să fiu aspru cu dumneata. Ca un neghiob ce sunt, insist să văd lucrurile prin ochii societăţii, nu printr-ai mei. În situaţia de faţă, făceam referire la nepăsarea lui Robin. E o mască pe care a adoptat-o. Cecily aşteptă, sperând că avea să-i ofere mai multe explicaţii, şi, după o clipă, tăcerea îi fu răsplătită: Disponibilitatea lui Robin – sau mai exact *hotărârea* lui – de a se subevalua e o invitaţie şi pentru ceilalţi să facă la fel. A moştenit o podgorie de la tatăl său şi, prin simpla forţă a voinţei lui, a reuşit, după lupte îndelungi, s-o scoată din ruină. Peste vreo zece ani va produce unul dintre cele mai bune vinuri de Bordeaux din lume. Însă *bârfitorii* – scuipă cuvântul cu dispreţ – şi gurile sparte şi fiţuicile cotidiene nu menţionează niciodată *asta.* Nerozii vorbesc doar despre experienţa lui în alte domenii. Iar el îi încurajează. Rosti ultima parte scrâşnind din dinţi. El recunoaşte cu seninătate nu doar ceea ce a făcut cu adevărat, ci şi nelegiuiri pe care nu le-a comis niciodată. Poţi să înţelegi de ce ar face un om aşa ceva?

Dumnezeule, unde dispăruse rezerva de oţel a celui mai faimos aristocrat de piatră al Londrei? Cecily avea impresia bizară că Oakley nu se mai referea la Robin, ci la cu totul altceva sau altcineva.

— Poate că speră să combată preventiv bârfele; dacă e primul care îşi asumă zvonurile, are măcar satisfacţia de a le fi furat celorlalţi plăcerea unui anunţ scandalos şi evită durerea pe care ar putea s-o provoace acuzaţiile nefondate.

— S-ar putea să ai dreptate, murmură Oakley privind-o atent. Robin e, din multe puncte de vedere, un bărbat extraordinar. Dar aş fi cu adevărat o gazdă proastă dacă le-aş permite oaspeţilor mei să se expună neintenţionat bârfelor. Ai grijă, Lady Cecily, adăugă el sever, dar nu cu răutate. Avem un prieten comun care nu ar permite niciodată ca numele lui să fie asociat, oricât de pe departe cu o necuviinţă cât de mică.

Se referea la Burbett din nou, avertizând-o că, dacă îşi

făcea de cap cu Robin, prietenul său avea să renunţe la a-i mai face curte.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, Lord Oakley. Nu am de gând să cochetez cu vărul tău.

Nu. Ea avea cu totul alte idei.

— Nu aş îndrăzni niciodată să cred aşa ceva, Lady Cecily, spuse contele, recăpătându-şi rigiditatea. E cât se poate de evident că nu eşti genul de femeie care să încurajeze bărbaţii să… Buzele i se curbară într-un mârâit ce exprima mai mult frustrare decât furie… să se caţăre pe iedera de sub geamul ei.

Lady Cecily habar nu avea la ce se refereau ultimele lui cuvinte, dar, evident, era vorba de ceva important. Însă nu irosi prea mult timp reflectând asupra acestui lucru, fiind cu totul prinsă de o idee născută din afirmaţia lui.

— Iederă, murmură ea, arcuindu-şi sprâncenele, concentrată.

Oare ce bărbat ar fi putut să interpreteze greşit intenţiile unei lady dispuse să recurgă la aşa ceva? El, în niciun caz.

Se gândea la modul metaforic, desigur, dar dacă Robin refuza să-i facă el curte, avea să fie pur şi simplu nevoită să-l seducă pe Prinţul Crailor.

Capitolul 20

Foarte devreme, a doua zi dimineaţă

Cerul încă era cenuşiu-închis, pălind spre trandafiriu la orizont, când Robin începu să se plimbe prin galeria de portrete de mult abandonată a castelului Finovair. Furtuna trecuse, iar castelul era acoperit de mantii albe grele, cu turlele şi zidurile exterioare înclinate, strălucind sub gheaţă.

Era mai frumos acum decât avea să fie vreodată sau, cât se poate de probabil, decât fusese vreodată. Însă Robin de-abia dacă îi remarcă frumuseţea. Imaginaţia lui era concentrată pe un cu totul alt tip de frumuseţe.

Cine ar fi ghicit că Lady Cecily Tarleton avea să se dovedească a fi cea mai periculoasă femeie din Marea Britanie? Desigur, nu pentru lume în general, ci pentru el însuşi.

— Dacă n-ar fi atât de amuzant, ar fi jalnic, murmură el bucuros să constate că-şi regăsise umorul, cu respiraţia ieşindu-i într-un norişor în aerul coridorului neîncălzit.

Umorul îl părăsise aproape complet din clipa când o văzuse stând în faţa trăsurii lui Bretton, scăldată în lumina torţelor. Zăpada i se agăţase în gene, împodobindu-i părul bogat, de culoare închisă, ca o diademă pe voalul Titaniei, şi se topise pe obrajii ei trandafirii. O expresie subtilă de uluire licărise peste fineţea de efigie a chipului ei, o emoţie ce se amplificase în ochii de culoarea chihlimbarului când privise în jurul ei ca şi cum răpirea ar fi fost un eveniment obişnuit, şi nu avea altceva de făcut decât să se bucure de interludiul dintre furt şi salvare.

Cum fusese aruncat încă din naştere la cheremul sorţii – şi cum descoperise astfel că acceptarea amuzată era cel mai bun aliat împotriva disperării –, Robin aprecia aceeaşi atitudine şi la alţii. În special la o „alta” atât de drăguţă.

Când Byron o prinsese de mână, Robin îşi dăduse seama că voia să fie în locul lui; întrucât rareori îşi refuza ceva ce dorea, mai ales că *întotdeauna* avea grijă ca dorinţele să corespundă pe deplin posibilităţilor, îl împinsese pe Oakley într-o parte şi se prezentase el. După cum era de aşteptat de la un crai, făcuse un comentariu uşor scandalos şi rânjise poznaş, anticipând icnetul ei de rigoare în astfel de situaţii – sau, eventual, dacă era o domnişoară mai vioaie, un chicot de râs.

Ea nu reacţionase defel după cum se aşteptase

vicontele.

Ridicase privirea spre el. O expresie bizară de recunoaştere, care îi furase inima lui Robin, strălucise în ochii ei ca mierea, iar buzele pline şi delicioase se întredeschiseseră, fără a lăsa totuşi să le scape niciun cuvânt, iar el fusese uluit de forţa unei dorinţe atât de neaşteptate încât aproape îl îngenunchease. În clipa aceea înţelesese cât de periculoasă era Lady Cecily. Fiindcă, în mod cu totul ilogic, deşi ar fi trebuit să fie imun în faţa unor asemenea nimicuri, făcuse ceea ce era de neconceput şi se îndrăgostise.

Şi încă se îndrăgostise la prima vedere.

Robin nu mai fusese niciodată îndrăgostit, şi tocmai din acest motiv recunoscuse senzaţia cu o asemenea siguranţă absolută. La scurt timp după aceea, fugise – refuză să-şi menajeze vanitatea alegând un alt termen – evitând părţile locuibile ale castelului Finovair şi retrăgându-se în cele care începeau să cadă în ruină, reprezentând o proporţie considerabilă, după cum constată el cu melancolie. Fugise dintr-un motiv foarte simplu: chiar dacă era îndrăgostit, nu era şi nebun, şi ar fi fost cu adevărat o nebunie să pornească în urmărirea a ceva ce nu avea nicio şansă să obţină.

Învăţase acea lecţie încă din primii ani ai tinereţii, când fusese trimis la Londra. Matroanele din înalta societate se grăbiseră să-şi prevină fiicele să se ferească de fiul unui viconte francez fără bani. Iar taţii lor se grăbiseră la fel de tare să-l ia pe Robin deoparte – însoţiţi de cei mai solizi dintre servitorii lor – ca să se asigure că înţelegea avertismentul.

Prin urmare, îşi alesese aventurile exclusiv din rândurile doamnelor care nu cereau să fie luate în căsătorie pentru a accepta zbenguieli în pat. Şi chiar dacă numărul cuceririlor lui nu era nici pe departe atât de mare pe cât presupunea Byron – iar Robin îl lăsa să presupună – fuseseră destule cât să nu-i dea prilej de a-şi plânge soarta.

Şi de ce ar fi făcut-o? se întrebă el oprindu-se să privească pe geam, fără a vedea curtea înzăpezită de dedesubt. Se bucura de sănătate, prieteni buni, câţiva acri de podgorie pe care încă reuşea să o ţină pe linia de plutire şi – aruncă o privire ostilă pe coridorul cu resturi de tencuială căzută şi ziduri deteriorate – într-o bună zi avea să moştenească un castel scoţian.

Ce altceva şi-ar mai fi putut dori?

Pe ea.

Se încruntă în faţa acestui gând trădător.

Iritat, se răsuci pe călcâie să plece, însă chiar în acea clipă auzi inconfundabilul, chiar dacă vagul sunet al unei femei înjurând. Bucuros că avea ce să-i distragă atenţia, zâmbi, întrebându-se dacă nu cumva, pe lângă toate celelalte moşteniri nedorite pe care Taran – naiba să-i ia vintrele sterpe – intenţiona să i le arunce în cârcă, avea să se numere şi o fantomă. Deşi considera că până şi fantomele aveau atâta minte cât să nu bântuie prin asemenea locuri neprimitoare.

Aruncă o privire spre capătul coridorului, de unde auzise sunetul, chiar în momentul în care o grămadă de zdrenţe de culoare roşiatică, încununată de un cap, apăru din pragul unei uşi.

Un cap deosebit de brunet şi drăgălaş.

Lady Cecily.

Se părea că, totuşi, avea să fie bântuit, până la urmă.

Capitolul 21

Timp de o secundă, Robin fu ispitit să se prefacă a nu o fi observat – din nou – şi să dispară pe un coridor lateral. Cum stătuse departe de ea până atunci, evitase să guste din ceea ce nu avea să i se ofere niciodată cu totul.

Într-adevăr, bunele maniere îi impuseseră să-şi facă

apariţia la cină în prima seară, dar se aşezase la celălalt capăt al mesei faţă de ea şi dispăruse de îndată ce Marilla îşi începuse campania de a obţine de la Bretton… Ei bine, dacă obţinuse ceva de la Bretton, cu siguranţă nu avea să fie niciodată inima lui. Pe de altă parte, orice neghiob care ar fi văzut cum se purta cu ducele şi-ar fi dat seama în scurt timp că inima lui Bretton nu fusese niciodată obiectivul ei.

Dar acum Robin constată că nu putea rezista ocaziei de a petrece puţin timp între patru ochi cu Lady Cecily înainte ca salvatorii ei să năvălească furtunos prin trecători. Oricum, el avea să fie plecat cu mult înainte de sosirea lor. Nu avea câtuşi de puţin intenţia să privească impasibil cum Marilla Chisholm îl convingea pe tatăl ei că se petrecuseră anumite evenimente care impuneau numaidecât încheierea unei căsătorii. Mai ales dacă mirele era el.

În plus, poate că dacă stătea de vorbă cu Lady Cecily, avea să descopere că nu era aşa cum o proclamase fiecare fibră din inima lui, ci pur şi simplu o tânără ale cărei maniere elegante însumau tot ceea ce era sau ce aspira să devină. Cel puţin, îşi spuse el, pornind cu paşi mici în direcţia ei, putea să spere.

— Lady Cecily, o salută, tot mai amuzat pe măsură ce se apropia.

Renunţase la zdrenţele purtate în dimineaţa anterioară, înlocuindu-le cu o rochie de bal şi mai veche, datând dintr-o eră când femeile erau nevoite să se întoarcă în lateral pentru a încăpea pe uşă. Dar fără susţinerea arcurilor de dedesubt, fustele grele se târau pe pământ de-o parte şi de alta, ca două aripi frânte. Mătasea ce fusese cândva de un roşu aprins ca rubinele căpătase o culoare prăfuită, iar broderia masivă de fir argintiu de pe mâneci şi tiv se înverzise în timp. Trandafiri uriaşi din resturi de mătase, ce fuseseră albi odinioară, dar acum erau spălăciţi şi îngălbeniţi, atârnau trist de pe coatele, talia şi şoldurile ei.

Chiar şi în zilele de glorie ale domniei regelui George III-lea, când rochiile care dezgoleau umerii erau în vogă, decolteul acestei rochii ar fi fost considerat indecent, dar pe corpul mărunt al lui Lady Cecily stătea atât le larg, încât fusese nevoită să-şi înfăşoare un fel de şal de catifea în jurul gâtului, ca pe un fular, şi să-i îndese capetele în corset pentru a-şi salva pudoarea. Aparent, acest efort făcuse ca părul să i se desprindă din coc, astfel încât şi acesta fusese prins sub şal.

Imaginaţia lui Robin se aprinse la gândul imaginii pe care i-ar fi oferit-o dacă nu s-ar fi învelit cu atâta zel în nenorocitul acela de şal; cu părul revărsându-i-se peste umerii goi, cu buclele lejere ajungându-i la piept. O dorinţă fierbinte îi înfioră corpul. Nemilos, alungă viziunea chinuitoare.

— Dumnezeule, ce cauţi aici? întrebă Lady Cecily.

„Te evit pe tine, dragostea mea.”

— Îmi fac plimbarea de dimineaţă. Doctorul meu mi-a prescris să mă caţăr printre grămezi de moloz la temperaturi extrem de scăzute de cel puţin trei ori pe zi, explică el, iar tânăra femeie îi dădu satisfacţia de a râde la această absurditate. Îmi dai voie să te întreb acelaşi lucru?

Cecily coborî privirea spre fustele ei târâte pe jos şi îi oferi un zâmbet neaşteptat de poznaş.

— Nu poţi purta o rochie mai mult de două ori până să renunţi la ea. Cu siguranţă ştii asta, nu? Am găsit-o în cufărul pe care l-a adus domnul Hamish în cameră, cât despre asta... Se strâmbă, trăgând de şal. Robin făcu ochii mari. Doamne sfinte, nu era un şal materialul pe care şi-l înfăşurase în jurul umerilor, ci o draperie veche de baldachin. O recunoscu, deoarece provenea din cameră pe care o ocupase cândva, în copilărie! Aparent, Cecily o smulsese de la locul ei. Am să plătesc, desigur paguba, adăugă ea.

— Draga mea, spuse el, clătinând din cap mohorât, nici nu ştiu ce să spun. Nu găseşti asemenea relicve

trecând pur şi simplu la tot pasul!

— Nu, răspunse ea. Le găseşti *atârnând* la tot pasul.

Robin îşi înăbuşi un chicot de râs, încercând să pară sever.

— Ceea ce e şi mai tulburător decât faptul că ai prădat casa unchiului meu e gândul că, după ce ai smuls tapiseriile familiei de la locul lor pentru a te împodobi, ai pornit acum în căutarea altor prăzi de război.

— Îngrozitor, ştiu, recunoscu ea, fixându-l cu o privire tulburător de directă. Mă tem că atunci când descopăr ceva ce îmi doresc, lupt până la capăt pentru a obţine acel lucru.

Robin o scrută admirativ. Acestea nu fuseseră nicidecum cuvintele unui model de bună-cuviinţă, iar expresia ei încântată şi deopotrivă sfidătoare întregea tabloul. Într-adevăr, buzele ei pline tremurau sub efectul unei veselii prea puţin suprimate.

„La naiba”, îşi zise.

— Ce lăcomie din partea ta, spuse într-un târziu, dându-şi seama că nu trebuia să se mai holbeze. Pe de altă parte, cum te-aş putea învinovăţi? Mai ales că am fost acuzat de metehne similare.

— O! Asta e o meteahnă? întrebă ea cu inocenţă, privindu-l din colţul ochilor splendizi.

Cu fiecare cuvânt şi fiecare privire, Robin o găsea şi mai delicioasă.

Era cu mult mai rău – şi mult mai bine – decât aşteptase. Conversaţiile pe care le purtase cu domnişoarele în cursul primului sezon monden se limitaseră la schimburi anoste: amabilităţi fade, discuţii lejere despre ultima piesă de teatru, despre vreme, despre cele mai recente expoziţii. Nu existase nici urmă de replici amuzante, de subtext, nici – Dumnezeu să-l aibă în pază – de flirt.

Trebuia neapărat să plece de la Finovair înainte de prânz.

— În plus, urmă ea, vărul tău afirmă că eşti un adevărat model de stăpânire.

Din nou, îl luase pe nepregătite, făcându-l să izbucnească în râs.

— Ori mă iei peste picior, Lady Cecily, ori ai descoperit un văr care mi-e cu totul necunoscut şi care, evident, ştie la fel de puţine despre mine, la rândul lui.

— Părea destul de sigur pe el. Pe de altă parte, nu poţi să ştii niciodată când e vorba de bărbaţi, nu-i aşa? Întotdeauna par a fi siguri de orice. Trebuie să fie extenuant, nu-i aşa?

— Cum eu nu sunt sigur de nimic, în special de această conversaţie, nu îndrăznesc să răspund.

— O, eu cred că te consideri foarte sigur vizavi de cine şi ce eşti, viconte.

Robin detectă amuzament în vocea ei şi nu ştiu cum să replice, aşa că surâse pentru a-şi ascunde disconfortul.

— Te rog, nu este cazul să-mi foloseşti titlul. Trebuie să-mi spui Robin, mai ales că Marilla a anunţat că ne va striga toţi pe numele mic.

Lumina din ochii ei extraordinari păli uşor.

— Mi-ar plăcea să-ţi spun Robin la rugămintea ta, nu a altcuiva.

— *Chiar este* rugămintea mea. Mi-ar plăcea să-mi spui Robin.

Auzi uşoara notă imploratoare din propriul glas, dar nu avea cum s-o stăpânească. Îşi dorea s-o audă rostindu-i numele pe toate tonalităţile posibile: strigat cu fericire, şoptit în intimitate, pronunţat cu o familiaritate destinsă.

— Doar dacă îmi vei spune şi tu Cecily.

— Tatăl tău nu ar fi nicidecum de acord.

Cuvintele îi zburară de pe buze fără să vrea. Când devenise atât de pedant? Era adevărat însă că nu fi trebuit să-i dea voie unui crai să-i folosească numele de botez.

— Dar el nu e aici, şi nu aş îndrăzni niciodată să ghicesc ce anume ar aproba sau dezaproba el, rosti Cecily cu o aroganţă prefăcută. Îţi permiţi cam mult făcând dumneata asta.

Sofismul îl încântă la fel de mult ca vioiciunea minţii ei. În plus, ce era rău dacă se jucau de-a prietenii… şi chiar ceva mai mult, timp de câteva ore scurte?

— V a d că nu am încotro şi trebuie să mă înclin faţa măreţei tale înţelepciuni, Lady… pardon, Cecily. Până când mi se va comunica altceva de către însuşi gentlemanul în discuţie, mă voi supune judecăţii tale superioare. Acum spune-mi, ce cauţi pe aceste tărâmuri neospitaliere la o oră atât de matinală?

— După cum ţi-am zis, caut ceva de îmbrăcat. Ceva care să-mi vină mai bine decât asta, îi arătă ea, trăgând de fustele ce atârnau fără vlagă. Vânătoarea m-a adus încoace.

— Mă tem că vei fi dezamăgită. Această parte a castelului nu a mai fost locuită de câteva generaţii. Orice merita să fie păstrat a fost luat cu mult timp în urmă.

— La naiba.

— Exact, făcu el rânjind la auzul măruntului blestem. Îmi pare rău.

— Nu contează. Am să caut în altă parte. Trebuie să existe ceva.

Robin se îndoia, dar de ce să-i strice buna dispoziţie când era atât de evident că vânătoarea de comori îi făcea plăcere?

— Te gândeai la un loc anume unde să cauţi?

— Nu prea. Am fost deja în fiecare cameră de pe coridorul acesta.

— Atunci poate îmi vei permite să te conduc spre un domeniu de vânătoare mai bogat? Chiar dacă nu e foarte mare, castelul Finovair poate fi derutant. Intenţionat.

— Cum aşa?

— Totul face parte din moştenirea noastră naţională. Gândeşte-te la toţi acei iacobini şi susţinători ai casei de Hanovra care ne-au bântuit ţinutul în lung şi-n lat, complotând şi răsturnând comploturi, dând la iveală secretele noastre şi ascunzând altele. Nici nu-i de mirare că

vechile castele scoţiene tind să fie adevărate cuiburi de pasaje secrete şi coridoare înfundate, ascunzători şi cămăruţe tainice pentru îndrăgostiţi. Iar clanul Ferguson a fost cel mai rău dintre toate. Prin urmare, e normal ca fortăreaţa lor să fie una dintre cele mai labirintice. Da. Chiar ar trebui să-mi dai voie să te însoţesc…

Cecily ridică mâna, râzând:

— Ajunge, Robin! M-ai convins. Chiar atât de nerăbdător păruse? Probabil fusese, într-adevăr, vrăjit. Sângele lui rece era legendar. Şi, fără îndoială, accept, continuă ea. Nu mi-ar plăcea deloc să mă rătăcesc printre aceste ziduri pentru totdeauna. Ia-mă şi du-mă unde vrei. Sunt a ta!

Inima lui se opri brusc la auzul acestor cuvinte; îi aruncă o privire discretă să vadă dacă înţelegea ce-i oferise, însă nicio urmă de prudenţă nu-i umbrea faţa. Îi zâmbea radios, ca de pe un piedestal. Nimeni n-ar fi îndrăznit să o agreseze. În fond, era fiica unui conte.

Copilă naivă, era mult prea drăgălaşă pentru ca el să nutrească asemenea gânduri. În fond, fusese luată pe sus, nu-i aşa? Răpită şi târâtă printr-o furtună, adusă într-un castel păgân şi îngheţat, cu scopul declarat de a deveni mireasa celui care avea să-l moştenească.

Mireasa *lui.*

Ideea pluti ispititor în prim-planul imaginaţiei lui. Cum ar fi fost să rămână şi să o curteze? Să o seducă? Să-şi folosească talentele atât de lăudate pentru a încerca s-o cucerească şi s-o facă a lui? Ar fi cedat ea oare?

Dar *el?*

Cecily îşi vârî mâna sub braţul lui îndoit, fără a ghici impulsurile păcătoase care-l înfiorau.

— Recunosc, gândul de a mă rătăci aici îmi trezeşte o imagine amuzantă în minte: sărmanul meu spirit gemând jalnic prin pereţi către urmaşii tăi, iar aceştia răspunzându-i că îmi merit soarta fiindcă nu am acceptat să mă însoţeşti. Ridică privirea spre el printre genele cu vârfuri aurii: Cel

puţin presupun că urmaşii tăi nu le-ar arăta prea multă milă neghiobilor care nu au minte să accepte ceea ce li se oferă.

Robin se opri brusc, surprins de o posibilă interpretare a acelor cuvinte la care ea, fără îndoială, nu se gândise. Cecily îl studia, toată numai inocenţă şi încredere, Bărbatul înghiţi nodul care i se pusese în gât.

— Crezi că mă cunoşti suficient de bine cât să poţi ghici atitudinile urmaşilor mei? întrebă el, descoperind că îi *plăcea* ideea că îl cunoştea; îi plăcea chiar şi ideea că ea credea că îl cunoştea. Deşi, desigur, nu avea cum. Amantele lui se plângeau adesea că râsul şi ironiile lui împiedicau orice speranţă de a ajunge la o altfel de intimitate decât cea trupească.

Dar acolo, în acel moment, cu acea fată îmbrăcată într-o rochie prea mare şi cu o draperie pe post de şal, arătând ca o copilă care prădase dulapul bunicii pentru a se costuma, plimbându-se pe un coridor în care gerul se târa pe tavan ca un lichen argintiu, făcând ca respiraţia lor să înflorească în mici norişori, pe acest bizar tărâm de basm strălucind în lumina de dinaintea zorilor şi poleiala discretă a gheţii, atitudinea familiară a lui Cecily îi dădu o stare de căldură, prietenie şi… de *bine.*

Poate că, până la urmă, nici nu era nevoie să o evite. Poate că reuşeau, totuşi, să fie doar prieteni…

Dar apoi o privi, numai pentru o clipă, şi remarcă felul în care lumina piezişă îi zugrăvea buzele pline, linia elegantă a nasului, strălucirea fină a părului bogat şi mica vale umbrită ce se vedea doar o idee peste linia unde îşi îndesase materialul de catifea în corset, şi îşi dădu seama că nu, nu puteau fi doar prieteni.

— Am îndrăznit să presupun prea mult? întrebă ea, fără a părea câtuşi de puţin ruşinată. Îmi cer scuze.

— Nicidecum, spuse el calm. Mă îngrozeşte doar constatarea că sunt atât de previzibil, încât poţi ghici înainte care dintre trăsăturile mele li se vor transmite urmaşilor mei.

— Eşti bun la suflet, Robin, zise ea, cercetându-l cu privirea.

Cuvintele ei îl tulburară. Era un crai şi un derbedeu, un sărăntoc. Cecily ştia fără îndoială toate acestea.

O trase din nou lângă el şi porniră cu un pas lejer, ca şi cum s-ar fi plimbat în parcul St. James în plin sezon monden, nu pe coridorul îngheţat al unui castel în ruină, în toiul iernii.

— Se prea poate să fi intuit corect cum vor fi posibilii mei urmaşi. *Dacă* s-ar ajunge ca acest castel să fie locuit pe viitor de viconţii de Rocheforte. Mă îndoiesc însă că asta se va întâmpla.

— Cum vine asta? Gentlemanul mai în vârstă mi-a dat înţeles că tu vei moşteni Finovair.

— Gentlemanul mai în vârstă? A, te referi la Taran. Nu prea e un gentleman, deşi e cu siguranţă mai în vârstă. Într-adevăr, cum mama mea a avut proasta inspiraţie de a mă naşte prematur şi astfel am venit pe lume cu două săptămâni înaintea lui Byron, Taran m-a ales pe mine ca moştenitor, vârându-mi pe gât această construcţie măreaţă. Adoptă un ton făţiş de indiferenţă amuzată: Dar până şi mie, cu toată puterea mea convingere, şi pot fi foarte convingător – îi aruncă o privire şăgalnică şi fu răsplătit cu o roşeaţă uşoară –, până şi mie mi-ar fi foarte dificil să conving o lady să locuiască aici, cu atât mai puţin să-şi crească odraslele într-un asemenea loc.

— De ce? Cecily se opri şi ridică ochii spre el, părând sincer derutată.

„De ce?” Privirea lui străbătu până în capăt galeria căzută în ruină. O plantă agăţătoare se strecurase printr-o crăpătură din fereastră şi atârna din tavan golaşă şi strâmbă, ca degetul unei vrăjitoare, arătând acuzator spre un scaun rupt sprijinit ca un om beat de un perete pătat de apă. Întrebarea ei era nesinceră. Nu putea fi altfel.

— Cele mai recente tendinţe în modă, rosti el cu un aer de nepăsare supremă, exclud buzele vinete. Cel puţin

aşa mi s-a spus. Iar eu refuz să am o soţie care să nu fie la modă.

Cecily izbucni în râs, iar Robin nu putu să nu observe că buzele ei începeau, într-adevăr, să capete o nuanţă albăstruie. Îşi dădu jos jacheta şi, fără a-i cere permisiunea, i-o puse pe umeri.

Tânăra femeie se dădu înapoi un pas când el îi făcu acest serviciu nesolicitat, surprinsă vizibil de îndrăzneala lui. Robin profită pentru a supralicita, aranjând strâns gulerul în jurul gâtului şi scoţându-i blând o viţă de păr de sub jachetă. Apoi i-o netezi pe umăr, zâmbindu-i şi înaintând încet spre ea, cu fiecare pas pe care ea îl făcea în retragere, până când umerii i se loviră de zidul din spate.

— Îmi cer iertare, Lady Cecily, spuse el, venindu-şi în fire. Pur şi simplu mă asigur că Scoţia nu rămâne în urma Londrei. Buzele tale începuseră să se învineţească, draga mea.

Nu intenţionase să facă nimic mai mult, dar ochii ei aurii îl prinseră în capcană şi totul dispăru din jurul său, în afară de bătaia inimii şi sunetul respiraţiei gâfâite. Apoi, uluitor, imposibil, ea îşi dădu capul spate, închizând leneş ochii şi oferindu-şi buzele într-o invitaţie delicioasă.

Un sărut. Ceva care să-i aducă aminte de ea. Cât rău ar fi putut să facă un sărut?

Nu ar fi fost în stare să-i refuze chemarea mută aşa cum nu ar fi fost în stare nici să refuze să respire. Îşi plecă fruntea şi, atent, îşi lipi buzele de ale ei.

Capitolul 22

Dorinţa explodă în clipa în care o atinse, străbătându-l

pe Robin ca un fulger. Se apropie, ţinându-şi mâinile strânse în pumni pe lângă corp, dorindu-şi mai mult, dar convins că dacă ar fi întins mâna după ea, ar fi fugit.

Mai multe săruturi. Era tot ce îşi dorea. Nu era mare lucru, mai nimic, de fapt, doar… totul.

Cecily îi răspunsese cu un sunet încântător, pe jumătate de surpriză, pe jumătate de plăcere, simultan un icnet şi un oftat, şi se întinsese în sus spre el, sprijinindu-se cu o palmă pe pieptul lui.

Robin mai făcu un pas, picioarele încurcându-i-se în fustele grele, dar nevrând s-o sperie. Într-o încercare de a se stăpâni, îşi sprijini antebraţul pe peretele de deasupra capului ei, înclinându-şi propriul cap pentru a ajunge mai bine la savoarea perfectă a buzelor tinerei femei, pentru a-şi trece fugar limba peste îmbinarea lor dulce, până când – îndurare! — gura ei se deschise, iar limba ei o găsi pe a lui.

Vicontele gemu, abandonându-se plăcerii de a se supune explorării ei neştiutoare. Preţ de câteva clipe lungi, de extaz, o sărută până când îi simţi mâna alunecându-i în sus pe piept, apoi Cecily îşi încolăci braţele pe după gâtul lui, trecându-i degetele prin păr. În replică, trupul lui deveni tare ca de piatră. Doar câţiva centimetri îi despărţeau de atingerea care ar fi făcut-o să simtă clar cât era de excitat. Voia s-o sărute, nu s-o şocheze. Cu bărbia tensionându-se de frustrare, se dădu înapoi, eliberându-i gura.

Cecily clipi, surprinsă de neaşteptatul abandon. Robin îşi feri privirea, inspirând adânc pentru a se linişti. Emoţiile îi erau haotice şi necunoscute, un amalgam inconfortabil de dorinţă fizică şi nevoia de a o proteja. Cecily n-ar fi trebuit să se afle acolo cu el. Era o greşeală. O indulgenţă stupidă şi masochistă.

— Dumnezeule bun, *chiar* că te pricepi la treaba asta cu seducţia, nu-i aşa? şopti ea cu respiraţia tăiată.

— Nu ştiai? Bineînţeles că sunt. Draga mea, eu sunt Prinţul Crailor.

Îi aruncă o privire sardonică, porecla altcândva

amuzantă zburându-i ca un blestem de pe buze.

Braţele ei alunecară din jurul umerilor lui. Robin coborî privirea, pregătit să-i ofere un zâmbet arogant cu buza răsfrântă, dar încercarea lui eşuă când o văzu. Arăta nedumerită şi mohorâtă, cu obrajii roşii, cu ochii luminoşi şi înspăimântător de sinceri.

— Bineînţeles că eşti, spuse ea. Adică, *auzisem* asta. Ai într-adevăr o reputaţie care a ajuns departe. Dar auzi atât de multe, despre atât de mulţi oameni, şi odată ce îi cunoşti îţi dai seama că zvonurile nu au făcut decât să exagereze ceva ce nu e, de fapt, deloc extraordinar.

Robin râse, surpriza făcând să i se risipească proasta dispoziţie. Cecily îl zăpăcea, îi răpea hotărârea, sângele rece, reputaţia. Îi distrugea toate prejudecăţile despre domnişoarele din lumea bună, lăsându-l fără cea mai vagă idee după care să se ghideze. Îl fascina şi îl deruta. Ce făcea? Ce era cu ea?

— Înţeleg, murmură el. Cred că te-am cam dezamăgit, nu-i aşa?

— O, nu! Deloc. Ba chiar mi-ai depăşit aşteptările, se grăbi ea să-l asigure, cu o asemenea lipsă de falsitate, şi atâta grijă entuziastă faţă de reputaţia lui de crai, încât nu se putu abţine să nu râdă din nou. Nu am fost niciodată sărutată atât de… atât de *convingător.*

— Acum tu eşti cea bună la suflet, Lady Cecily, zise deşi se simţi uşor rănit de felul în care folosise cuvântul „convingător”.

Crezuse că nu făcea decât să joace un rol. De fapt, nu i se mai întâmplase niciodată să se piardă cu totul într-un simplu sărut şi îl irita faptul că ea nu-şi dăduse seama.

— Pe de altă parte, însă, poate ar trebui să ceri părerea domnişoarei Marilla, sugeră ea. S-ar putea ca ea să te aprecieze diferit.

Robin tresări şi se holbă la ea, uluit că făcuse aluzie la sărutul la care fusese martoră. Un mic tăciune licări în profunzimile ochilor ei de culoarea chihlimbarului.

„Gelozie?” se întrebă el.

Apoi Cecily îi zâmbi cu o asemenea simplitate ameţitoare, încât i se tăie respiraţia şi ridică mâna să o atingă, dar ea se întorsese deja şi pornise pe coridor. Se grăbi s-o ajungă din urmă, oferindu-i din nou braţul. Ea i-l acceptă cu o nonşalanţă uimitoare, venind la atât de scurt timp după sărutul lor fierbinte. Cel puţin, îşi spuse el, tot mai consternat, *lui* i se păruse fierbinte…

— Sinceră să fiu, continuă ea, ca şi cum discuţia n-ar fi suferit nicio întrerupere, nu cunosc prea mulţi crai.

— Sper şi eu că nu, zise el, surprins din nou de turnura pe care o lua conversaţia.

Cecily ar fi trebuit să roşească ori să-l mustre fiindcă profitase de ea, sau, eventual, să îl ispitească să-şi încerce norocul din nou, reacţii cu care era obişnuit şi la care se aştepta. Nu ar fi trebuit să se poarte ca şi cum momentele de dinainte nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum sărutul lor ar fi fost neimportant. Era important pentru el!

Nu se mai aflase niciodată într-o asemenea situaţie. Îl adusese într-o stare de confuzie deplină, sfidându-i prejudecăţile, cu tot corpul tensionat de dorinţă, cu tot aplombul redus la neant şi inima bubuindu-i sub efectul unei emoţii pe care n-o putea descrie decât ca pe o poftă nebună… de a o atinge, de a o săruta.

— De fapt, urmă ea, nu am cunoscut decât doi crai adevăraţi: pe tine şi un văr îndepărtat despre ale cărui fapte nu vorbim decât pe şoptite.

— Să nu-mi spui că există un rival la coroana mea? se indignă Robin în glumă, chinuindu-se să-i imite nepăsarea. Nu poate avea o reputaţie comparabilă!

— O, e cu mult mai rea decât a ta. Ştiu din surse sigure – adică din gura ticălosului însuşi – că a sedus mai bine de optzeci dintre cele mai respectate doamne din înalta societate.

— Ţi-a spus el asta? întrebă Robin, surprins că tinerei femei i se dăduse voie să converseze cu un crai faimos, ba

mai mult, că discuţia se învârtise în jurul unui asemenea subiect.

— Da. Deşi nu când se mai aflau persoane prin preajmă care să-l audă. Cu siguranţă, nu în apropierea părinţilor mei. O, nu, spuse ea, surprinzându-l cu un chicot de râs, nu le-ar fi plăcut să afle despre *acea* conversaţie. Absolut deloc.

Nici lui Robin nu-i plăcu. Un sentiment de gelozie mai coroziv decât un acid i se strânse ca un nod în stomac. Oare nu cumva o sărutase acest libertin necunoscut? Şi, după aceea, fusese la fel de relaxată ca acum.

— Nu, continuă ea, a aşteptat până am rămas singuri la balul organizat de părinţii mei în Surrey anul trecut. Ei erau ocupaţi cu întâmpinarea oaspeţilor când Marmeduke m-a convins să ies la o plimbare pe terasă. „Marmeduke?” Era deci atât de apropiată de acest netrebnic încât să-l strige pe numele mic?

— Nu mai era nimeni altcineva prin preajmă, iar el a profitat cu nesimţire de intimitatea ce ni se oferise pe neaşteptate. Îi aruncă o privire scurtă. Presupun că ar fi trebuit să plec de îndată, căci am lipsit din sala de bal mult prea mult timp. Dar poveştile lui erau atât de fascinante, încât nu am putut rezista tentaţiei de a rămâne să ascult. Sunt sigură că oaspeţii noştri se întrebau deja ce se alesese de noi, încheie ea.

Robin se îndoia de această ultimă parte, dintr-un motiv irefutabil: dacă Lady Cecily ar fi dispărut pe o terasă cu un destrăbălat vestit suficient de mult timp cât să dea naştere la întrebări, reputaţia ei ar fi fost întinată pe vecie, iar asta, după toate aparenţele, nu se întâmplase. Făcuse o eroare. O judecase greşit. O crezuse fină cunoscătoare a subtilităţilor lumii mondene, dar Cecily părea să ignore cât de aproape fusese de dezastru, la fel ca un copil mic ce coboară în fugă un şir de trepte abrupte. Era un pericol pentru ea însăşi. Cineva ar fi trebuit să-i păzească reputaţia şi, evident, nimeni ne se ocupase de acest lucru.

Departe de el să intervină, dar nu-i putea permite să navigheze prin societate fără un ghid şi un protector. Când tatăl ei avea să-şi facă apariţia pentru a o duce acasă, Robin avea să solicite o întrevedere ca să-i expună gentlemanului sarcinile de părinte.

Oare ce tot spunea acolo? Nici nu avea să se afle la castel pe când sosea tatăl ei. Dar… dar putea să meargă la Londra.

Limbile se dezlegau uşor în cluburile mai puţin pretenţioase ale bărbaţilor din Londra, în afara sezonului, când nu prea existau alte activităţi în afară de bârfă. De îndată ce se întorcea în oraş avea să-l găsească pe acest… acest Marmeduke şi să discute cu el, pentru a se asigura că nenorocitul înţelegea ce înseamnă discreţia, căci, chiar dacă reputaţia de seducător a lui Robin era exagerată, reputaţia lui de persoană cu care nu se putea glumi avea perfectă acoperire în realitate.

— Care e numele complet al rivalului meu, dacă îmi dai voie să te întreb?

Cumva, reuşise să adopte un ton de pură curiozitate.

— Marmeduke, Lord Goodhue.

Robin se încruntă. Ar fi putut jura că-i cunoştea pe toţi desfrânaţii din Londra.

— Nu cred că l-am mai întâlnit vreodată pe acest gentleman.

— Nu m-ar surprinde. Nu vizitează decât rareori capitala, locuind exclusiv în Surrey.

— E vecin cu domeniul de la ţară al familiei tale?

Unde anume în Surrey? Dintotdeauna îşi dorise să viziteze acel comitat.

— Nu stă *lângă* casa noastră, ci *în* casa noastră. A devenit oaspetele nostru permanent după ce şi-a pierdut averea acum câţiva ani şi nu mai avea unde să meargă. De fapt, părinţii mei i-au dat camere chiar lângă ale mele.

Robin se holbă la ea, cuprins de o senzaţie bizară. Pe toţi dracii, probabil că era şocat. Nu mai fusese şocat de la

cincisprezece ani, când soţia profesorului de latină îi oferise un cu totul alt gen de lecţii.

— Ei bine, nu prea ar fi putut să-l găzduiască în aripa servitorilor, se apără ea. Deşi nu mă îndoiesc de faptul că ar fi fost mai pe gustul lui. Chiar şi aşa, cameristele ne tot ameninţă cu demisia.

Nu era pur şi simplu un lucru uimitor că reputaţia fetei rămăsese intactă; era un nenorocit de *miracol.*

— La naiba, chiar aşa, mormăi el în barbă, iar Cecily izbucni în râs.

Întregul chip i se lumină de veselie, cu ochii dansându-i jucăuş, râsul gata să se reverse de pe buze şi dinţii dezvăluindu-i-se într-un rânjet larg. Îi tăie răsuflarea.

— Desigur, acum are optzeci şi trei de ani şi suferă de gută, are şanse mai mari să câştige cursa de cai de le Derby decât să prindă o cameristă, reuşi ea să îngaime printre chicote. Sau pe mine. Nu că ar încerca vreodată. Are şi el standarde, ca toţi craii. Îi aruncă o privire piezişă. Sau cel puţin aşa mă asigură Marmeduke.

Începu iarăşi să râdă, şi de data asta i se alătură şi el, îl dusese de nas de la bun început, făcându-l să plătească fiindcă o provocase să-i laude sărutările.

— *Touché, ma petite,* spuse el când se opri în sfârşit din râs. Îi oferi braţul, iar ea i-l luă, şi îşi reluară drumul pe coridorul îngheţat.

Preţ de câteva minute agreabile, rămaseră tăcuţi, iar Robin absorbi fericit senzaţiile care i se ofereau, căldura degetelor ei odihnindu-se pe braţul lui, parfumul vag de vanilie şi iasomie ce-i gâdila nările din când în când, simpla plăcere a companiei ei…

— Chiar dacă e rece, Finovair are un farmec considerabil, observă ea după o vreme. Însă, din câte înţeleg, tu consideri că soţia ta va fi mai fericită la Londra decât aici.

Ar fi trebuit să evite subiectul, să lase comentariul ei să treacă nebăgat în seamă, dar simţea nevoia să-i spună –

nu, simţea nevoia să-şi amintească lui însuşi cât de înalt era piedestalul ei.

— Soţie? repetă el. Draga mea Cecily, am şi mai puţin de oferit unei soţii la Londra decât aici.

Orice altă fată ar fi roşit ori şi-ar fi cerut scuze sau, în cel mai bun caz, l-ar fi privit dezgustată. În fond, tocmai comisese unul dintre păcatele cardinale ale înaltei societăţi: îşi recunoscuse sărăcia. Dar începuse să se obişnuiască să fie luat prin surprindere de ea, şi la fel se întâmplă şi acum.

— Dar neîndoielnic vrei să te căsătoreşti şi să ai o familie, rosti ea cu seriozitate.

— Cu siguranţă. Dar mi s-a spus că, atunci când îţi iei o soţie, ai obligaţia de a lua în considerare şi dorinţele ei. Dorinţe pe care am slabe şanse să le îndeplinesc. Poate că sunt un crai, Lady Cecily, dar nu sunt un ticălos.

Ea îl contemplă îndelung, apoi i se adresă cu o sclipire ciudată în ochi:

— Înţeleg. Deci îţi imaginezi o soartă asemănătoare cu a lui Marmeduke? „Pe toţi dracii din iad, nu!” Înainte ca Robin să poată respinge cu glas tare această idee hidoasă, Cecily se grăbi să adauge, cu aerul unei persoane care se străduieşte din răsputeri să încurajeze victima unui destin sumbru: Nu că ar fi ceva în neregulă cu asta.

Dumnezeule bun, oare îi era hărăzit să alerge şchiopătând după cameriste, odată ajuns la bătrâneţe, cu degetele noduroase întinse cu speranţa de a ciupi măcar o ultimă amărâtă iute de picior? Aşa îl vedea ea?

— Mă înspăimânţi.

— A, da? Oare de ce, mă întreb?

— Cea care mă înspăimântă e viziunea ta despre mentorul meu.

— Ţi se pare? Marmeduke e chiar un scump. E mare favorit printre surorile mele mai mici.

Ideea de a ţine pe genunchi nişte copii angelici, oferindu-le poveşti cenzurate considerabil despre faptele lui din tinereţe, îl înfioră la fel de tare pe Robin ca gândul de a

alerga după cameriste; decise să-i ignore întrebarea, punând el alta în schimb:

— Ai mulţi fraţi şi surori?

— Patru. Am doi fraţi mai mici, gemeni. Au fost trimişi la Eton anul trecut şi mi-e foarte dor de ei, deoarece surorile mele consideră că orice joc ce le impune cu oarecare dexteritate fizică e sub nivelul lor. Deşi cred că ar găsi astfel de jocuri încântătoare dacă s-ar pricepe cât de cât, îi mărturisi ea cu o licărire arogantă în ochi pe care Robin o găsi adorabilă. Tu ai vreun frate sau vreo soră? îl întrebă la rândul ei.

— Nu.

— Dar l-ai avut pe Oakley să-ţi ţină socoteala păcatelor

— Nu, zâmbi el. Nu prea. Deveni brusc serios: eu şi Oakley am fost ţinuţi separaţi.

Robin nu-l cunoscuse pe Byron decât la vârsta adultă. După ce părinţii lui muriseră de gripă, orgoliul, nu compasiunea, îl determinase pe tatăl lui Byron să plătească pentru educaţia micului viconte. Însă morocănosul bătrân nu văzuse niciun motiv pentru a-i permite moştenitorului său să se tragă de şireturi cu odrasla unui franţuz lefter. Aşa că, în vreme ce Byron studiase la Eton, Robin fusese trimis la Rugby. Nu fusese niciodată invitat să-şi petreacă vacanţele la casa Oakley. În schimb, directorii colegiului Rugby fusese plătit pentru a-l lua pe Robin la el acasă în acele perioade.

Dar nu avea niciun rost s-o deranjeze cu astfel de detalii.

— Câte surori? o întrebă.

Ea îl privi gânditoare preţ de câteva clipe înainte în a-i răspunde:

— Două. Una are nouăsprezece ani, iar cealaltă, care are şaptesprezece, tocmai şi-a făcut ieşirea în societate. Ba chiar cu mare succes, adăugă Cecily cu o notă de mândrie. Le iubea, îşi dădu el seama, având faţă de familie o

afecţiune necomplicată şi sinceră, şi simţindu-se iubită la rândul ei. Ideea îi stârni dorinţa de a fi inclus în cercul ei magic. Se încruntă la acest gând: terminase cu asemenea prostii cu ani buni în urmă. Ambele au primit cereri în căsătorie de la gentlemeni la care ţin destul de mult, continuă ea. Ajunseseră aproape la capătul coridorului acum. Se vedeau scările largi ce coborau spre partea locuită a castelului, o strălucire caldă ridicându-se dinspre parter. Ard de nerăbdare să se mărite şi să-şi întemeieze propriile familii. Din păcate însă, tata nici nu vrea să audă de asta.

— Tinerii sunt inacceptabili? întrebă Robin, simţindu-se înfrăţit cu sărmanii flăcăi.

— Nicidecum, atâta că tatăl meu este de modă veche, ceva teribil. Refuză să le permită surorilor mele mai mici să se mărite până nu mă vede pe mine la casa mea. De fapt, de asta ne aflăm în Scoţia.

La aceste cuvinte Robin simţi un nod oprindu-i-se în piept, iar inima îi bubui fără vlagă în piept. Aşa se explica prezenţa familiei Maycott în Highlands, şi faptul că organizaseră un bal: contele avea să anunţe logodna fiicei lui. Cine era nenorocitul? Scoţian, probabil, altfel de ce ar fi târât înalta societate până acolo, în miezul iernii? Dar *cine* anume?

Ajunseseră la capătul galeriei, în vârful scării ce dădea spre foaierul aflat chiar lângă sala mare. Sunetul unor chicote de râs se ridică până la ei. Bretton şi iubita lui. Locul lui Cecily era acolo, printre ei, în lumină şi căldură. Nu cu el, în frig şi ruină.

— Eşti jignitor de distras, Robin, observă ea pe un ton de reproş. Îndrăznesc să afirm că n-ai auzit nimic din tot ce-am spus.

„Ba ţi-am auzit fiecare silabă, ţi-am simţit fiece răsuflare.” Vicontele reuşi să zâmbească:

— Bineînţeles că da. Ai venit în Scoţia să-ţi anunţi logodna.

— Nu, îl contrazise ea, încreţindu-şi sprâncenele. Am venit să decid *pe care* dintre cererile în căsătorie să o accept.

— Pe care? repetă el uluit. Au fost atât de multe?

— Cinci.

— Cinci?

Izbuti cumva să pară doar vag amuzat, manifestând un interes politicos. Poate că merita să se gândească la o carieră pe scenă.

Cinci. Şi, fără îndoială, fiecare dintre ei capabil să-i ofere lucrurile pe care orice părinte iubitor şi le dorea pentru copilul său: siguranţă, bogăţie, un rang înalt. Altfel Maycott i-ar fi refuzat de la bun început. Însă nu îi era promisă altcuiva. Nu încă.

— Şi, spuse el, având grijă să privească doar în faţă, e vreunul care se ridică mai presus de ceilalţi?

— Nu, oftă Cecily. Tocmai asta e problema. Nu e nici unul printre ei la care să ţin mai mult decât la ceilalţi,

Un sentiment absurd de uşurare îl copleşi. Era laş. Era ridicol. Însă tot nu se schimba nimic.

Durerea acestei înţelegeri îl săgetă din cap până în picioare, tăioasă şi adâncă. Nu putea să-şi exprime sentimentele făţiş. Avea şi el orgoliu, chiar dacă nimic altceva. Fusese singurul lucru în privinţa căruia refuzase să cedeze în scurta lui viaţă plină de compromisuri.

— Tu ce crezi că ar trebui să fac? întrebă ea concentrată, renunţând la tonul lejer.

Robin simţi că i se cerea să joace un rol peste puterea lui, însă era nevoit să se supună.

— Ei bine, tărăgănă el, dacă ţi-ai amâna decizia încă un sezon, probabil ai putea atrage alte cinci oferte. Atunci ai avea o întreagă echipă de crichet şi ai putea pur simplu să-l alegi pe cel mai bun jucător.

O roşeaţă delicată îi urcă tinerei femei pe gât şi îi pătă obrajii fini şi palizi. Fără un cuvânt, îşi dădu jos jacheta lui şi i-o întinse.

— Mulţumesc, viconte, rosti ea pe un ton de gheaţă. Am să reflectez asupra sugestiei dumitale.

Se întoarse să coboare scările, ducând cu ea toate visurile pe care Robin nici nu ştiuse că le nutrise, dar care ea le scosese în mod dureros la lumină.

Nu avea de gând s-o lase. O prinse de cot şi, fără urmă de bună-cuviinţă sau rafinament, o răsuci înapoi spre el şi o trase în braţe. O înclină uşor, iar gura lui coborî peste a ei într-un sărut nemilos şi lacom. Toţi anii în care nu avea s-o atingă, s-o vadă, să fie cu ea, se revărsară în acel sărut; pierdere şi nevoie urgentă, furie şi neputinţă. Apoi, la fel de repede cum o luase în stăpânire, o puse din nou pe picioare şi se îndepărtă, lăsându-şi mâinile să-i cadă pe lângă corp.

Preţ de o clipă prelungă, rămaseră faţă în faţă, respirând amândoi gâfâit, cu privirile înlănţuite ca într-o întrecere în care nu avea să existe niciun învingător.

Robin aşteptă ca ea să-l dojenească, să-l pălmuiască, să-l insulte, să facă toate lucrurile pe care avea dreptul să le facă nu doar acum, ci şi drept răspuns la sărutul lui de mai devreme. Dar, din nou, ea nu reacţionă. Se mulţumi să stea acolo, cu umerii drepţi, cu fruntea semeaţă, cu ochii în flăcări. Robin habar nu avea ce gândea, ce simţea Cecily. Furie? Dezgust? *Milă?*

Într-un final nu mai putu să îndure:

— Nu ai de gând să spui nimic? întrebă el disperat.

— Dar tu? replică ea pe acelaşi ton.

Doamne, da, cât de mult ar fi vrut să vorbească, să-i jure credinţă, să-i dezvăluie cât îl tulburase, să-l ceară implorator mâna. Dar nu putea s-o facă. N-ar fi fost corect.

— Nu.

Capul ei zbură în spate ca şi cum ar fi lovit-o, moment în care mâna lui se ridică să se întindă după ea.

Dar Cecily pornise deja în fugă în jos pe scări. Lăsându-l pe el în urmă.

Capitolul 23

Oare ce nu era în regulă cu omul acela? O sărutase nu o dată, ci de două ori, apoi o îndepărtase de fiecare dată – deşi ea îi arătase limpede cu luminii zilei că nu voia să fie îndepărtată – după care, în replică la tentativa ei jalnică de a-i stârni gelozia, îi sugerase să strângă o echipă de crichet. O echipă de *crichet?* Doar la atât îl dusese mintea?

Cecily coborî valvârtej scările, cu fustele de catifea foşnindu-i furios în jurul gleznelor. Dar rări pasul când îşi atinse buzele, simţind din nou foamea din lăuntrul lui, dorinţa lui sălbatică. Slavă Domnului că stâlpul galeriei din spatele ei o sprijinise în timpul acelui prim sărut, căci altfel s-ar fi prăbuşit sub atacul senzual, şi Robin însuşi o sprijinise la cel de-al doilea sărut, care fusese şi mai intens. Chiar şi acum amintirea îi tăia răsuflarea şi făcu să-i tremure genunchii.

Îşi dădu seama că nici măcar nu se obosise să o îmbrăţişeze în timpul acelui prim sărut. Când Robin se desprinsese de ea, Cecily îşi imaginase că fusese oarecum dezamăgit, că sărutul ei fusese prea inocent pentru gusturile lui de bărbat experimentat, şi astfel, căutând cu frenezie o replică, ceva care să nu sune oribil de insipid, rostise primul lucru care îi trecuse prin cap, un comentariu smintit despre cât de bine se pricepea să sărute. Iar asta, dintr-un motiv sau altul, păruse să-l irite la culme.

Ce putea să înţeleagă din toate astea? Şi de ce o sărutase din nou? Şi de ce păruse acel al doilea sărut atât de furios, dar totodată atât de disperat? Şi de ce o întrebase el „Nu ai de gând să spui nimic?” *El* fusese cel care o sărutase *pe ea.* Şi, în sfârşit, şi ceea ce conta cel mai mult, de ce naiba nu o urma acum…

Ajunse la capătul scărilor şi se împiedică în tivul

rochiei oribile. Frustrată, smuci de fuste, însă gestul deranjă perdeaua din catifea pe care o purta în jurul umerilor. Aceasta îi căzu grămadă pe talie, trăgând cu ea decolteul larg şi dezgolindu-i umerii înainte de a se agăţa în jurul şoldurilor ei ca un uriaş şarpe boa. Cecily încremeni temându-se că cea mai mică mişcare ar fi putut s-o lase complet goală în partea de sus a corpului.

Lacrimile îi inundară ochii. Ce se alesese de ea? Arăta ca o ţigancă bătrână şi prăfuită şi mirosea ca un câine plouat. Nici nu era de mirare că o lăsase să plece. Probabil ar fi trebuit să se bucure că nu-i dăduse un şut în dos.

— Lady Cecily? o strigă o voce ezitantă de femeie.

„O, nu!” Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să aibă martori la nefericirea ei. Trăgându-şi nasul cu toată forţa, şi-l şterse delicat, încercând să-şi vină în fire înainte de a se întoarce. Catriona Burns venea spre ea, cu o atitudine prudentă şi o expresie pe care se străduia s-o păstreze neutră. *Ei* îi venea bine rochia. O lacrimă se scurse din ochii lui Cecily şi îi alunecă pe obraz.

— Bună, domnişoară Burns, spuse ea, ştiind că vocea îi suna spartă şi falsă. Te-ai trezit devreme dimineaţa asta. Îşi feri privirea, încercând să-şi recapete calmul, dar lacrimile nu făcură decât să se reverse şi mai abundent. Le ignoră cât de bine putea. Se pare că ni se arată o zi minunată, nu crezi?

— Minunată, consimţi Catriona, venind lângă ea. Fără cea mai vagă intenţie de a-şi cere voie, prinse capătul desfăcut al materialului catifelat şi-l înfăşură din nou peste umerii goi ai lui Cecily, uimind-o prin acel gest neaşteptat de bunătate. Cred că nu prea o să mai vedem zăpadă în curând, spuse ea calmă, ca şi cum să ajute o tânără înlăcrimată să-şi salveze pudoarea era ceva ce făcea în fiecare zi. Cea care a căzut deja nu va rezista prea mult. Nu rezistă niciodată. Presupun că în câteva zile se va topi în cea mai mare parte. Termină de înnourat perdeaua şi se dădu înapoi, privindu-şi opera cu un ochi critic. Uite. Cum e

acum?

Cecily coborî privirea spre rochia ei spălăcită, cu broderia hidoasă şi trandafirii ofiliţi, şi spre perdeaua zdrenţuită de catifea îndesată din nou în corset.

— Îngrozitor, gemu ea. Absolut îngrozitor, apoi îşi lipi mâna peste gură, zgâindu-se consternată la Catriona, căci nu intenţionase nicio clipă să pară nerecunoscătoare, atâta că…

— Aşa e, recunoscu aceasta, cu privirea aţintită asupra rochiei. Absolut şi indescriptibil de oribilă. Catriona ridică capul şi ceva din expresia ei exagerat de mohorâtă o făcu pe Cecily să surâdă, apoi să rânjească, după care începură amândouă să hohotească asemenea unor nebune. Acum o să bem o ceaşcă de ceai şi-o să ne delectăm cu biscuiţii doamnei McVittie, o informă Catriona când se liniştiră. Îşi trecu braţul pe sub cel al lui Cecily, trăgând-o în camera în care se pregătea micul dejun. După aceea poţi să îmi spui toată povestea.

Ceea ce tânăra aristocrată şi făcu.

Peste vreo oră, Cecily ieşi din dormitorul noii sale prietene simţindu-se mult mai bine, deopotrivă fizic şi emoţional. Catriona Burns, care avea să devină în curând ducesă de Bretton – şi o ducesă mai drăguţă mai greu ar fi putut cineva să-şi închipuie – găsise teancuri întregi de haine băieţeşti în cufărul adus în camera ei, inclusiv o uniformă de paj, şi insistase ca Cecily să le probeze. Lăsând deoparte buna purtare, Cecily le încercase şi descoperise cu satisfacţie că ea şi pajul aveau aproximativ aceeaşi mărime şi aceleaşi forme – cu excepţia unei uşoare stânjeneli în dreptul bustului şi al şoldurilor, Aşteptând cu nerăbdare să ia în sfârşit o gură de aer proaspăt după ce stătuse închisă în castel atâta timp, Cecily îşi terminase toaleta punându-şi pe cap o şapcă tricotată pe care o găsise în cufăr.

Îmbărbătată de Catriona şi de propria ei euforie provocată de travestiul scandalos pe care-l acceptase,

Cecily porni la luptă, hotărâtă să-l găsească pe viitorul ei iubit şi să-şi reia tentativele de seducţie. Singura problemă era că nu ştia unde s-ar fi putut afla şi nu putea nicidecum să întrebe unde era dormitorul lui. Oricât de curajoasă ar fi devenit în aceste ultime zile, existau câteva limite pe care nu era dispusă să le încalce. Aceasta era una dintre ele.

Şi *chiar* devenise mai îndrăzneaţă, reflectă ea, străbătând coridorul, întredeschizând uşi şi aruncând câte o privire discretă dincolo de ele. Câţi dintre cei care o cunoşteau şi-ar fi imaginat vreodată că ar fi putut fi atât de curajoasă, angajându-se într-un schimb de replici spirituale cu un crai, plănuind să-l seducă pe fustangiul respectiv şi deghizându-se în haine de bărbat în acest scop? Nimeni.

De fapt, găsindu-se pentru prima dată în afara micului cerc familial, se simţea ea însăşi şi îi era bine în pielea ei. Un fior o străbătu. Cum ar fi fost dacă nu ar fi venit niciodată în Scoţia, dacă l-ar fi acceptat pe unul dintre acei bărbaţi vrednici care îi făcuseră curte? Cum ar fi fost dacă n-ar fi fost răpită şi nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Robert Parles, viconte de Rocheforte?

Şi-ar fi petrecut tot restul vieţii trăind viaţa altcuiva, cunoscând emoţiile doar de la distanţă, vagi şi indistincte, asemenea durerii provocate de lovirea unei răni bine strânse în bandaj. N-ar fi suferit, nu tocmai, dar nici n-ar fi fost vie cu adevărat, trebuind să suporte în permanenţă un strat bont de convenţii şi aşteptări între el şi inima ei.

Fiorul deveni mai profund şi mai rece. Dar dacă Robin o refuza? Dacă nu voia să o ia de soţie? Ce s-ar fi întâmplat atunci? Ar fi putut să se mulţumească apoi cu mai puţin? Ar fi putut să încheie o căsătorie de convenienţă şi să spere că, în cele din urmă să se înfiripe dragostea în sânul acelei uniuni? Avea să opteze pentru celibat, păstrând amintirea celor câteva minute foarte intense şi foarte rare, în loc de promisiunea unei familii?

Rări pasul, iar entuziasmul ei de mai devreme păli. Avea nevoie să-şi limpezească mintea.

Se încruntă şi privi în jur. Cufundată în gânduri o luase spre partea din spate a castelului, lângă bucătării, şi se afla acum în dreptul unei ferestre înguste ce dădea spre o curte înzăpezită la capătul căreia se aflau grajdurile. Lângă fereastră se afla o uşă scundă ce ducea afară.

Ridică zăvorul şi o deschise, trezindu-se în dreptul unui şir de trepte ce coborau spre un strat gros de zăpadă. Deasupra capului, soarele de dimineaţă pulsa pe un cer azuriu, făcând ca întinderea de alb pur să scânteieze ca o lumină. Mirosul înţepător de brad îi ajunse la nări, iar aerul răsuna de cântecul păsărilor.

Cum stătea acolo, văzu uşa grajdului deschizându-se, de după ea apăru un cuplu, un bărbat înalt şi blond cu braţul încolăcit protector în jurul unei femei cu părul roşcat. Tresărind, Cecily îi recunoscu pe lordul Oakley şi pe Fiona Chisholm, al cărei păr i se revărsa peste umeri şi al cărei râs răsună cristalin în aer când ridică privirea spre el cu o expresie şăgalnică. Chiar şi de la distanţa la care se găsea, Cecily reuşi să distingă tandreţea cu care îi răspunse bărbatul.

Nu exista absolut nicio şansă de a înţelege greşit acea imagine. Sângele îi năvăli în obraji. Ceea ce o tulbura cel mai tare era că nu se simţea de fapt şocată… se simţea invidioasă.

Dădu să se întoarcă, ruşinându-se că le încălcase fără să vrea, intimitatea, însă Oakley o observă şi ridică o mână în semn de salut. Fără a-i spune un cuvânt Fionei, se aplecă şi o ridică în braţe. Ea ţipă uşor, dar contele începuse deja să-şi croiască drum prin zăpada ce-i ajungea până la coapse, înaintând spre locul unde se afla Cecily.

O clipă mai târziu se opri la celălalt capăt al treptelor pe care stătea ea, fără a se arăta dornic să-şi lase iubita jos.

— Lady Cecily! exclamă el cu un zâmbet larg cum nu-şi închipuise vreodată că ar putea să vadă pe chipul contelui.

— Lord Oakley.

Înclină capul, aşteptând ca el s-o mustre pentru ţinuta ei. Dar îşi dădu seama imediat că acestuia nu-i păsa defel, sau poate că nici măcar n-o remarcase.

— Bună dimineaţa, Lady Cecily, spuse Fiona, cu un zâmbet aproape la fel de larg ca cel al lui Oakley. Apoi se întoarse, încruntându-se cu o expresie deloc convingătoare spre bărbatul care o ţinea. Lord Oakley, eşti bun să mă laşi jos?

— Lady Cecily, rosti contele, aşezând-o pe Fiona cu doar o treaptă mai jos de cea pe care stătea ea. Aş dori să fii prima care află că domnişoara Fiona Chisholm mi-a acordat onoarea de a accepta să-mi devină mireasă.

Ridică mâna Fionei şi o întoarse, aplecându-se pentru a depune un sărut pe interiorul încheieturii.

O roşeaţă intensă inundă faţa Fionei, iar Cecily surprinse privirea arzătoare pe care o coborî spre creştetul auriu al lui Oakley.

Graţie unei alchimii bizare a inimilor, Oakley simţi că logodnica lui îl scruta, căci ridică şi el ochii. Privirile le rămaseră înlănţuite pentru o clipă, apoi ea se apleci doar o idee spre el. Oakley încă mai era îngropat în zăpadă până la coapse, dar o smulse de pe treaptă într-o îmbrăţişare violentă şi…

„O, vai!” Neştiind prea bine ce să facă, Cecily îşi drese vocea. Nimeni nu o băgă în seamă. Şi-o drese din nou. Mai tare. De data aceasta Oakley ridică privirea cu o expresie iritată:

— Dacă ţi-e frig, Lady Cecily, îmi dai voie să-ţi sugerez să te retragi în camera de zi?

— Byron, murmură Fiona, mărturisesc că mi-e puţin cam rece.

Nu fu nevoie de mai mult ca Byron s-o tragă strâns lângă el, urcând-o în braţe scările. Fiona abia apucă să-i arunce lui Cecily o privire de scuze, înainte să dispară amândoi.

Uluită de această turnură a evenimentelor, Cecily porni pe cărarea îngustă formată pe lângă zidurile castelului, acolo unde zăpada fusese spulberată în troiene înalte, alcătuind un mic coridor. Aparent, castelul era un adevărat cuibuşor de nebunii. Catriona şi Bretton, Oakley şi Fiona; ba îl văzuse chiar şi pe Ferguson cedând unui impuls romantic şi sărutând-o pe Marilla Chisholm în timpul jocului lor de-a v-aţi ascunselea.

Singurul care nu era afectat de toată această atmosferă era însuşi faimosul crai, Robin, deşi trebuia să admită că nici el nu rămăsese cu totul imun la magia ce plutea peste Finovair. O sărutase, *totuşi.* Într-adevăr, o sărutase cât se poate de pasional. Atâta că nu manifesta nicio intenţie de a o răpi şi a o duce în grajduri, sau de a o lua pe sus în braţele lui, sau… sau de a se căsători cu ea.

Se opri brusc, enervată, şi în acel moment observă o siluetă ocolind castelul în direcţia grajdurilor. Făcu ochii mari. Era Robin. Acesta aruncă o scurtă privire înspre ea, dar nu se opri. Aparent o confundase cu vreun biet băiat de la grajduri pe care unchiul său îl costumase în veşminte de epocă pentru a-şi impresiona oaspeţii.

Privirea ei îi urmări paşii, haina de iarnă ce i se legăna de pe umerii laţi, cizmele ce înaintau hotărât prin zăpadă, mâna înmănuşată ce ţinea strâns cureaua de piele a sacului de călătorie pe care şi-l trecuse peste umăr… Dumnezeule, se pregătea să plece!

Nu putea pleca. Cum ar fi putut să-l convingă de necesitatea căsătoriei dacă el era altundeva? Trebuia să-l oprească. Dar până ar fi străbătut toată acea întindere de omăt – care probabil îi venea până la talie – el ar fi ieşit de mult pe cealaltă uşă a grajdului. Iar dacă îl striga, era posibil să n-o audă sau, mai rău, s-o audă şi să o ignore.

Înnebunită, privi în jurul ei, când îi veni o idee. Cu o expresie de hotărâre întipărită pe chip, strânse două mâini zdravene de zăpadă grea şi umedă şi formă un bulgăre bine închegat, ignorând frigul muşcător ce îi rănea mâinile.

Cum participase la sute de bătăi cu zăpada cu fraţii ei mai mici, ambii excelenţi trăgători, lucră repede, dar cu atenţie, căci un bulgăre insuficient de compact, cu o formă incorectă nu putea fi lansat cu precizie.

Într-un sfârşit, fu mulţumită. Robin aproape ajunsese la uşa grajdului, aşa că avea o singură şansă să-l oprească.

Înălţând o rugăciune scurtă, făcu un pas în faţă, îşi arcui braţul şi dădu drumul bulgărelui.

Acesta păru să zboare exact la ţintă, în mijlocul spatelui lui Robin. Atâta că… atâta că, în loc de spate, îl izbi pe Robin în ceafă şi, cu o bufnitură răsunătoare, se sparse.

Preţ de o clipă, vicontele păru să încremenească, rămânând cu un picior în aer. Apoi, ca şi cum timpul s-ar fi derulat cu încetinitorul, sacul de călătorie îi alunecă de pe umăr, genunchii i se înmuiară şi căzu cu faţa în jos în zăpadă, dispărând de sub privirile lui Cecily.

Ea se puse în mişcare încă înainte ca Robin să ajungă la pământ. Se aruncă printre troienele înalte de zăpadă dând haotic din braţe, convinsă că tocmai îl omorâse pe singurul bărbat pe care avea să-l iubească vreodată.

Capitolul 24

Cecily înaintă cu greu prin curtea înecată în omăt, reuşind în cele din urmă să ajungă la Robin. Acesta zăcea nemişcat, cu faţa în jos, cu un braţ întins şi cu celălalt strâns sub obraz. Genele lui negre ca funinginea i se întindeau ca un covor pe pometi. Nici urmă de răsuflare nu clintea zăpada de lângă buzele lui.

Tânăra femeie strigă, luptându-se să străbată ultimii câţiva metri până la el, şi tocmai voia să se lase în genunchi când o mână se întinse brusc, o prinse de picior şi o trase la pământ. Aterizâ pe burtă cu un vâjâit, ceva aflat sub zăpadă lovind-o drept în diafragmă, tăindu-i respiraţia

şi ameţind-o.

— Ha! Mică odraslă a satanei! strigă Robin triumfător, trăgând-o spre el de gleznă. Câteva palme peste fund o să-ţi aducă aminte care e pedeapsa pentru astfel de glume. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai zbate şi acceptă-ţi soarta ca un bărbat!

Cecily reuşi să scoată un sunet gâtuit de protest. Căciula moale pe care şi-o pusese pe cap alunecase acoperindu-i faţa, astfel încât nu-l putea vedea pe Robin. Şi nici el nu-i putea vedea chipul.

— Bine atunci, nătărăule, bombăni Robin, părând dezgustat. N-am să ridic mâna asupra ta. De data asta.

Îi eliberă glezna, prinzând-o în schimb de cureaua din jurul taliei. Îl simţi mişcându-se şi îşi dădu seama cu groază că venise să se aşeze călare pe coapsele ei. Nereuşind încă să articuleze cuvinte coerente, Cecily reîncepu să se zbată şi mai tare. Dintr-o singură mişcare rapidă, Robin o apucă de încheieturi, răsturnând-o pe spate şi ţintuindu-i mâinile de o parte şi de cealaltă a capului.

— Acum hai să-ţi vedem mutra, băiete!

Prinzându-i strâns încheieturile deasupra capului cu o singură mână, îi dădu la o parte căciula. Părul i se agăţă în lâna tricotată şi i se desfăcu din strânsoare, căzându-i liber în jurul capului.

Robin se holbă la ea uluit.

— Sfântă Fecioară! Ce cauţi aici?

— Trebuia să te opresc! izbucni ea. Te pregăteai să pleci. Te pregăteai… te pregăteai să pleci.

— Ei bine, da, recunoscu el, lăsându-şi privirea să-i alunece pe faţa ei.

Părea să fi uitat că o ţinea prizonieră; mâinile lui îi apăsau în continuare încheieturile în zăpadă, coapsele lui erau strânse în jurul şoldurilor ei.

— De ce? strigă ea.

— Pare cea mai înţeleaptă decizie. Tatălui tău nu-i va plăcea deloc să mă vadă aici. Astfel, nu mă va vedea.

Dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea, logica răspunsului o înfurie. Se cambră, încercând să-l răstoarne, iar când făcu acest lucru, îşi împinse părţile femeieşti direct în pubisul lui. Simţi de îndată dovada virilităţii lui. O dovadă foarte tare şi evidentă.

Robin inspiră şuierat, însă Cecily aproape că nu-l auzi. Acel contact de câteva clipe stârnise un vârtej de senzaţii în locul unde i se uneau coapsele, o durere pe care o resimţea ca pe o plăcere intensă, un gâdilat ce aducea a zvâcnire…

Înjurând în barbă, Robin se dădu jos de pe ea, ridicându-se în picioare dintr-o singură mişcare fluidă, după care o ajută să se ridice la rândul ei. De-abia atunci îi observă ţinuta. Ochii i se îngustară, iar pe chip îi apăru o expresie tensionată.

— Unde ai dat de hainele alea? vru el să ştie.

— Catriona Burns le-a găsit.

— Şi ţi le-a dat ţie? Să le *porţi?* întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Da, spuse ea sfidătoare. Sunt ceva mai confortabile şi cu mult mai călduroase decât ceea ce purtam înainte Şi reuşesc să mă îmbrace cuviincios!

— Ba nu, scrâşni el. Porţi haine de băiat. Jacheta ţi-e prea strâmtă peste… Când privirea îi căzu asupra sânilor ei, păru să uite ce voia să spună, mulţumindu-se să încheie: Hainele astea sunt prea strâmte.

— Exact, replică ea. Croiala masculină nu poate fi socotită defel provocatoare.

— Te asigur că nu există *nimic* masculin în silueta ta, rosti el sumbru. Pantalonii ăia îţi vin pe picior ca o doua piele, de la pulpă la genunchi la… De data aceasta privirea lui întunecată alunecă spre locul unde materialul se întindea peste triunghiul dintre coapsele ei, iar acea privire reuşi la fel de bine ca o atingere să-i deştepte violent germenele fierbinte al dorinţei. Îşi întoarse capul, fixându-şi ochii asupra peretelui de la grajd. Ce nu e în regulă cu femeia aceea? mormăi el furios.

— Care femeie? întrebă Cecily, cu mâinile în şolduri.

— Catriona Burns. Credeam că o duce mai mult capul. Încearcă să te compromită?

— Să mă compromită? repetă ea, nevenindu-i să creadă urechilor.

— Da, spuse el, lăsându-şi din nou privirea să alunece spre faţa ei. Nu poţi să apari în public aşa… cu asta… Flutură o mână spre hainele ei.

— Nu suntem nicidecum în public şi da, pot şi am s-o fac, îl asigură Cecily, cu mânia înteţită la auzul tonului pe care i se adresase.

Se purtase întotdeauna în conformitate cu standardele acceptate, oferise întotdeauna replicile convenţionale, se lăsase ghidată de aşteptările şi regulile societăţii. Dar în toţi aceşti ani în inima ei dormise, probabil o ştrengăriţă ce aşteptase bărbatul potrivit care s-o scoată din ascunzătoare: un bărbat care nu accepta tot ceea ce impunea societatea, care recunoştea valoarea unei persoane înainte să-i afle averea, care nu stătea să judece, ci mai degrabă să râdă.

Robin era bărbatul respectiv – chiar dacă în acel moment reuşea să-l imite destul de bine pe vărul lui, Oakley. Sau cel puţin pe Oakley aşa cum fusese acesta înainte de a o cunoaşte pe Fiona.

— *Ba* nu, se răsti el, şi spunând acestea o ridică, o aruncă peste umărul lui şi porni înapoi spre castel.

Era insuportabil! Oakley o ţinuse pe Fiona în braţe, lipită de pieptul lui, ca şi cum ar fi fost cel mai de preţ lucru văzut vreodată, în vreme ce Robin se purta cu ea de parcă ar fi fost un sac de făină.

— Acesta nu e nicidecum un comportament cuviincios, dacă asta urmăreşti, îi strigă ea, cu părul lung legănându-se ca un pendul peste spatele lui lat.

— Te las pe tine să *urmăreşti,* Cecily. Nu-mi prea dai de ales.

— Oricum nu-ţi dau de ales, doar dacă nu cumva

intenţionezi să mă dezbraci şi să mă îmbraci tu în altceva!

Probabil nu ar fi trebuit să spună asta. Simţi umerii masivi de sub ea tensionându-se, iar braţul musculos înfăşurat în jurul coapselor ei o strânse ceva mai tare.

— Dumnezeu să mă aibă în pază, murmură el, adăugând ceva ce tânăra femeie nu mai reuşi să distingă.

— Poftim?

— Nimic.

— Nu poţi să pleci, spuse Cecily, zvârcolindu-se în încercarea de a se elibera.

— Poftim? Braţul lui o strânse cu şi mai multă vigoare.

— Nu poţi să pleci de la Finovair. Nu poţi să fugi pur şi simplu! ţipă ea, exasperarea răsunându-i clar în voce.

— Nu fug. Ţi-am explicat deja…

— Dacă pleci, toată lumea va crede că fugi de ceva, iar dacă fugi de ceva, toată lumea va presupune că există un motiv, şi îşi vor închipui *cel mai grav* motiv posibil.

Îşi sprijini palmele pe spatele lui lat şi se ridică puţin, străduindu-se să-i vadă faţa, însă nu zări decât o bărbie foarte hotărâtă din profil.

— Dumnezeule, gemu el.

— Ar fi mult mai bine dacă ai rămâne şi ai face ca lucrurile să apară într-o lumină pozitivă, nu înţelegi? spuse Cecily, sperând că disperarea nu-i răzbătea şi în voce.

— Dacă ar fi atât de simplu…

— Nu eşti de acord? insistă ea.

— Ba da! recunoscu vicontele, părând să-şi smulgă cuvintele din piept. Da. Admit că ai dreptate.

— Deci nu vei pleca? spuse ea, reuşind să se elibereze şi lăsându-se să alunece de pe el.

Simţise fiecare centimetru din acel drum… sânii ei apăsaţi pe umerii lui, apoi pe spate: atâta duritate în el şi atâta moliciune în ea.

— Nu de îndată, spuse el gâtuit, încercând să se poarte ca şi cum n-ar fi observat acelaşi lucru.

— Deloc, zise Cecily, cu un fior de exaltare.

— Am să plec cât de curând posibil, anunţă Robin, însă focul din ochii lui îi dezminţi promisiunea.

Capitolul 25

Robin intră în bibliotecă şi se opri brusc. Cecily stătea în picioare în faţa şemineului, silueta ei desenându-se pe fundalul focului ce ardea vesel. Încă mai purta acei nenorociţi de pantaloni băieţeşti, dar se dezbrăcase de jachetă, dând la iveală cămaşa fină şi largă de dedesubt. Cum strălucirea flăcărilor o lumina din faţă, i se vedeau uşor toate rotunjimile prin materialul subţire.

Şi avea rotunjimi.

Efectul era năucitor. Micuţa ei cutie toracică se îngusta în dreptul taliei subţiri înainte de a se lăţi din nou, treptat, pe curbura dulce a şoldurilor. Iar când se aplecă să scormonească în foc, îi văzu sânii tremurând delicios în maniera savuroasă în care materialul pantalonilor se întindea peste fesele ei bine proporţionate.

Chiar dacă era viitoare ducesă, Catriona Burns ar fi trebuit mustrată aspru fiindcă încurajase această nesocotinţă a lui Cecily ce ar fi pus la grea încercare stăpânirea de sine a oricărui bărbat.

— Hamish mi-a spus că vrei să mă vezi, anunţă el posomorât. Iată-mă.

Cecily se întoarse şi ochii i se luminară când îl văzu. De ce era atât de fericită? Fiindcă, îşi dădu el seama, îl plăcea. Nu-i plăceau doar săruturile lui… îl plăcea *pe el.* Ceva tare şi dureros i se opri ca un nod în piept.

— Mulţumesc, spuse ea, ocolind canapeaua veche şi deformată pentru a veni spre el. Voiam să mă asigur că eşti bine. Sper că ştii că nu am vrut să te nimeresc în cap.

— Bineînţeles că nu. N-ai de ce să-ţi chinui conştiinţa. Byron spunea mereu că am cel mai tare cap din Anglia. Voi

fi bine.

Cecily avea un zâmbet superb, poznaş şi spontan, iar în scurt timp el nu avea să-l mai poată vedea. Zvonurile cum că ar fi fost anostă, fără viaţă, şi alte comentarii şi mai răutăcioase se dovediseră cu toate false. Nu se potrivea nicidecum cu reputaţia ei şi nu mai avea decât puţin timp la dispoziţie ca să se bucure de compania femeii neaşteptate pe care o descoperise în ea.

Unul dintre oamenii lui Taran se întorsese la amiază cu vestea că zăpada se topea rapid, iar trecătorile aveau să se deblocheze, cel mai probabil, până în ziua următoare. Fără îndoială că oamenii lui Maycott se ocupau deja de asta. Tatăl ei avea să sosească, iar Robin avea să îşi joace rolul pe care i-l atribuise ea.

Avea să se străduiască să pară exasperat şi indiferent. Poate avea să facă un efort de a-l împiedica pe Maycott să-l spânzure pe Taran – deşi în acel moment nu era sigur dacă voia să reuşească –, apoi urma să plece. Poate că avea s-o vadă întâmplător prin Londra, într-o bună zi la braţul soţului ei.

Cecily se opri în faţa lui, iar zâmbetul îi dispăru de pe chip.

— Încă mai eşti furios. Nu, nu are rost să negi. O văd pe chipul tău. „Te înşeli, fată dragă. Aia e nelinişte nu furie”, îşi zise el. Presupun că asta şi merit, urmă ea tristă.

— Nu sunt furios. Pe cuvântul meu. Sunt pur şi simplu – încercă să găsească o scuză pentru expresia lui întunecată – mâhnit că nu mi-ai ascultat sfatul de a te schimba în alte haine.

— Spui asta fiindcă ţii la reputaţia mea? întrebă ea. Apoi adăugă, cu un zâmbet atât de plin de speranţă încât îi frânse inima. Sau fiindcă ţii *la mine?*

Să ţină la ea. Un termen călduţ pentru ceea ce simţea el. Dar de ce să facă situaţia şi mai dificilă, în special pentru Cecily?

— Nu vreau să ai de suferit doar fiindcă ai încercat şi

te îmbraci călduros.

— Am să mă schimb de îndată ce suntem anunţaţi că se apropie o trăsură. Dar deocamdată, ce rău poate fi în asta?

— Foarte mare. N-ai vrea să se răspândească vorba prin Londra că, pe lângă faptul că ai fost închisă timp de patru zile cu bărbaţi din afara familiei şi fără o damă de companie adecvată, ai mai şi defilat prin castel într-o pereche de pantaloni strâmţi.

Cecily îşi muşcă buza, iar el avu impresia clară că o făcuse pentru a nu izbucni în râs. Nu că n-ar fi înţeles-o. Era absurd, dar, tunete şi fulgere, *chiar* se transformase în Byron!

— Şi cine dintre cei de aici ar descrie o asemenea scenă? întrebă ea. Catriona Burns e ocupată cu ducele şi cu nunta ce se apropie, la fel şi Fiona cu nunta ei cu Oakley. Şi nu cred că Bretton sau Oakley ar fi genul de gentleman care să-şi irosească timpul discutând despre hainele unei lady.

— Poftim?

— Nu cred că vărul tău sau Bretton…

— Nu, bineînţeles că nu. Dar ce spuneai despre domnişoara Chisholm şi nunta ce se apropie?

— E adevărat. Mi-au spus-o chiar ei – sau, mai exact, Oakley s-a lăudat cu asta – în faţa grajdurilor, azi-dimineaţă, înainte să apari tu. Robin îşi simţi capul învârtindu-i-se. Cecily îi observă probabil confuzia, căci repetă, accentuând cuvintele: Lordul Oakley i-a cerut mâna domnişoarei Fiona Chisholm, iar ea a acceptat să-i devină soţie. Râse cristalin, străbătând scurta distanţă care-i despărţea. Se pare că planul nebunesc al unchiului tău s-a bucurat de un succes neaşteptat. Se opri şi îşi dădu uşor capul pe spate pentru a-l privi direct în ochi. Mai puţin în cazul tău, desigur. Şi, dacă îmi amintesc bine, tu erai ţinta întregului complot. Ce ironie a sorţii!

— Într-adevăr.

— Probabil te simţi puţin lăsat pe dinafară, îl tachină ea.

— Nu sunt singurul care nu a căzut victimă complotului. Marilla Chisholm a scăpat şi ea cu inima neatinsă,

Buzele lui Cecily se strânseră, iar expresia îi deveni arogantă. Aparent, nu o plăcea pe Marilla.

— Da, spuse ea, deşi nu cred că asta îi dă vreun motiv de bucurie. Dar dacă tot îi feliciţi pe cei care au reuşit să stea departe de săgeata lui Cupidon, cu siguranţă trebuie să mă adaugi şi pe mine pe listă. Rămân şi eu nelogodită.

— Asta doar pentru moment, spuse el şi, înainte să apuce să reflecteze, adăugă: Te-ai mai gândit la alegerea ta?

Cecily îl privi cu o expresie indescifrabilă.

— Viconte de Rocheforte, se întâmplă cumva să-mi oferi sfatul? Să mi-l oferi *sincer*?

— Dumnezeule bun, nu, exclamă el uluit. Bineînţeles că nu. Nu aş îndrăzni niciodată.

Cecily îşi puse o mână pe pieptul lui, într-un gest inconştient de rugăminte. Robin îi simţi atingerea fiecărui deget.

— Mi-aş fi dorit să o faci. Singurii mei sfătuitori sunt surorile mele…

— Am convingerea că ele sunt mult mai potrivite să te îndrume decât mine. În plus, ele îţi cunosc cele mai intime sentimente.

— La fel ai putea şi tu să le cunoşti, murmură ea cu o voce gravă şi răguşită.

Inima lui bubuia sub palma ei, şi Robin fu cuprins de impulsul de a o prinde în braţe şi de a o săruta cu mult mai multă pasiune decât o făcuse pe coridorul îngheţat de la etaj.

Dar nu se clinti. Nu spuse nimic, şi după câteva clipe, Cecily oftă, lăsându-şi mâna să-i cadă de pe piept.

— În ceea ce priveşte valoarea lor ca sfătuitori, sunt

două fete prostuţe, înnebunite după croiul jachetei unui gentleman sau felul în care stă în şa. Cea mai mică dintre ele s-a îndrăgostit de tânărul ei curtezan fiindcă renunţase la perucă şi îşi purta părul tuns scurt. Robin nu se putu abţină să nu râdă, iar ea rânji, apropiindu-se şi mai mult de el. Tu, pe de altă parte, cu reputaţia ta de călău de inimi, ai putea să-mi împărtăşeşti cunoştinţe nepreţuite: cum să-mi dau seama dacă un gentleman îmi va fi fidel şi îmi va păzi reputaţia, dacă îmi va deveni partener de joacă, sfătuitor şi amant tandru.

El ar fi fost toate acestea. Dar cum ar fi putut să-i spună aşa ceva? Întreg trecutul lui nega o asemenea pretenţie. Şi chiar dacă ar fi fost astfel, cum ar fi putut să-l convingă pe tatăl ei?

„Lord Maycott, e adevărat că m-am culcat cu nenumărate femei, dar niciuna dintre ele nu era fecioară şi niciuna nu locuia cu soţul său când m-am strecurat în aşternuturile ei. Totul cât se poate de respectabil, nu credeţi? Şi da, titlul mi-a fost dat înapoi de către un regim care ar putea la fel de bine să mi-l retragă în orice clipă. Totuşi, e un titlu, nu? Şi nu, nu am nicio avere propriu-zisă, dar, din fericire, voi moşteni acest castel splendid şi am câţiva acri de pământ bolovănos lângă Bordeaux care, peste vreo zece ani, îmi vor aduce suficient profit cât să-mi cumpăr o cabrioletă mică. Dar între timp îndrăznesc să afirm că ne va ajunge zestrea fiicei dumneavoastră – nu că mi-ar păsa de moştenirea ei. Oare cum v-aţi putea imagina altceva?”

Ar fi trebuit să râdă la acest gând. Ar fi trebuit; dar nu ar fi putut, nici dacă ar fi depins viaţa lui de asta.

— Robin? Cecily nu avea habar ce îi cerea. Îşi dădu la o parte părul de pe frunte, privind oriunde, numai nu spre ea. Mă înşel, Robin, când cred că există simpatie între noi? Că, deşi ne cunoaştem de atât de puţin timp, am recunoscut unul în celălalt un prieten? Vicontele nu putu să reziste tonului ei rugător şi coborî privirea, fiind prins de

îndată în adâncurile sumbre ale ochilor ei, în expresia ei serioasă. Dacă mă înşel, te rog, corectează-mă acum. N-am să mă simt jignită, spuse ea. Dar fii te rog sincer cu mine, adăugă, întinzându-i mâna.

Cum ar fi putut s-o refuze? Îi cuprinse încet mâna într-a lui.

— Mi-ai cerut sfatul, aşa că ţi-l dau. Alege-l pe acel gentleman pe care îl agreează cel mai mult tatăl tău, un bărbat capabil să-i câştige respectul şi căruia să i te poată încredinţa, pe viitor, cu inima uşoară.

Lumina focului dansă pe părul ei, făcându-l să lucească precum mahonul lustruit.

— Tatăl meu îşi doreşte să fiu fericită. Ar accepta orice bărbat pe care l-aş iubi.

Robin râse scurt, fără umor:

— N-aş pune rămăşag pe o asemenea idee.

O trăgea blând, dar inexorabil, spre el, pe măsură ce vorbea, ca şi cum corpul lui ar fi avut o voinţă separată de cea a minţii. Cecily nu păru nicidecum să se împotrivească. Pe de altă parte, după cum spusese chiar ea, Robin se pricepea la astfel de lucruri.

Din proprie iniţiativă, degetele lui îi trasară o linie verticală pe valea blândă a şirei spinării, urcând spre ceafă şi oprindu-se sub nodul greu de păr, îndepărtând agrafele care-l ţineau. Pletele ei astfel eliberate i se revărsară peste dosul palmelor, reci ca mătasea şi la fel de fine. Un parfum de lavandă şi săpun, incredibil de erotic, se ridică din părul ei desfăcut. Fără a se gândi, Robin se aplecă în faţă pentru a-i inhala parfumul.

Cecily îl privi serioasă, materialul delicat al bluzei înfiorându-se cu fiecare respiraţie a ei. Îşi umezi buzele cu vârful limbii, iar privirea lui se repezi asupra lor ca un hoţ asupra unor bijuterii. Se imaginä gustând-o din nou, explorând adâncimea dulce a gurii ei.

— Ar accepta decizia mea, şopti tânăra femeie într-un târziu.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet uşor, distras de frumuseţea ei.

— Doar dacă ar fi decizia corectă. Ia pe cineva ca mine, de exemplu.

— Ce-i cu tine? întrebă ea, trupul încremenindu-i aproape complet.

— Cum ar fi dacă cineva de teapa mea s-ar duce la tatăl tău şi ţi-ar cere mâna? Privirea ei o căuta pe a lui, dar el abia dacă observă, mângâind-o uşor ca fulgul pe linia bărbiei. Incapabil să se oprească, merse mai departe, desenând cu degetul mare curba plină a buzei ei. Cecily se înfioră. Robin se apropie şi mai mult: Să presupunem că, sub efectul unei febre puternice, ajungi să crezi, dintr-o toană sau într-un moment de nebunie, că eşti îndrăgostită de unul ca mine.

— Să presupunem asta, repetă ea cu o voce stranie.

— Cum ar reacţiona tatăl tău?

Robin rămase nemişcat, aşteptând răspunsul ca şi cum însăşi viaţa lui ar fi depins de el, cu toate că îl ştia deja.

După un suspin din rărunchi, Cecily râse scurt, tremurător:

— Dar discuţia nu-şi are nicidecum rostul, spuse ea, cu ochii strălucindu-i de… veselie? Nu i-aş cere niciodată tatălui meu…

— Aici erai!

Robin îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp şi se dădu un pas în spate, simţindu-se ca şi cum ar fi fost lovit direct în piept cu un berbec de spart ziduri. „Neghiobule. *Neghiobule!”*

— Te-am căutat peste tot!

Apatic şi lent, vicontele privi în jur tocmai când Marilla Chisholm îşi făcea intrarea în bibliotecă. Simţi un fel de uşurare vagă acum că fuseseră întrerupţi. Cel puţin îl scutise de a mai auzi restul frazei: „Nu i-aş cere niciodată tatălui meu să accepte un bărbat ca tine”.

— La cât e de mic castelul, unii se descurcă grozav să se piardă în el, continuă Marilla neobosită. Dar nu contează, te-am găsit. Ne-am hotărât asupra unui joc nou şi avem nevoie de tine ca să... Dumnezeule mare! Se opri dintr-odată, căscând ochii mari şi rotunzi. Aia este Lady Cecily în spatele tău? Ce naiba... O! Mâna îi zbură peste gură. Ce *naiba* porţi, Lady Cecily?

Cecily îi aruncă o privire posomorâtă.

— Acum ştii cine ar răspândi bârfe despre ţinuta ta, îi spuse Robin încet, înainte de a se întoarce spre Marilla. Lady Cecily se pregăteşte să joace o scenă din *Romeo şi Julieta,* pentru distracţiile din seara asta. Dânsei îi revine rolul lui Mercutio.

— Aha, făcu Marilla suspicioasă.

— Nu-i aşa că a fost o idee genială din partea ei să se deghizeze într-un tânăr gentleman pentru a conferi mai multă veridicitate rolului? întrebă el, golul din pieptul lui devenind tot mai dureros cu fiecare clipă.

— Cred că da, mormăi tânăra femeie. Dar nu jucăm teatru. Am ales un alt joc şi *trebuie* să participi şi tu, Refuz să plec dacă nu vii cu mine. Îi aruncă o privire lui Cecily. Poţi să vii şi tu.

— Mulţumesc, răspunse aceasta, dar privirea ei nu se desprinse nicio clipă de pe chipul lui Robin şi se încruntă când îi văzu expresia.

Oare era chiar atât de evidentă durerea lui? Săraca, draga lui fată. Probabil îşi închipuise că aveau să râdă împreună de ideea unei cereri în căsătorie din partea lui, iar acum că el îşi dezvăluise sentimentele, iar ea era o tânără lady cu inima sensibilă, o tulbura faptul că îl rănise fără să vrea.

Dacă ar fi rămas în bibliotecă lângă ea, dacă ar fi refuzat să li se alăture celorlalţi, nu se îndoia că Cecily l-ar fi căutat şi i-ar fi oferit scuzele ei sau, mai rău, ar fi vrut să-l consoleze.

— Trebuie să ne grăbim. Ceilalţi ne aşteaptă, şi habar

nu ai cât mi-a luat să-i găsesc pe toţi şi să-i adun într-un singur loc, spuse Marilla. Atâtea cupluri care se sărută şi gânguresc ca şi cum ar fi singuri pe lume şi nimeni altcineva nu mai contează şi nu mai are nevoie de distracţie! Presupun că n-aţi auzit că lordul Oakley i-a cerut mâna surorii mele vitrege. Se pare că e oarecum fascinat de femeile care poartă ochelari. Destul de bizar, după părerea mea, dar presupun că nu există explicaţii pentru ciudăţeniile unui gentleman.

Clătină din cap şi îşi trecu braţul pe sub cel al lui Robin şi începu să-l tragă spre uşă. Iar el o urmă.

Capitolul 26

— Jocul se numeşte gajuri, anunţă Marilla pentru întregul grup. Şi e la mare modă pe continent.

Cecily, aşezată într-un fotoliu capitonat lângă foc, nu avea niciun chef de jocurile Marillei, dar nimeni altcineva nu părea să-i împărtăşească bosumflarea. De fapt, toţi păreau detestabil de fericiţi şi relaxaţi.

Oakley stătea pe o canapea mică, cu braţul întins pe spătar, ţinând-o pe Fiona aproape. Din când în când o mângâia pe obraz cu marginea degetului mare, ca şi cum nu s-ar fi putut sătura să o atingă. La celălalt capăt canapelei, Catriona Burns ocupa o poziţie similară lângă Bretton şi, deşi ducele reuşea să-şi ţină mâinile departe de ea, privirea în care o învăluia era la fel de grăitoare şi fierbinte ca o atingere.

Chiar şi Taran era într-o formă de zile mari. Pentru prima dată, îşi schimbase kiltul zdrenţuit şi murdar cu unul surprinzător de curat, pe sub care purta ciorapii şi accesoriile necesare. În partea de sus îmbrăcase o jachetă

de catifea care, deşi demodată de câteva decenii, era cel puţin bine croită; având la gât şi o cravată de dantelă de un alb improbabil, arăta aproape elegant.

O singură persoană din încăpere arăta la fel de mohorâtă cum se simţea ea. Robin stătea în picioare lângă şemineu, cu un braţ sprijinit pe poliţă şi privirea aţintită în foc. Nici măcar nu ridicase ochii când Cecily intrase în încăpere, sosind mai târziu căci hotărâse să-i urmeze sfatul şi să se schimbe din hainele băieţeşti. Se străduise să se descurce pe cât posibil cu rochia albastră de bal, dar, din necesitate, îşi înfăşurase din nou „şalul” de catifea în jurul umerilor.

— Şi ce presupune jocul acesta, fetiţo? Sunt incluse şi săruturi? întrebă Taran plin de speranţă.

— Nu e obligatoriu, chicoti Marilla, aruncându-i priviri piezişe lui Robin. Dar nu m-ar surprinde dacă anumite persoane mai poznaşe ar profita de un anumit element al jocului pentru a fura un sărut.

Cel puţin, remarcă Cecily, Robin îi acorda la fel de puţină atenţiei Marillei ca şi ei.

— Îmi place acest joc, declară Oakley. Care-s regulile?

— Un gentleman e ales să părăsească încăperea. Toţi cei rămaşi aleg câte un obiect ce le aparţine şi îl pun pe masa aceea. Când gentlemanul revine, organizăm o licitaţie pentru diversele obiecte pe care le-am oferit. Singura regulă e că nu poţi licita în bani. Trebuie să oferi ceva ce îţi aparţine sau să faci vreun giumbuşluc sau să cânţi şi aşa mai departe. Poţi să licitezi şi pentru a-ţi recăpăta propriul obiect.

— Şi unde intervine sărutatul? se interesă Taran.

— Ei bine, presupun că dacă cineva ar dori suficient de mult să pună mâna pe ceva anume, persoana respectivă ar putea fi tentată să ofere un sărut pentru a-şi atinge scopul.

— Pare catastrofal de plictisitor, declară Robin sec.

— Rob, exclamă Oakley, părând surprins.

— Aşa e. Copilării. Suntem opt aici. Hai mai bine să jucăm whist la două mese.

— Eu nu joc whist, spuse Marilla, venind cu paşi mărunţi lângă Robin şi bosumflându-se drăgălaş. Îmi doresc atât de foarte, foarte mult să mă joc! Şi aş fi foarte, foarte dezamăgită dacă n-ai intra în joc... Robin.

— Dumnezeule bun, ce-i cu tine, Rob? scăpără Taran. De când te ştiu nu te-am văzut niciodată să te porţi atât de cu nasul pe sus. Este un joc simplu, iar doamnele sunt plictisite.

— Eu nu sunt plictisită chiar deloc, îl contrazise Fiona Chisholm.

— Eu da, replică Marilla, aruncându-i o privire întunecată surorii ei vitrege.

— Bine, acceptă Robin, am să joc.

— O, ce bine! se bucură Marilla. Vom trage la sorţi prin metoda băţului mai scurt, să vedem cine organizează licitaţia.

Se grăbi să desfacă o mână de aşchii dintr-o surcea şi îi oferi fiecărui gentleman, pe rând, şansa de a trage una din pumnul ei. Robin trase aşchia scurtă. Fără un cuvânt, ieşi din încăpere, lăsându-i pe ceilalţi să aleagă ce voiau să scoată la licitaţie.

Oakley scoase o cărţulie din buzunarul de la piept şi o puse pe masă. Fiona icni surprinsă şi, cu toate că Oakley rămase la fel de sobru ca întotdeauna, îi prinse mâna într-a lui şi o sărută. După ce-i eliberă mâna, ea îşi dădu jos ochelarii şi îi aşeză deasupra cărţii.

— Eu n-am nimic, mărturisi Catriona Burns, roşind. Cu o tresărire de simpatie, Cecily îşi dădu seama că aceasta nu purta niciun accesoriu, cu excepţia unei panglici de satin pe care şi-o legase în jurul gâtului şi al cărei capăt dispărea sub linia decolteului cuminte.

— Bineînţeles că ai, zise Marilla, pe un ton uşor iritat. Ce ai acolo, la gât?

Ezitând, Catriona îşi trase panglica de sub rochie. La

capătul ei atârna un inel masculin cu pecete, din aur, având încrustat pe safirul masiv un portret superb. Dar nu apucă s-o dezlege, că mâna lui Bretton o acoperi pe a ei, oprindu-i degetele. Se aplecă şi îi şopti ceva la ureche, apoi vârî mâna în buzunarul vestei şi scoase un ceas şi un lănţişor de aur. Le puse pe masă:

— Acestea vor fi de ajuns pentru domnişoara Burns şi pentru mine.

— Dar sunt pereche, se împotrivi Marilla. Nu pot fi licitate separat.

— Exact, răspunse Bretton, conducând-o pe Catriona înapoi la scaunul ei.

— Unii vor să strice totul, bombăni Marilla, dar fu în scurt timp distrasă de Taran, care veni lângă ea, se aplecă şi, cu un gest pompos, scoase un *sgian-dubh* cu lama scurtă din partea de sus a ciorapilor lui de mătase. Fluturându-l mândru în mână, îl puse pe masă.

— Priveşte, fetiţo, îi spuse el Marillei, acolo se află singurul obiect cu adevărat valoros de pe toată masa asta. Când tânăra femeie ridică micul cuţit ţinându-l de mânerul din sidef, o avertiză: Ai grijă, dacă te joci cu arma unui bărbat s-ar putea să te înţepi.

În ochi îi jucă o sclipire lascivă.

La auzul acestor cuvinte, Oakley, care fusese prins într-o conversaţie cu Fiona, se răsuci să-l apostrofeze:

— Pentru numele lui Dumnezeu, unchiule! Cere-ţi scuze imediat.

Dar Marilla se dovedi la fel de poznaşă ca Taran. Ridicând cuţitul, zăbovi îndelung, cu gesturi foarte atente şi foarte făţişe, să-şi taie o şuviţă din păr cu el. Apoi puse lama înapoi pe masă, remarcând indiferentă:

— Vechitura aia e tocită şi are nevoie să fie pusă serios la treabă.

Taran izbucni într-un hohot răsunător. Catriona îşi muşcă buza, Bretton păru nedumerit, Oakley tuşi pentru a-şi ascunde râsul, iar Fiona întoarse capul, dar nu destul de

repede ca să-şi poată disimula zâmbetul. Cecily îi privi, cuprinsă de un val nefamiliar de invidie.

Erau toţi atât de fericiţi, chiar şi Marilla, care încă nu-şi dăduse seama că nici următorul gentleman de pe lista ei nu avea să-i satisfacă ambiţiile matrimoniale mai mult decât o făcuseră ceilalţi.

— Care e gajul tău, Marilla? întrebă Taran, când îşi recăpătă suflul.

— Ei bine, această buclă din părul meu, anunţă ea, ridicând şuviţa blond-roşcat. Presupun că oricine ar recunoaşte-o ca aparţinându-mi. Se referea la Robin, desigur. Cu asta am pus toţi câte ceva. Putem să-l chemăm pe Robin înăuntru şi... Ah, Lady Cecily! Am uitat de dumneata. Ce ai să oferi drept gaj?

— Cred că asta, spuse ea, desfăşurându-şi şalul de pe umeri şi lăsându-l să cadă grămadă pe masă.

— Ăla? Nimeni nu va oferi nimic pentru aşa ceva.

— S-ar putea s-o fac eu, zise Catriona. La ce-i servesc bijuteriile unui cadavru îngheţat?

— Cum doreşti.

Marilla ridică din umeri şi se repezi nerăbdătoare să deschidă uşa şi să-l strige pe Robin.

Când acesta reapăru, protestele lui de mai devreme împotriva jocului păreau să se fi evaporat, căci expresia lui era agreabilă. *Hotărât* agreabilă, îşi spuse Cecily.

— Nu uita, îl instrui Marilla cu falsă severitate. Trebuie să ne obligi să plătim preţuri foarte, foarte mari pentru acele obiecte pe care vrem să le obţinem.

— Înţeleg, spuse el. Se apropie de masă şi luă ochelarii Fionei. Avem aici nici mai mult, nici mai puţin decât un obiect magic. Lentile din secolul nouăsprezece, cred, despre care se zvoneşte că i-ar permite celui care le poartă să detecteze lucruri care sunt aproape imperceptibile.

— Cum aşa? se interesă Bretton, părând cât se poate de amuzat.

— Ei bine, răspunse Robin, conform legendei, actualul lor posesor a reuşit chiar să găsească inima ce bătea dincolo de chipul de lemn al unui anumit conte.

La auzul explicaţiilor, Bretton izbucni în râs, iar Oakley i se alătură.

— Ei bine, cum sunt magice, cum aş putea să rezist? spuse contele. Sunt dispus să-mi ofer cizmele în schimbul lor.

— Cizme? pufni imediat Robin. Pentru magie trebuie să plăteşti mult mai scump decât cu o pereche de cizme Wellington. Cine mai licitează?

— În calitate de posesor actual al lor, trebuie să insist să se întoarcă la mine, căci încă nu am terminat de cercetat acel chip aristocratic de care ai pomenit. Sunt convinsă că mai am încă multe de descoperit şi sunt hotărâtă să mă dedic trup şi suflet acestei misiuni.

— Îţi admir dăruirea, domnişoară Chisholm, dar cu ce eşti dispusă să plăteşti?

— Un sărut! strigă Taran.

Robin îi rânji lacom Fionei, care îşi feri privirea, fâstâcită:

— Da, spuse el. Cu un sărut s-ar putea cumpăra aceşti ochelari. Dar pe cine să sărute? M-aş oferi, desigur, pe mine, dar n-aş vrea să se spună că am profitat mişeleşte de situaţie.

— De când? întrebă Oakley.

— Fata poate să mă sărute pe mine! sugeră Taran cu generozitate.

— Domnişoara Marilla a spus că preţul trebuie să fie ridicat, dar nu nesimţit de mare, precizează Robin, provocând noi hohote de râs. Nu, nu are de ales, trebuie să-l sărute pe Oakley pentru a-şi recupera ochelarii.

Contele nu ezită să se asigure că ochelarii îi erau returnaţi posesorului. Se ridică brusc în picioare, prinzând-o pe Fiona de mână şi trăgând-o într-o îmbrăţişare strânsă. Cecily îşi feri privirea; pasiunea din sărutul lui îi rănea

inima.

Când Oakley îi dădu drumul iubitei sale, într-un sfârşit, Robin clătină din cap:

— Vere, trebuie neapărat să înveţi să fii atent. *Ea* trebuia să te sărute *pe tine.* Nu invers.

De îndată, Fiona se ridică pe vârfuri, prinse faţa contelui între mâinile ei, îi trase capul în jos şi îi depuse un sărut plin de forţă pe buze.

— Mulţumit? întrebă ea, cu o notă neaşteptată de cochetărie în voce.

— Scumpa mea, din păcate nu sunt deloc în stare să-ţi răspund, îi oferi Robin o replică tipică pentru un crai. Întrebarea i se adresează lui Oakley.

Cecily îşi simţi inima bubuindu-i surd în piept. Îşi dorea să se bucure o viaţă întreagă de zâmbetele poznaşe şi umorul neafectat al lui Robin, de râsul lui jucăuş şi căldura lui.

Robin luă ceasul şi lănţişorul:

— Ce să înţeleg din asta? E un obiect, sau două?

— Sunt două obiecte care nu pot fi cumpărate decât împreună, explică Marilla.

— Nici nu-i greu de ghicit a cui a fost ideea, pufni el dispreţuitor. Întotdeauna mi-ai părut a fi genul posesiv, Brett.

— Întotdeauna, consimţi ducele agreabil.

— Şi suspectez că orice încercare de a licita mai mult decât tine ar fi inutilă.

— Cu totul inutilă. Ai putea să-i ceri domnişoarei Burns să ofere un sărut.

— Nu. Nu cred că simţurile mele sensibile ar mai putea tolera o astfel de manifestare, spuse Robin.

— Eu licitez un dans. Un dans cu vicontele, anunţă Marilla ridicându-se în picioare, ca şi cum consimţământul lui Robin ar fi fost de la sine înţeles.

Micul grup izbucni în aplauze de aprobare.

Cecily nu credea că ar fi putut suporta s-o vadă pe

Marilla în braţele lui Robin.

— Licitez şi eu un dans, proclamă ea. Cu seniorul castelului Finovair.

Propunerea ei stârni şi mai mult entuziasm. În scurt timp, toată lumea ajunsese să se întreacă în oferte, giumbuşlucurile devenind tot mai complexe. La un moment dat, Taran chiar se oferi să valseze cu Hamish, ceea ce stârni o furtună de râsete. Bretton anunţă într-un final că avea să se sacrifice pentru a le scuti pe doamne de un asemenea spectacol înfiorător şi să recite cea mai recentă poezie a lordului Byron.

Robin îl declară pe el câştigător, iar Bretton se ridică în picioare şi începu să recite... ceva. Încercarea de a stabili ce anume declamase constitui subiectul unor dezbateri aprinse, dar orice ar fi fost, cu siguranţă *nu* îi aparţinea lui Byron. Poezia făcea referiri la naiade şi câţiva fauni, un personaj numit Despot şi un întreg cârd de lebede vorbitoare. Şi totul se petrecea într-o ţară al cărei nume aducea cu un blestem.

Restul licitaţiei se desfăşură la fel, toată lumea părând să se simtă excelent. Deloc surprinzător, Marilla continuă să-şi propună buzele, membrele şi compania ei, oferindu-i-le lui Robin în schimbul a diverse obiecte. Cecily licită neabătut peste ofertele Marillei, iar de acolo interveneau inevitabil şi ceilalţi cu tot soiul de glume şi trucuri. Fiona ţinu o lingură în echilibru pe nas; Taran cântă *The Bonnie Lass of Fyvie* pe o voce foarte credibilă de bariton, iar Cecily jonglă cu trei conuri de pin. Când, aproape de sfârşit, Marilla oferi un sărut pentru a-şi recupera şuviţa de păr, iar Taran fu singurul voluntar, ea se dovedi suficient de corectă cât să accepte fără nazuri, dând la fel de mult pe cât primise – iar Cecily fu surprinsă de cât de tentant părea ceea ce primise.

Într-un final, doar şalul lui Cecily mai rămase pe masă.

— Spune-ne, te rog, ce lucru minunat ai acolo, viconte, îl încurajă domnişoara Burns.

— Aici? murmură Robin. Timp de o clipă se mulţumi să-şi treacă un deget pe materialul catifelat, expresia de pe chipul lui îndulcindu-se. Îl ridică, legănându-l uşor în aer. Aici avem o adevărată raritate. O relicvă de fapt.

— Dar ce anume e? întrebă Fiona, făcând gropiţe în obraji.

— Cred că acest obiect a înveşmântat cândva trupul unei creaturi rarisime prin părţile acestea.

Inima lui Cecily îşi accelera bătăile. Vocea lui Robin era caldă şi tristă, melancolică şi dulce-amăruie.

— Ce creatură e asta? întrebă Marilla.

— Ei bine, *Angliae optimadum heres.*

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Taran.

— Cea mai bună moştenitoare din Anglia, traduse Fiona râzând.

Cecily simţi o fierbinţeală urcându-i în obraji şi îşi feri privirea.

— Rob! spuse Oakley încet. Ai făcut-o de ruşine pe Lady Cecily referindu-te la averea ei.

Zâmbetul încremeni pe chipul arătos al vicontelui.

— Nu am intenţionat nicio clipă să fac asta, spuse el. Când privirea lui o surprinse pe cea a lui Cecily, îşi înclină capul. Îmi cer iertare, Lady Cecily, dar nu se poate să nu ştii că valoarea ta depăşeşte cu mult orice s-ar putea număra în bani lichizi.

— Bun, interveni Marilla brusc, Robin şi-a cerut inimos scuze. Acum cine vrea să liciteze pentru asta?

— Sunt dispus s-o sărut pe Marilla Chisholm pentru şal, se oferi Taran.

Marilla chicoti.

— Dar cum rămâne cu tine, Rocheforte? interveni Catriona. Nu am auzit să existe vreo regulă care să-l împiedice pe organizatorul licitaţiei să participe şi el, însă tu nu ai făcut-o încă. Cu siguranţă îţi doreşti să obţii o asemenea relicvă rară.

Surprinse privirea lui Cecily, oferindu-i la rândul ei una

în care licărea un impuls provocator.

Cecily îşi simţi inima bubuindu-i tunător în piept şi se trezi ţinându-şi respiraţia în aşteptarea răspunsului lui Robin.

Acesta încremenise aproape cu totul la auzul cuvintelor Catrionei, zgâindu-se la bucata de material ieftin din mâinile lui ca şi cum ar fi fost un voal fin gata să dispară. Atent, aproape respectuos, îl puse înapoi pe masă, netezindu-i o cută, apoi ridică privirea:

— Mă tem că n-am nimic de valoare ce-aş putea să ofer în schimb, domnişoară Burns. Nici bunuri, nici talente.

Inima lui Cecily îşi încetini bătăile până la un ticăit monoton şi greoi, iar în gât i se puse un nod de lacrimi pe care refuză să le verse.

— Şi totuşi, trebuie neapărat să existe ceva... se încruntă Catriona.

Robin clătină din cap:

— Nimic. În plus, discuţia nu îşi are rostul. Nu aş îndrăzni niciodată să visez la ceva aflat atât de mult deasupra posibilităţilor mele.

Deci asta era. N-ar fi putut să fie mai clar: n-avea să primească nicio cerere în căsătorie din partea lui Robin.

Nici măcar nu îşi dădu seama că se ridicase în picioare decât atunci când văzu căzându-i din braţe cartea pe care o câştigase. Apoi se trezi fugind pe uşă, strigată din urmă de Catriona Burns.

De Catriona, dar nu de Robin.

Capitolul 27

Cecily evită scările; nu putea să meargă în camera ei. Catriona Burns, cu inima ei bună, avea s-o caute negreşit acolo, iar ea nu se simţea în stare să accepte compasiunea celeilalte fete. Era mai bine să rămână indisponibilă până

reuşea să-şi ascundă inima frântă.

Porni în schimb spre micuţa capelă aflată lângă sala mare, una dintre puţinele încăperi publice încă utilizate în acea parte a castelului, deşi, judecând după stratul de praf de pe perniţele de rugăciune, „utilizat” era un termen relativ. Precum numeroase locuri de rugăciune din castele, şi aceasta ocupa două etaje, la jumătatea înălţimii aflându-se un mic balcon care dădea spre altar, astfel încât stăpânii castelului să poată participa la slujbele zilnice direct din camerele lor. O scară de lemn ducea într-acolo, iar Cecily o urcă, nevoind să fie văzută de cineva care ar fi trecut prin faţa uşii ce dădea spre coridor.

La etaj praful era şi mai gros decât jos, acoperind un set de fotolii cu spătar înalt aşezate departe de balustrada de lemn şi o băncuţă destinată, probabil, copiilor seniorului, dar care acum era răsturnată pe o parte. Cecily se refugie într-unul dintre fotoliile supradimensionate, strângându-şi picioarele sub ea şi ghemuindu-se adânc în colţ.

Ce putea să facă acum? Cum ar fi putut să se întoarcă la vechea ei viaţă şi să se ocupe de căutarea unui soţ când singurul bărbat pe care şi-l dorea refuza s-o curteze. Făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a-l fermeca, ispiti şi atrage pe Robin. Nu mai avea nimic în arsenalul ei de arme femeieşti.

Încă de la naştere fusese învăţată că, orice şi-ar fi dorit o lady, trebuia să aştepte până i se oferea, indiferent că ar fi fost vorba de un ponei, o rochie, un bal sau un soţ.

Dar asta nu însemna că o lady ar fi trebuit să rămână cu totul pasivă. În definitiv, Cecily nu o făcuse. Îl urmărise pe Robin, îl sărutase, purtase haine băieţeşti şi încercase să-i stârnească gelozia, toate pentru a-l cuceri. Ce altceva putea să facă?

Şi de ce refuza să-i ceară mâna? Fiindcă era prea bogată, prea englezoaică? Fiindcă el era prea sărac, titlul lui prea lipsit de importanţă? Fiindcă ea era fecioară, iar el era în mod atât de făţiş un bărbat cu experienţă… Nimic din

toate acestea nu conta. Singurul motiv pe care l-ar fi acceptat ar fi fost dacă Robin nu ar fi iubit-o. Dar o iubea! Ştia asta. Inima ei nu putea rămâne oarbă, nici sufletul ei surd. Când o privise din celălalt colţ al camerei, ţinând în mâini acel şal jalnic, fusese la fel de sigură de sentimentele lui pe cât era de ale ei…

— Nu! Refuz să vorbesc încet!

Cecily îşi ridică fruntea de pe braţe. Glasul ce tunase chiar sub ea îi aparţinea lui Taran.

— Atunci fii măcar amabil să intri, în loc să strigi să te audă toată lumea!

Tânăra femeie încremeni. *Robin.*

— Şi de ce ţi-ar păsa? întrebă Taran, vocea lui devenind mai clară când intră în capelă. Lumea ştie deja că eşti un ticălos fără suflet. Nimic din ceea ce aş putea spune eu nu ar surprinde pe nimeni. Când Robin răspunse ceva scurt şi neinteligibil, seniorul continuă: Ştiu că tu şi Byron credeţi că nu sunt decât un bătrân pe jumătate sălbatic, dar eu cel puţin nu fac fetele să plângă.

— Crezi că mi-a făcut plăcere? scrâşni Robin.

— Cum poţi să-ţi dai seama cu tine? Ai mereu o glumă şi un hohot de râs pe buze, şi în tot acest timp fata era palidă de parcă ar fi supravieţuit unui masacru.

— Exagerezi, răspunse Robin gâtuit de emoţie.

— Ba pe naiba! răcni Taran. Faptul că are sentimente pentru tine e limpede ca lumina zilei… Lăsă fraza neterminată, iar când deschise gura din nou, tonul i se schimbase de la emfază la uimire: Dumnezeule bun, băiete, doar nu cumva *chiar* ai sedus-o pe biata fătucă? Ştiu că te-am încurajat să o faci, însă doar dacă aveai intenţii onorabile. Dacă nu intenţionai să o iei de nevastă, atunci eşti un ticălos mai mizerabil decât…

— Încetează! Nu am sedus-o! se răsti Robin. Pe toţi sfinţii, drept cine mă iei?

— Drept cine eşti, îi răspunse răstit Taran. Drept *ceea* ce eşti.

Timp de o clipă vicontele rămase mut. Cecily se foi în scaun, întinzând gâtul spre balustradă pentru a auzi mai bine.

— Trecutul meu nu are nimic de-a face cu ceea ce există între mine şi Cecily, spuse Robin în cele din urmă. Nu aş face niciodată ceva care s-o rănească. *Niciodată.*

Inima ei începu să bată mai repede. Se lăsă să alunece din fotoliu în patru labe şi se furişă până lângă balustradă pentru a arunca o privire jos. Sub ea îl văzu pe Taran stând la mijlocul culoarului ce ducea spre altar. În faţa lui, cu buclele negre strălucind în lumina după-amiezii ce se strecura prin rozeta capelei, Robin se învârtea furios ca un animal închis în cuşcă.

— Cecily? zise Taran gânditor. Se pare că în ciuda tuturor intenţiilor tale nobile, ai dat-o în bară urât de tot, băiete, căci inima fetei e frântă, iar asta e sigur.

— Ba nu, replică Robin cu emfază. Nu e.

La ce se referea? Cum putea să creadă aşa ceva?

— Te înşeli. Am văzut-o cum te privea azi. Cu greu îşi putea lua ochii de la tine.

— Nu. Robin se opri în loc, dându-şi părul pe spate, însăşi poziţia umerilor lui sugera resemnare şi epuizare. Azi după-amiază i-am cerut să-şi imagineze cum ar fi să iubească un bărbat ca mine şi să-mi spună cum ar reacţiona tatăl ei dacă respectivul i-ar cere mâna.

— Şi?

— Mi-a spus că discuţia nu-şi avea rostul, fiindcă nu i-ar cere niciodată tatălui ei să aprobe un pretendent ca mine.

Poftim? Nu. Nu. Nu-i spusese aşa ceva! Sprâncenele ei se încreţiră, încercând din răsputeri să rememoreze scena, să-şi amintească exact ce rostise înainte ca Marilla, alegându-şi perfect momentul, să-i întrerupă. Robin tocmai îi spusese „Să presupunem că eşti îndrăgostită de unul ca mine…”, iar ea confirmase, apoi el o întrebase cum ar fi reacţionat tatăl ei şi…

Făcu ochii mari. Ea îi spusese că discuţia nu-şi avea rostul şi tocmai urma să adauge că nu i-ar fi cerut tatălui ei să-şi dea acordul fiindcă singurul lucru care conta era dacă o iubea. Dar nu acestea erau cuvintele pe care le completase Robin în gând. El auzise ceea ce crezuse că merita să audă.

— Nu ştiu de ce ar spune aşa ceva când e în mod atât de evident o minciună. Poate că se teme de părinţii ei. Dar dacă ai fi suficient de bărbat, ai găsi o cale de a o convinge să le ignore dorinţele şi să fugă cu tine.

— Dumnezeule, Taran, tu n-ai auzit nimic din tot ce-am spus? Nu înţelegi? *Eu o iubesc,* naiba să te ia cu toate planurile şi urzelile tale! O iubesc! Nu aş îndrăzni niciodată să intervin între ea şi familia ei. Nu i-aş cere niciodată să fugă cu mine. De fapt, nu aş îndrăzni niciodată… nu ar fi trebuit niciodată…

Inima lui Cecily începu să bată nebuneşte, şi se simţi năpădită de o căldură îmbătătoare. Chiar şi sângele care-i curgea în vene părea să clocotească de bucurie, înecând în fericire fiecare fibră din fiinţa ei.

Sub ea, mâna lui Robin se strânsese în pumn pe lângă corp:

— Dacă ar fi fiica mea şi un bărbat ca mine i-ar face curte, aş pune biciul pe el până aproape l-aş omorî în bătaie. L-aş vinde unei armate de mercenari şi aş spera să-l văd murind pe ţărmuri străine, într-un război fără rost. Râse amar. Dar, după cum s-a spus deja, discuţia nu-şi are rostul.

— Asta e valabil doar dacă nu iei tu măsuri, băiete.

— Ajunge, zise Robin pe o voce obosită. Omul trimis de tine s-a întors acum câteva ore. Trecătoarea se va debloca până în zori. Am să rămân cât să mă asigur că nu sugerează nimeni că am avut motiv să plec, apoi dus am să fiu.

Fără a mai adăuga nimic, Robin trecu pe lângă Taran şi dispăru, urmat de unchiul său.

În balconul de deasupra, Cecily se lăsă să cadă cu o bufnitură surdă. Mâinile îi alunecară de pe balustradă în poală şi rămase cu privirea oarbă aţintită asupra micului altar de marmură de dedesubt.

Robin o iubea. Inima îi crescu din nou la acest gând, devenind completă şi întreagă şi plină de un potenţial nelimitat. Viitorul îi apărea dintr-odată ca o invitaţie spre o aventură glorioasă, tot restul vieţii ei ca o poveste de dragoste ce aştepta să fie scrisă. Oricare ar fi fost obiecţiile tatălui ei, oricât de rezonabile şi sincere, aveau să găsească o rezolvare pentru ele.

Singura întrebare era cum să facă pentru a trece de obiecţiile lui Robin.

Privirea îi alunecă spre fereastra capelei, acoperită pe dinafară de un model dantelat alcătuit din viţe goale, şi brusc îşi dădu seama: avea să se caţăre pe iederă.

Capitolul 28

Târziu, în seara aceea

Cecily îl convinse pe Hamish să-i aducă apă fierbinte, apoi se spălă de tot praful din capelă, după care îi oferi doamnei McVittie cerceii ei cu perle ca să-i spună unde se afla apartamentul lui Robin. Bătrâna scoţiancă sfrijită şi cocoşată râse ca o vrăjitoare şi o întrebă la ce i-ar fi fost buni cerceii cu perle, apoi, rânjind ştirb, îi dădu răspunsul cerut.

Dar acum, furişându-se pe treptele reci de piatră, ţinând mâna căuş în jurul lumânării ce pâlpâia, Cecily îşi spuse că poate bătrâna nu făcuse decât s-o tachineze, căci nu vedea de ce ar fi ales Robin să locuiască în partea abandonată a castelului.

Camera din colţ, de deasupra turnului din curtea

interioară, îi spusese bătrâna. Ei bine, iat-o acolo, şi iată şi uşa ce dădea spre camera aceea, cu o dungă subţire de lumină desenându-se pe podea. Strânse mai tare în jurul ei pătura pe care şi-o înfăşurase peste umeri şi, inspirând adânc, deschise uşa.

Dincolo de ea se afla o cameră mică, luminată de strălucirea tăciunilor dintr-un şemineu amenajat în peretele opus. Era ca o chilie de sihastru, având doar câteva piese de mobilier. Un scaun mare cu spătar înalt era orientat spre cămin, cu spatele spre ea, iar un pat îngust era lipit de perete.

Nu-l văzu pe Robin imediat şi, preţ de o clipă îngrozitoare, crezu că plecase totuşi. Dar apoi zări o mână de bărbat apărând pe un braţ al scaunului, degetele lungi strângându-se peste capătul sculptat al acestuia.

— Dacă valul ăsta de curent e provocat de tine, Taran, şi ai venit să-mi ţii din nou predici, mai bine pleacă, rosti vicontele obosit. Dacă eşti Hamish, lasă sticla pe masă şi mulţumesc. Iar dacă eşti Marilla, îmi pare rău, dragă, dar nu primesc oaspeţi în noaptea asta. Sau în orice altă noapte. Sau zi, dacă tot veni vorba.

— Dar dacă este Cecily? zise ea cu precauţie. Ea ce-ar trebui să facă?

Degetele lui se crispară involuntar pe braţul scaunului. Tăcu preţ de o clipă, apoi, extrem de lent, spuse:

— Să facă ceea ce trebuie. Să plece. De îndată.

— Dar se pare că nu sunt genul care face ceea ce trebuie, zâmbi ea. Nici supusă. Nici prudentă. Nu am niciuna dintre toate acele calităţi pentru care am fost admirată. Aşa că am să rămân.

Lăsă pătura să-i cadă de pe umeri pe podea.

Robin se ridică încet, ca şi cum ar fi fost împovărat de o greutate mare, şi îşi îndreptă umerii. Nu purta decât o cămaşă albă de batist fin, cu mânecile suflecate peste antebraţele musculoase, şi o pereche de pantaloni din piele de căprioară mulaţi pe corp care-i scoteau în evidenţă

silueta în mod extrem de avantajos, tulburător chiar. Un mic fior o străbătu când îi văzu figura înaltă, masivă, profilată pe fundalul focului.

Apoi Robin se întoarse şi o văzu. Masca pe care se străduise să şi-o pună pe chip cedă vizibil când dădu ochii cu ea, căci nu purta decât o cămaşă de corp din cel mai delicat şi mai străveziu in, cu decolteul adânc, rotund, brodat cu dantelă şi mânecile căzându-i libere peste încheieturi. Ochii i se aprinseră pe chipul palid şi un muşchi îi tresări în colţul gurii aspre.

— Cecily. Trebuie să pleci, te rog!

Dar în expresia lui ea văzu tot ce avea nevoie pentru a-i da curaj să rămână.

— Nu. Veni lângă el, dându-şi capul pe spate pentru a-l privi. El nu făcu decât să o contemple mut. Mi-e frig, Robin, spuse ea. Fără un cuvânt, Robin îşi luă jacheta de pe spătarul scaunului şi o înfăşură peste umerii ei. Cecily clătină din cap, fără a-şi desprinde pentru o clipă privirea din ochii lui: Tot mi-e frig.

Veni până foarte aproape de el şi îşi încolăci braţele în jurul pieptului lui, strângându-l tare. Muşchii lui tresăriră, devenind brusc rigizi. Cecily îşi sprijini capul de umărul puternic, iar senzaţia de bine o surprinse extrem de plăcut. Fiecare picătură de tensiune, ultimele urme de îndoială dispărură cu totul în căldura trupului viguros, în fierbinţeala şi forţa lui. Oftă, simţind că sufletul ei îşi găsise în sfârşit locul, ca o întoarcere acasă şi o trezire la viaţă, toate deodată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Cecily, reuşi el să îngaime în cele din urmă. Ce e asta?

— Te iubesc, murmură ea, simţind cum inima lui îi bubuia lângă ureche. Te iubesc şi vreau să te căsătoreşti cu mine. Ia-mă de soţie. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că avea să ajungă să spună ceva atât de îndrăzneţ, atât de extraordinar de direct. O femeie trebuia să-şi facă planurile, apoi să aştepte ca gentlemanul să se alinieze după ele. O

femeie nu... se căţăra pe iederă. Dar se simţea pe deplin împăcată cu ea însăşi. Era, de fapt, singurul lucru pe care ar fi putut să-l spună.

Un fior străbătu corpul lui masiv. Cecily îşi frecă obrazul de el, închizând ochii şi savurând senzaţia de a fi atât de aproape, atât de uniţi.

— Cum poţi să-mi ceri asta? Ce te-a făcut să uiţi de situaţia ta, de familia ta, de numele tău?

— Tu, răspunse ea simplu.

— Eşti cea mai extraordinar de directă tânără lady pe care am cunoscut-o vreodată, zâmbi el punându-i mâinile pe umeri.

— Nu cu toată lumea. Dar întotdeauna cu tine. Iubirea mea pentru tine m-a făcut astfel.

— Atâtea păcate pe capul meu, murmură vicontele, răsuflarea lui agitând aerul deasupra creştetului ei.

— Nu m-aş recunoaşte niciodată în femeia care te îmbrăţişează acum şi căreia nu-i pasă decât de faptul că nu o îmbrăţişezi la rândul tău. De ce nu mă strângi lângă tine, Robin?

— Fiindcă, dacă te îmbrăţişez, mi-e teamă că n-am să mai găsesc în mine puterea de a-ţi da drumul.

— Atunci îmbrăţişează-mă.

Mâinile lui îi alunecară de pe umeri, strângând-o cu o forţă zdrobitoare lângă el.

— Vezi? râse ea. Te-am avertizat. N-am ruşine, sunt capabilă de orice când e vorba de tine. Tu de ce eşti capabil?

— De prea multe, mă tem.

— Nu cred că e adevărat, spuse ea, dându-şi capul pe spate pentru a-i studia chipul, cu părul desfăcut revărsându-i-se peste braţe. Eşti capabil să trăieşti din averea mea? Să înduri suspiciunile tatălui meu şi neîncrederea mamei mele şi cele mai negre speculaţii ale societăţii? Eşti suficient de puternic să suporţi şoaptele care s-ar putea să ne urmeze peste tot timp de câţiva ani, până

să pălească, asta dacă vor păli vreodată? Fiindcă asta ar însemna să te însori cu mine.

Robin îi dădu drumul, dar nu se îndepărtă. Întinse mâna şi îi prinse ceafa într-o palmă, ridicându-i uşor bărbia cu cealaltă mână.

— Niciodată nu am căutat să mă scutesc de greutăţi.

— Ştiu. N-am să te mint, Robin. Mi-aş dori foarte mult ca niciunul dintre aceste lucruri să nu se întâmple şi toţi cei dragi nouă să ne binecuvânteze uniunea şi să aibă încredere în fericirea noastră viitoare. Dar alternativa ar însemna să trăiesc fără tine, iar de asta nu sunt în stare.

Drept răspuns, vicontele îndoi uşor genunchii şi o ridică în braţe, asediindu-i lacom gura cu a lui, iar Cecily îl strânse şi mai mult. Cu gura încă înlănţuită de a ei, Robin se întoarse spre scaun şi se aşeză pe el, ţinând-o în poală.

— Mi-am petrecut toată viaţa educându-mi voinţa, învăţând să nu-mi doresc ceea ce nu aş putea niciodată să am, mărturisi el, şi îşi plecă uşor capul pentru a depune sărutări uşoare ca fulgul pe buza ei inferioară. Cecily se arcui în braţele lui, iar el îşi întinse mâna între omoplaţii ei pentru a o sprijini. Dar apoi ai apărut tu, urmă el, şi mi-ai dat complet peste cap voinţa. Toate barierele, toate mecanismele de apărare, tot bunul meu simţ şi toate lecţiile învăţate atât de usturător s-au făcut ţăndări în faţa zâmbetului tău, au fost făcute una cu pământul de privirea ta.

Cecily surâse, simţind cum fericirea îi înflorea lent în inimă.

— Deci ai să te căsătoreşti cu mine?

Drept răspuns, Robin îi acoperi gura cu a lui, sărutând-o cu o pasiune ce o făcu să se înfioare.

— O, da. Nu mai ai scăpare acum, fata mea. Am să-ţi cer mâna de la tatăl tău, apoi nu putem decât să sperăm că va fi destul de neghiob să accepte, căci nu va conta dacă nu o face. Chiar de-ar fi să te ducă departe, să te dea de soţie unui alt bărbat sau să te îngroape într-o mănăstire din

Franţa. Oricât de mult mi-ar lua, orice aş fi nevoit să fac, te-aş găsi. Fiindcă, vezi tu, singurul lucru care mă împiedica până acum era gândul că ai fi mai fericită fără mine. Dar acum ştiu că mă iubeşti, deci nimic nu-mi va putea sta în cale până vei fi a mea, indiferent de mijloace.

— Nu cred că-i cazul să fugim încă, îl tachină ea cu o voce tremurătoare, căci dacă nu îl tachina ar fi izbucnit poate în plâns, şi aveau lucruri mult mai bune de făcut în noaptea aceea decât să plângă.

— Cu excepţia cazului în care chiar nu avem încotro, nu vom fugi deloc. Intenţionez să ţin capul sus în faţa familiei tale chiar dacă aş părea, din absolut toate punctele de vedere, cel mai neobrăzat vânător de zestre din întreaga istorie a Londrei, şi să jur în faţa lui Dumnezeu şi a celor de faţă să îţi ofer dragostea mea veşnică, devotamentul şi grija mea, şi nu va conta pentru mine nici cât negru sub unghie cine mă crede şi cine nu. În afară de tine, Cecily. Asta, trebuie să recunosc, mi-e necesar.

— Eu te cred.

— Bun, spuse el, părând năucit, ca un om care tocmai îşi auzise pedeapsa cu moartea transformată într-o recompensă extravagantă. Apoi, clătinând uşor din cap, o prinse blând de umeri şi o ridică să stea dreaptă în braţele lui. Iar acum, iubita mea, trebuie să pleci.

— *Poftim?* Cecily rămase cu gura căscată.

— Trebuie să pleci, repetă Robin. Fiindcă nu vreau ca cineva din acest castel să spună că ai fost nevoită să te măriţi cu mine din cauză că te-am sedus.

— Tu m-ai sedus *pe* mine*?* Tânăra femeie se foi în braţele lui până ajunse călare peste el, cu palmele sprijinindu-i-se de piept. Nimeni dintre cei care au văzut eforturile tale elaborate de a mă evita în aceste ultime zile n-ar lua în calcul o asemenea variantă. Robin se uită lung la ea, aparent incapabil să găsească un răspuns. Cecily simţi manifestarea rigidă a excitării lui şi un val de fierbinţeală îi urcă şi i se răspândi în piept şi în obraji. Îşi umezi buzele cu

vârful limbii, iar Robin îngustă ochii, privirea căzându-i fascinată pe gura ei. Chiar aşa, urmă, exaltată şi abia putând să respire. Eu sunt cea care te-a sedus, şi toţi cei de aici o ştiu. În plus, adăugă ea, am descoperit că nu-mi pasă ce cred ceilalţi.

Robin gemu, închise ochii şi scrâşni:

— Iar eu am descoperit că îmi pasă. Cel puţin atunci când e vorba de tine.

Cecily depuse un sărut moale, prelung, pe buzele lui, făcându-l să se înfioare.

— Ce contează? murmură ea. Urmează oricum să ne căsătorim, nu-i aşa?

Braţele lui se încolăciră în jurul ei, într-o îmbrăţişare zdrobitoare.

— Da. Da. Şi da, spuse el, cedând apoi, preţ de câteva minute prelungi, tentaţiei irezistibile a gurii ei, înainte de a-şi desprinde buzele de pe ea. Dar, şi nu-mi vine să cred că am să spun asta – de fapt, dacă Byron ar fi mort aş jura că sunt posedat de spiritul lui scorţos –, *dar* vreau ca atunci când îţi rosteşti jurămintele la altar să o faci doar fiindcă mă iubeşti şi nu de teama consecinţelor unei decizii pripite, luată într-un moment de pasiune excesivă, consecinţe care ar putea însemna că eşti gravidă.

— Mi-ar plăcea foarte mult să descopăr pasiunea excesivă cu tine, spuse ea, oftând şi aplecându-se să-l sărute din nou.

Robin o trase mai aproape şi îşi lăsă gura să o exploreze sălbatic pe a ei preţ de câteva momente încărcate de erotism, după care se desprinse, gemând:

— Habar nu ai ce efect ai asupra mea, sau de cât autocontrol am nevoie în aceste clipe. Dar ai să afli cât de curând, ţi-o jur. Nu e momentul şi nici locul pentru astfel de lucruri, iubita mea, spuse el, îngustându-şi ochii întunecaţi, dar fără a reuşi să ascundă foamea ce ardea în ei. Nopţi lungi, pline de pasiune, urmate de zile leneşe în care nu ne va deranja nimeni, ocupaţi fiind să învăţăm împreună

despre dorinţă şi plăcere. Îşi plecă iarăşi capul, sorbind încă un sărut de pe buzele ei înainte de a se smulge din îmbrăţişare. Vreau să explorez toate nuanţele amorului cu tine. Să savurez fiecare gust al tău.

Muşcă mărunt din pielea moale de la baza gâtului ei şi îi desenă cu vârful limbii conturul bărbiei, urcând până în colţul gurii. Cecily se arcui spre el, închizând ochii îmbătată de plăcere.

Chicotind uşor, gâfâit, Robin o ridică în poziţie verticală, îi prinse faţa între palme şi o privi adânc în ochi:

— Nu am să mă grăbesc nicio clipă în explorarea fecioriei tale, iubita mea. Fiindcă nu am fost niciodată îndrăgostit, vezi tu, iar când vom face în sfârşit dragoste, scumpa, minunata mea Cecily, nu vreau să ne stea nimic în cale.

Cecily îşi strecură mâinile sub cămaşa lui, uluită şi stârnită de textura fină ca mătasea a pielii lui, întinsă neted peste pectoralii lui tari.

— Ce ar putea să ne stea în cale? întrebă ea, vrăjită de ideea de a-l cunoaşte pe acest bărbat pe care îl iubea, de a-l descoperi din toate punctele de vedere.

— Ei bine…

Şuieră de plăcere când ea îşi trecu uşor dinţii peste conturul bărbiei lui.

— Ei bine? repetă Cecily.

Avea un gust subtil de săpun şi de fum.

— Taran, spuse el, înghiţind un nod. S-ar putea să treacă pe aici să-şi caute o bonetă de noapte. Atunci aş fi nevoit să-l ucid.

Cecily încremeni:

— Dumnezeule, ce idee oribilă, murmură ea, cu dorinţa potolită pe moment. Ştiam că eşti un seducător foarte abil, dar aflu acum că poţi ucide pasiunea la fel de uşor cum o stârneşti. Dar apoi braţele lui se încolăciră din nou în jurul ei, trăgând-o din nou aproape, iar dorinţa arzătoare se reaprinse violent. Cecily îi cuprinse gâtul,

şoptind: Deocamdată putem să exersăm puţin, nu-i aşa?

— O, da, spuse el râzând, lipindu-şi gura de a ei.

Epilog

În vuiet de ameninţări, blesteme şi jurăminte de a castra orice bărbat pe care îl prindeau pe lângă fiicele lor, salvatorii săriră din şei şi dădură buzna în castelul Finovair fără a ţine cont de faptul că nimeni nu li se pusese în cale şi că, de fapt, Hamish le ţinuse deschisă poarta străveche.

Finnian Burns era în fruntea grupului, căci el avea un singur copil şi astfel simţea şi cea mai mare insultă şi cea mai mare teamă. Jamie Chisholm îl urma îndeaproape, strigând după scumpa lui fiică Marilla, în vreme ce lângă el venea, cu paşi mari, contele de Maycott, cu o expresie pe bună dreptate mohorâtă, căci toată lumea ştia cât de mult îşi adora fiica cea mare, pe Cecily. În spatele lor se îngrămădeau jumătate dintre bărbaţii din Kilkarnity, veniţi pasămite pentru a se asigura că braţul dreptăţii cădea în sfârşit peste capul bătrânului nelegiuit Taran Ferguson, dar în realitate fiindcă nimic nici pe departe atât de palpitant nu se mai întâmplase acolo în ultimii treizeci de ani şi voiau să vadă totul cu ochii lor.

Mica mulţime străbătu valvârtej holul înalt şi gol al castelului, deschizând în forţă uşile de la toate ascunzătorile, dulapurile şi încăperile întâlnite, una după alta, încercând să dea de urma celui pe care îl vânau, până ajunseră, în cele din urmă, în faţa ultimei uşi de pe coridor, cea care dădea spre capela părăginită a familiei.

— Să nu crezi că te poţi ascunde acolo, Taran Ferguson! strigă Chisholm, izbind cu toată forţa uşa de stejar.

Din nefericire pentru Chisholm, uşa nu fusese zăvorâtă, iar violenţa loviturii îl făcu să zboare direct în nas

pe podeaua capelei. Burns şi Maycott, care îndураseră timp de patru zile fanfaronada şi lăudăroşenia lui Chisholm şi ajunseseră amândoi la concluzia că acea perioadă de chinuri interminabile ar fi meritat să stea în fruntea acuzaţiilor lor împotriva lui Taran, trecură peste el şi intrară în capelă, urmaţi îndeaproape de bărbaţii din Kilkarnity.

Moment în care se opriră toţi brusc.

În faţa lor stăteau opt oameni, cu spatele spre el şi faţa spre altar, patru bărbaţi înalţi şi patru doamne în rochii de seară, cu ochii aţintiţi asupra părintelui Munro, încă purtând paltonul pe care Hamish i-l aruncase peste umeri cu mult înainte de ivirea zorilor în dimineaţa aceea, când îl răpise din patul lui confortabil, îl urcase în şa în faţa lui şi venise în galop de la Kilkarnity la Finovair.

Acum toţi cei opt se întoarseră să-i privească, chipurile lor reflectând fie amuzament, fie o examinare rece şi o hotărâre de fier, dar, destul de bizar, având cu toţii o expresie de deplină şi incontestabilă fericire, cel mai fericit dintre toţi părând a fi bătrânul tâlhar Taran, care mai că nu-şi freca mâinile de bucurie.

— Ce dracu’ se petrece aici? tună Chisholm, care se ridicase de pe podeaua de piatră.

Cu o aroganţă înspăimântătoare, ducele de Bretton ridică o sprânceană întunecată şi declară răspicat:

— Aici se desfăşoară o nuntă. Domnule.

Moment în care diavolul chipeş şi brunet care stătea lângă Lady Cecily adăugă:

— Mai exact spus, aici s-a *desfăşurat* o adevărată nuntă. Domnule.

— A cui nuntă? întrebă Finnian Burns.

— A mea, îl informă ducele de Bretton. Şi a Catrionei. Tată socru, zâmbi el larg.

Burns se dădu înapoi clătinându-se la auzul acestei declaraţii, ca şi cum ar fi fost lovit în piept de un berbec, şi căzu în braţele pregătite ale bărbaţilor din Kilkarnity, printre care se găsiră mai mulţi cu prezenţa de spirit de a-i

şopti tovarăşului lor:

— Un duce, Fin. Un duce al naibii de bogat!

— Şi nunta mea, totodată, rosti bărbatul de o frumuseţe întunecată înainte ca Burns să apuce să-şi revină, cu Lady Cecily – cuvinte care îl făcură pe contele de Maycott să dea să se apropie, alarmat, căci îl recunoscuse acum pe bărbatul care ţinea mâna fiicei sale şi îşi amintise reputaţia lui. Dar Maycott se opri brusc după doar câţiva paşi când văzu expresia de fericire supremă de pe chipul fiicei sale.

Deschise gura să spună ceva, dar orice obiecţie sau comentariu ar fi vrut să facă se pierdu definitiv când răsună glasul glacialului şi chipeşului conte de Oakley:

— Şi nunta mea, anunţă el, fără a-şi desprinde nicio clipă privirea de pe chipul celei mai cunoscute ştrengăriţe din Kilkarnity, Fiona Chisholm. Cu nobila contesă de Oakley, Fiona mea.

— Fiona? cârâi propriul ei tată, năucit. Nu cu Marilla? Eşti nebun?

— Gura, Jamie, şuieră unul dintre bărbaţii din Kilkarnity, ai un ginere care e conte. Din spatele lor, Finnian Burns, care se simţea mult mai bine, îi zâmbi radios şi mândru noului lui ginere, ducele, până când Maycott se întoarse spre el şi îi spuse ironic:

— Să nu crezi că asta înseamnă că ai scăpat de costurile unei ceremonii englezeşti cum se cuvine. Asta va veni mai târziu.

La care Burns, cunoscut în lung şi-n lat ca având buzunare adânci şi mâini scurte, îi răspunse plin de sine:

— Asta dacă nu cumva se naşte un copil mai întâi.

Între timp, Chisholm, neluând în seamă sfaturile oferite, izbucni:

— Dar cum rămâne cu Marilla?

Moment în care Taran, iniţiatorul şi autorul acestei poveşti fascinante, veni în faţă – deşi mai târziu avea să se spună că îşi ţinuse cu înţelepciune cei doi nepoţi musculoşi,

lordul Oakley şi lordul Rocheforte, între el şi Chisholm – şi îl informă:

— Ei bine, Jamie, dacă tot ţii să afli, mă bucur să-ţi spun că…

Dar Marilla, care nu avea răbdare, izbucni veselă:

— M-am măritat şi eu, tată! Nu voi fi nevoită să plec din Scoţia şi voi avea propriul meu castel! Îl prinse pe Taran. Aşa că vino şi sărută-ţi noul ginere, croncăni ea.

Chisholm făcu ochii cât cepele şi în întreaga încăpere se lăsă o tăcere mormântală. Apoi, cu un urlet de război cum nu se mai auzise de pe vremea lui Braveheart, tatăl Marillei se aruncă spre Taran, trecând direct peste nepoţii acestuia – de fapt, nu tocmai peste, căci ambii tineri se dăduseră grijulii la o parte – hotărât să-i ia gâtul şi…

…Şi în acel moment se dezlănţui un adevărat iad.

Poveştile ce s-au spus în seara aceea la cârciumă pretindeau că Taran se descurcase binişor şi făcuse o figură frumoasă pentru un bărbat de vârsta lui. Seniorul nu a fost de faţă să-i contrazică, deoarece era ocupat să valseze în pat cu cea mai drăguţă fată din tot ţinutul, în timp ce tatăl ei studia concentrat un pahar de whisky, clătinând din cap.

Cei care credeau în zâne şi alte elemente de basm – şi fiindcă scoţienii nu sunt neghiobi, ştiu al naibii de bine că magia îşi are locul ei – ei bine, aceşti oameni aveau să spună că o lună ciudată strălucise deasupra castelului Finovair în acel an în decembrie, o lună a iubirii, o lună albastră, numai bună pentru îmbrăţişări. Alţii spuneau că zânele bune se coborâseră odată cu acea furtună de iarnă, pe bidivii la fel de albi ca zăpada însăşi, iar râsul lor se răsfirase ca o binecuvântare peste vechile turle şi hornuri ale castelului Finovair.

Oricare ar fi fost magia care se făcuse simţită la Finovair în acel decembrie din 1819, cele patru cupluri care se îndrăgostiseră atunci simţeau de fiecare dată o tresărire în inimă când se gândeau la furtuna ce le unise destinele.

Şi mai important – şi nici că a existat vreodată dovadă

mai clară a magiei – nouă luni mai târziu, cinci bebeluşi văzură pentru prima dată lumina zilei printre ţipete şi plânsete. Asta însemnând câte unul pentru fiecare nobil tată, şi o pereche de gemeni viguroşi şi roşii la faţă pentru stăpânul castelului.

Erau frumoşi, aceşti copii. Şi puternici. Şi – sau cel puţin aşa pretindeau părinţii lor – vicleni. Şi – sau cel puţin aşa se lăuda adesea Ferguson – tari de gură.

Dar mai ales, erau binecuvântaţi… aşa cum este orice copil născut dintr-un cuplu unit de o pasiune care nu face decât să devină tot mai profundă în timp. Nici stăpânul castelului, nici bărbaţii ce-i fuseseră oaspeţi nu erau genul care să îndruge prea multă poezie, dar acest lucru nu-i împiedica pe niciunul dintre ei să depună din când în când câte un sărut pe gura dulce a soţiei lor şi să-i promită: „Şi tot iubire am să-ţi port, frumoaso? / Pân-or seca mări şi oceane”.

Pân-or seca mări şi oceane, frumoaso,
Şi pietrele în soare s-or topi,
Şi tot iubire am să-ţi port, frumoaso,
Până clepsidra vieţii s-o goli.

Sfârşit